ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison Harry - Ocelova krysa 5 - Ocelova krysa jde po tobe.pdb

PDB Name: Ocelova krysa jde po tobe
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.1.2004
Modification Date: 7.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

═══

Harry Harrison
OCELOVÁ KRYSA JDE PO TOBĚ!
Version: Palm.1.0
Corrections: 1
ISBN 80-7191-175-5
═══

KAPITOLA 1.
Blodgett je mírumilovná planeta. Slunce oranžově září, jemný větřík chladí čelo a ticho ruší jen vzdálený hřmot raket z kosmodromu. Je to velmi uklidňující - až příliš, pro člověka jako já, který musí zůstat ve střehu vždy a za všech okolností. A připouštím, že jsem se ve chvíli, kdy zazněl gong u hlavních dveří, ostražitě vůbec nechoval. Stříkala mi zrovna na hlavu horká voda a já byl malátný jako ospalá kočka.
"Já to vyřídím," zavolala Angelina - dost hlasitě, abych ji slyšel i přes šumění vody. Zahuhlal jsem nějakou odpověď, neochotně jsem sprchu vypnul a hrabal jsem se ven.
Sušák mě zahalil teplým vzduchem a v nose mě zašimrala rozprášená pleťová emulze. Broukal jsem si rozkoší a radostí ze života v klidu a míru, který vládl všude kolem, nahý jako v den, kdy jsem přišel na svět - samozřejmě až na pár aparátků, bez kterých neudělám ani krok. Tedy dobrovolně. Život nabízí mnohá potěšení - a jak jsem tak v zrcadle obdivoval své svalnaté tělo a ostře řezané rysy - to prošedivění na spáncích mi ale opravdu dodává na zajímavosti - nenapadalo mě nic, s čím bych si musel lámat hlavu.
Pak mnou ale projela náhlá obava - zamrazila až do morku kostí. Bylo to snad nějaké telepatické varování? Ne, spíš vnitřní budík. Angelina je u těch dveří nějak dlouho. Něco mi tu nehraje.
Vyřítil jsem se do chodby a rozběhl jsem se za ní ven. Dům byl prázdný. Pak už jsem byl venku ze dveří a hnal jsem se po cestičce jako růžová gazela, skákal jsem při tom zoufale po jedné noze, jak jsem nemohl vytáhnout pistoli z pouzdra na kotníku, a oči mi vylézaly z důlků při pohledu na to, jak mou Angelinu dva hřmotní chlápci strkají do černého auta.
Auto se rozjelo a já zariskoval jeden výstřel do pneumatik, ale podruhé už to nešlo; provoz kolem byl hustý.
Angelino! Skřípal jsem zuby vzteky a pálil - aspoň do vzduchu - jednu ránu za druhou, takže zvědavci obdivující mou nahotu se nyní začali vrhat do úkrytů. Podařilo se mi však přinutit mozek ke klidu aspoň natolik, aby si zapamatoval číslo auta.
Po návratu do domu jsem krátce zvažoval, jestli mám zavolat na policii, jak by to udělal každý spořádaný občan, ale protože jsem byl jako občan velice nespořádaný, rychle jsem ten nápad zavrhl. Mocný je prohnaný Jim diGriz ve svém hněvu. Má bude pomsta. Zapnul jsem terminál, přimáčkl palec papilárními liniemi na identifikační destičku, vyťukal jsem svůj osobní kód a pak číslo toho auta - a požádal jsem o jeho identifikaci. Pro celoplanetární počítač to není příliš složitý úkol. Odpověď se objevila na obrazovce bleskurychle a já jsem hned zadal tisk.
A vzápětí jsem ochromeně klesl do židle. Dostali ji oni.
Je to daleko horší, než by mne kdy napadlo. Prosím vás, ne, nemyslete si, že jsem zbabělec. S veškerou skromností mohu říci, že opak je pravdou. Máte před sebou člověka, který přežil pořádný kus života jako zločinec, a další jeho část, poté, co byl přijat do Sboru, elitní galaktické organizace, která honí lumpy pomocí lumpů samotných, zase bojem proti zločinu. To, že jsem za ta léta zůstal relativně zachovalý na duchu i na těle, svědčí rozhodně o dobrých reflexech, ne-li přímo o inteligenci. Pokud ale budu chtít dostat svou drahou ženu z té ohavné situace, budou se mi všechny ty roky zkušeností zatraceně hodit. V té chvíli bylo ale na místě přemýšlet, ne jednat, a tak jsem, navzdory časné ranní době, otevřel láhev osmašedesátiprocentní Staré myslitelské a nalil jsem si velkorysou dávku, abych si trochu promazal synapse.
S prvním douškem do mne vklouzlo i vědomí, že v tomhle už budou muset jet i chlapci. Angelina a já jsme se jako milující rodiče až dosud snažili uchránit je před krutou realitou světa, ale ten čas už skončil. K dokončení školy jim ještě pár dní chybělo, ale já jsem si byl jist, že při správném přesvědčování na správných místech se dá výuka značně urychlit. Je to opravdu divný pocit, vědět, že už jim táhne na dvacítku; jak ty roky utekly. Jejich matka - Angelino, můj unesený poklade! - je stejně krásná jako dřív. Co se týče mne, možná jsem starší, ale rozhodně jsem nezmoudřel. Šediny ve vlasech rozhodně nijak nezměnily touhu po penězích v mém srdci.
Přes nostalgické vzdechy jsem nepromarnil ani minutu. Nacpal jsem se do šatů, vklouzl do bot, nastrkal jsem si do

kapes hromadu vražedných či život usnadňujících pomůcek a vrazil jsem do garáže, ještě si dopínaje poslední zip. Můj jasně červený Firebom 8000 se rozburácel - a jakmile se rozlétly dveře, vystřelil na silnici a rozehnal šedivé a nudné občany mírumilovné planety Blodgett do všech stran. Jediným důvodem, proč jsme se usadili na tomhle bukolickém světě, byla snaha zůstat nablízku chlapcům a jejich škole. Opustil bych tohle místo s potěšením a bez jediného ohlédnutí. Nejenže bylo nudné jako všechny zemědělské světy, ale bylo zamořené byrokracií, rozlezlou všude jako chobotnice. Vzhledem k výhodné centrální poloze mezi celou řadou slunečních soustav a zdravému klimatu, kterým se tu tak vytahovali, se sem nastěhovali byrokrati a vedoucí představitelé Ligy a založili tu odbočku vládního úřadu pro řízení ekonomiky. To už mi jsou milejší farmáři.
Farmy ustoupily stromům - a já jsem se hnal po silnici dál, do holých, skalnatých vrchů. V téhle nadmořské výšce mezi pochmurnými útesy už bylo chladno. Když jsem vykroužil poslední zatáčku, napadlo mě, jak moc se tohle vlhké a chladné ráno hodí k drsnému povrchu vysoké kamenné zdi, k níž mířím. Když se hroty posetá mříž pomalu a s rachotem zvedala, jako pokaždé jsem obdivoval písmena vysekaná do černé ocelové desky u vchodu.

DORSKYHO INTERNÁTNÍ ŠKOLA
A NÁPRAVNÝ ÚSTAV

Tak tady jsou uvězněna moje drahá dvojčata! Jako otci mi jich bylo líto; jako občan jsem tomu byl rád. To, co já považoval jen za bujného a silného ducha v těle nevinných dětí, bývalo obvykle terčem kritiky okolního světa. Než se naši hoši dostali sem, vyloučili je celkem ze dvou set čtrnácti škol. Tři z nich za záhadných okolností vyhořely až do základů, další vyletěla do vzduchu. Nikdy jsem nevěřil, že by hromadná sebevražda, kterou v jiném z těch ústavů spáchali ředitel i jeho zástupci, jakkoli souvisela s našimi drobečky, zlé jazyky si však nedaly pokoj. Ale v každém případě naši hoši nalezli rovnocenného - ne-li silnějšího - soupeře ve starém plukovníku Dorském. Poté, co byl donucen odejít do výslužby z armády si otevřel tuto školu a zapojil do práce léta zkušeností, drilu a sadismu. Moji chlapci - byť nepříliš ochotně - čerpali nové vědomosti, postupovali do dalších ročníků a za pár dní je čeká absolventská ceremonie a slavnostní slib. Jenomže teď to všechno bude potřeba maličko urychlit.
Zdráhavě jako vždy jsem odevzdal zbraně, prošel jsem rentgenem a pátracím paprskem, nechal jsem se uzavřít do několikanásobných automatických dveří a konečně jsem vstoupil do vnitřních prostor školy. Kolem mne se šouraly skleslé postavy zlomené blbovzdorným systémem zdejšího vzdělávání, z něhož nebylo úniku. Ale támhle přede mnou kráčejí přes železobetonovou trávu dva vzpřímení a svěží hoši, nedotčení zoufalstvím. Pronikavě jsem hvízdl a chlapci upustili knihy a běželi mne vřele přivítat. Když uvítání skončilo, zvedl jsem se a oklepal prach - načež jsem jim předvedl, že i starý tatík umí ještě leccos nového. Vstávali, smáli se a při tom si třeli zasažená místa. Byli o trochu menší než já - v tomhle se zvrhli po matce - ale měli slušné svaly a pohled na ně oku lahodil. Spousta otců nezletilých děvčat si teď - až dvojčata pustí ven - asi půjde koupit brokovnici.
"Co to bylo za trik s tím loktem, tati?" zajímal se James.
"Vysvětlování může počkat. Přišel jsem, abych trochu urychlil ukončení vašeho studia, protože se matce stalo něco nepěkného."
Úsměvy v okamžiku zmizely a chlapci se napjatě naklonili ke mně, hltali každé slovo a přikyvovali.
"Tak dobrá," ozval se Bolivar. "Půjdeme trochu pohnout žlučí starému Dorskymu, vypadnem odtud…"
"…a něco s tím uděláme," dokončil větu James. Takhle to dělali dost často; uvažovali úplně stejně.
Dali jsme se na pochod. Ostrým tempem - dobrých sto dvacet kroků za minutu. Prošli jsme hlavní halou a dál kolem všech těch koster v okovech, nahoru po hlavním schodišti, od bot nám stříkala voda, která tu věčně stéká ze stěn, a konečně jsme došli do ředitelovy kanceláře.
"Tam nemůžete," prohlásil jeho tajemník a současně osobní strážce. Vymrštil se: dvě stě kilo dokonale vycvičeného a bojeschopného masa. Sotva jsme zpomalili, abychom překročili jeho bezvládné tělo. Dorsky se zavrčením vzhlédl, když jsme vstoupili do dveří, a zbraň držel připravenou v ruce.
"Položte to," poradil jsem mu. "Máme nějaké potíže, takže jsem si přišel pro syny o pár dní dřív. Byl byste tak laskav a dal jim závěrečný diplom a také doklad o vypršení jejich závazku?"
"Jděte k čertu. Výjimky se nepovolují. Vypadněte odtud," navrhl.
Usmál jsem se na tu nehybně mířící hlaveň a usoudil jsem, že vysvětlení bude možná vhodnější než násilí.
"Situace je opravdu naléhavá. Dnes ráno zatkli a unesli mou ženu a matku tady hochů."
"To se muselo stát. Vedli jste nedisciplinovaný život. A teď vypadněte."
"Tak poslouchejte, vy odulý a protivný vojenský dinosaure, nepřišel jsem sem poslouchat vaše rady ani urážky. Kdyby to bylo normální zatčení, pak by zatýkající leželi vzápětí po otevření dveří v bezvědomí. Žádný detektiv, polda nebo celník by nevydržel ani pět vteřin čelit hněvu mé sladké Angeliny."
"No a?" opáčil. Trochu jsem ho tím proslovem vyvedl z míry, ale tu pistoli držel pořád.
"Nechala se odvést tiše, aby mi poskytla čas. Čas, který budu potřebovat. Protože jsem si samozřejmě nechal zjistit číslo toho auta, a ti zabijáci pracují pro…" zhluboka jsem se nadechl, "pro Mezihvězdný daňový úřad."
"Tak berňák," vydechl - a oči se mu podlily krví. Pistole zmizela. "Jamesi diGrizi, Bolivare diGrizi, předstupte. Přijměte závěrečná vysvědčení jako doklad o svém nedobrovolném absolvování všech předepsaných lekcí a služeb. Nyní jste absolventy Dorskyho vojenské internátní školy a nápravného ústavu - a já doufám, že na nás budete stejně jako všichni vaši kolegové s tichou kletbou na rtech vzpomínat každý večer, než ulehnete na lůžko. Podal bych vám ruku, ale stárnu, už mi křehnou kosti a boj muže proti muži nechávám na jiných učitelích. Běžte se svým otcem bojovat proti zlu - a přidejte i jednu ránu za mě."
A to bylo všechno. O minutu později jsme už byli venku na sluníčku a lezli jsme do auta. Moji hoši nechali léta

dětských hloupostí za sebou a vstoupili do světa zodpovědnosti, do světa dospělých.
"Neublíží mámě, že ne?" ptal se James. "Jestli jo, tak se nedožijou vysokého věku," zavrčel Bolivar - a já zcela jasně slyšel, jak skřípe zuby.
"Ne, ovšemže ne. Jakmile se dostaneme k záznamům, vysvobodit ji bude hračka."
"K jakým záznamům?" vyzvídal Bolivar. "A proč nám šel starý Dorsky tak ochotně na ruku? To mi na něj vůbec nesedí."
"Sedí to na něj, protože pod tím nánosem stupidity, vzteklosti a vojenského sadismu se skrývá zhruba tentýž člověk jako jsme my ostatní. A stejně jako my ostatní považuje úředníky z berňáku za své odvěké nepřátele."
"Nerozumím," přiznal James a rychle se chytil dveří, protože jsme právě prosvištěli ostrou zatáčku asi milimetr od příkrého srázu.
"Naneštěstí tomu brzy porozumíš," řekl jsem mu. "Váš život byl až dodnes uchráněn povědomí o existenci daní. V tom smyslu, že jste utráceli, ale nevydělávali. Už brzy ale začnete vydělávat jako my všichni, a s prvním výdělkem, který si v potu tváře vydřete, přijde i daňový úředník. Bude kolem vás kroužit v čím dál menších kruzích a vydávat pronikavé skřeky, až se vám usadí na rameni a svým zakřiveným žlutým zobákem vám vyrve většinu peněz z těch, co budete držet v hrsti."
"To si určitě vymýšlíš, tati."
"Je to pravda, vážně," zabručel jsem, najel jsem na dálnici a vřítil jsem se do nejrychlejšího pruhu. "Veliká vláda znamená velikou byrokracií a ta zase veliké daně; z toho není úniku. Jakmile se jednou do tohohle soukolí dostaneš, jsi v pasti - skončíš tím, že budeš platit na daních čím dál víc. Vaše matka a já jsme si tak trochu ukládali stranou, abychom mohli investovat do vaší budoucnosti. Ty peníze jsme vydělali dřív, než jste se vůbec narodili."
"Ty peníze jste nakradli dřív, než jsme se vůbec narodili," prohlásil Bolivar. "Jsou to zisky z protizákonných operací na tuctu nejrůznějších světů."
"Nic takového jsme nedělali!"
"Ale dělali, tati," pokýval hlavou James. "Vloupali jsme se do archivu, abychom zjistili, odkud se ty peníze vzaly."
"To už je dávno za námi!"
"Doufáme, že ne!" zahlaholili jednohlasně. "Jaká by byla galaxie, kdyby se pár ocelových krys nestaralo o trochu vzruchu. Slyšeli jsme tvé noční přednášky o tom, jak vylupování bank pomáhá ekonomice. Díky němu má nudící se policie co dělat, noviny o čem psát, populace o čem číst, pojišťovny co vyplácet. Je to katalyzátor ekonomiky a udržuje peníze v oběhu. Je to vlastně práce pro filantropa."
"Ne! Nevychoval jsem své děti, aby z nich byli zločinci."
"Ne?"
"No, možná by z nich mohli být dobří zločinci. Kteří by brali jenom těm, co si to mohou dovolit. Kteří by nikomu neubližovali, byli by laskaví, velkorysí, přátelští a čestní. Kteří by páchali nepravosti jen tak dlouho, aby si jich všimli ve Sboru, a kteří by pak v něm mohli sloužit lidstvu tím, že budou honit opravdové grázly."
"A teď budeme pronásledovat ty opravdové grázly?"
"Budeme pronásledovat lidi z berňáku! Dokud jsme s vaší matkou kradli a nakradené peníze utráceli, všechno bylo v pořádku. Jenže jakmile jsme začali pobírat ve Sboru tvrdě zasloužené platy a investovat, bylo zle, už se kolem nás seběhla smečka daňových úředníků. Udělali jsme pár drobných účetních chyb…"
"Jako třeba zamlčení některých příjmů?" nadhodil James nevinně.
"Ano, něco takového. Po pravdě řečeno, bylo to pošetilé. Měli jsme se vrátit k vylupování bank. Neudělali jsme to, a teď jsme uvízli v jejich sítích, musíme hrát jejich hru, zamotáváme se čím dál hlouběji do soudních přelíčení, auditů, právníků, pokut, vězení, exekucí - prostě do celého toho kolotoče. Existuje jen jedna odpověď, jedno konečné řešení. Proto také vaše matka tak klidně odešla s těmi finančními upíry. Odešla, abych já měl klid a volné ruce k přeseknutí toho gordického uzlu, k tomu, abych nás z téhle polízanice vytáhl."
"Co máme dělat?" zeptali se dychtivě a unisono.
"Zničit všechny záznamy o našich daních, nic víc. A pak se třeba nechat zavřít - ale to už budeme šťastní a svobodní."

KAPITOLA 2.
Seděli jsme potmě v autě a já jsem si nervózně hryzl nehty "To nejde," řekl jsem nakonec. "Mám výčitky svědomí. Nemůžu přece vehnat dva nevinné mladé lidi na šikmou plochu."
Ze zadního sedadla se ozvalo dvojité odfrknutí naznačující sílu jistých emocí. Dveře se prudce otevřely a hned zase zabouchly a já jsem jen užasle přihlížel, jak chlapci vztekle rázují do nočních ulic. Vyhnal jsem je snad já? Pokusí se o ten úkol na svou pěst? Co když při tom selžou? Jaké tragédie nás čekají? Zápolil jsem s klikou dveří a pokoušel jsem se rozhodnout, co mám dělat, když kroky opět zesílily. Vracejí se! Vystoupil jsem a vykročil jsem jim vstříc, ale jejich tváře byly zachmuřené a bez jediné stopy veselí.
"Jmenuju se James," začal James, "a tohle je můj bratr Bolivar. Jsme podle zákona dospělí, protože už nám bylo osmnáct. Můžeme zcela legálně pít, kouřit, mluvit sprostě a běhat za ženskýma. Můžeme také, pokud se k tomu rozhodneme, porušit jakýkoli zákon nebo zákony na kterékoli z planet, a to s plným vědomím, že pokud nás chytí, budeme za to muset zaplatit. Slyšeli jsme také nějaké klepy v tom smyslu, že ty, zločinec známý jako Prohnaný Jim, se chystáš porušit zákon, a že k tomu máš prokazatelně dobrý důvod. Chceme se na tu práci nechat najmout. Co ty na to, tati?"
Co jsem na to mohl říci? Dělal se snad v tu chvíli staré ocelové kryse v krku knedlík, koulela se jí z oka slza? Doufám, že ne; city a zločin se nemají míchat dohromady.
"Dobře," houkl jsem se snahou co nejvěrněji napodobit seržanta u odvodu. "Jste přijati. Plňte pokyny, ptejte se pouze

v případě, že jsou instrukce nejasné, jinak dělejte, co vám říkám. Jasné?"
"Jasné," zahučeli sborem.
"Takže si nastrkejte do kapes tyhle věci. Je to vybavení, které se vám bude nepochybně hodit. Máte na prstech povlaky proti otiskům?"
Oba zvedli dlaně, které se ve světle lamp slabě zaleskly.
"To je dobře. Jistě vás potěší informace, že po sobě zanecháte otisky starosty města a policejního náčelníka. To by mohlo na tu jinak dost nepřehlednou záležitost trochu veřejnost upozornit. Tak. Víte vůbec, kam teď jdeme? Pochopitelně nevíte. Do té velké budovy za rohem, tu odsud nevidíte. Je to oblastní sídlo MDÚ, Mezihvězdného daňového úřadu. A právě tam jsou záznamy o veškerém zlodějském úsilí daňových čmuchalů…"
"Myslíš tím svoje úsilí, že ano, tati?"
"Záleží na výkladu, synové moji. Oni získali mlhavou představu o mých aktivitách, já na oplátku s nechutí hledím na jejich počínání. Dnes večer srovnáme skóre. Nepůjdeme tam přímo; dům je dobře chráněn, protože jeho majitelé vědí, že nejsou v oblibě. Místo toho vstoupíme do té budovy za rohem, kterou jsem nevybral náhodou. Má totiž zadní trakt, který přiléhá k našemu cíli."
Při řeči jsme stále pokračovali v cestě. Chlapci byli při pohledu na ostrá světla a davy kolem drobet zaražení. Sirény kvílely, černá auta úředníků se shlukovala, televizní kamery vířily a světlomety pročesávaly oblohu. Usmál jsem se jejich zaváhání a poplácal jsem je po zádech.
"Není to nádherné odvedení pozornosti? Vždyť koho by napadlo, že se v takové vřavě bude chtít někdo někam vloupat? Dneska je premiérové představení opery: dávají operní zpracování Ptáka ohniváka."
"Ale vždyť nemáme lístky…"
"Koupil jsem je dnes odpoledne - od překupníka a za nehoráznou cenu. Jdeme."
Prodrali jsme se davem, odevzdali jsme lístky a pak jsme se od vchodu honem vzdálili; i kdybychom neměli dost jiné práce, stejně bych neměl náladu poslouchat to bukolické bučení a pištění. Horní část budovy nabízela jiné zajímavosti. Zašli jsme nejprve do baru, kde jsem se občerstvil pivem a byl jsem potěšen zjištěním, že si hoši dali jenom limonádu. Jejich další aktivity ve mně však vzbuzovaly podstatně menší nadšení. Naklonil jsem se k Bolivarovi a lehce jsem ho vzal za paži - abych mu vzápětí přitiskl ukazováček na nerv a paralyzoval mu tak celou dlaň.
"To je ale ošklivé," poznamenal jsem, když mu z ochromených prstů vypadl diamantový náramek. Poklepal jsem po rameni jedné zvláště vepřové dámě, a když se otočila, ukázal jsem jí šperk. "Promiňte prosím, madam, ale nesklouzl vám ze zápěstí tenhle náramek? Sklouzl? Dovolte, navléknu vám jej. Tak. Ne, děkuji, bylo mi opravdu potěšením, a ať se vám vždycky jen daří." Pak jsem se obrátil a zabodl jsem Jamesovi do žeber ocelový pohled. Zvedl dlaně, jako by se vzdával.
"Pochopil jsem, tati. Promiň. Jen se udržuju v kondici. A abych se pocvičil ještě víc, už jsem vrátil tu peněženku tomu pánovi do kapsy - hned jak jsem zahlédl Bolivara, jak si fouká na ruku."
"Tak je to správné. Ale stačí. Máme dnes vážný a zodpovědný úkol. Nechci, abyste jeho zdar ohrožovali takovými hloupostmi. Tak, poslední zvonění. Dopít a jde se."
"Sednout si do sálu na představení?"
"To v žádném případě. Na záchod."
Každý jsme obsadili jednu kóji, stoupli jsme si na prkýnka, aby si nás nikdo zvenčí nevšiml podle nohou, a čekali jsme, až se vytratí poslední kroky. Čekali jsme ještě déle - než nám do uší zabušily první tóny opery. Zvuk splachovače mi připadal mnohem harmoničtější.
"Jdeme," zavelel jsem. A šli jsme.

Jejich odchod sledovalo slizké oko na konci vlhkého úponku. Ten úponek se vysunul z koše na odpadky. Ten úponek byl součástí těla, které se do toho koše hodilo - nebo do prostředí ještě odpornějšího. Bylo hrbolaté a křivé, ošklivé a samý spár. Nic příjemného.

"Vypadá to, že se tu docela dobře vyznáš," všiml si Bolivar, když jsme prošli zamčenými dveřmi s nápisem "Vstup zakázán" a pokračovali dál do zatuchlé chodbičky.
"Když jsem dneska kupoval ty lístky, proklouzl jsem dovnitř a provedl jsem rychlou obhlídku. Už jsme tady."
Nechal jsem hochy, ať poplašný systém odpojí sami - aspoň získají trochu cviku -, a překvapeně jsem zjistil, že to zvládnou bez jediné instrukce. Dokonce nakápli i trochu oleje do pantů, než otevřeli okno. Ale to už jsme se dívali ven do tmy na temné obrysy budovy vzdálené dobrých pět metrů.
"Je to ono?" ujistil se Bolivar.
"A pokud ano - jak se tam dostaneme?" vyzvídal James.
"Je to ono - a dostaneme se tam takhle." Vytáhl jsem z jedné z kapes předmět připomínající pistoli a zvedl jsem jej za zaoblenou, těžkou rukojeť. "Tahle věcička nemá jméno, protože jsem ji vymyslel a vyrobil já sám. Jakmile stisknete spoušť, vymrští to vysokou rychlostí tenhle - poněkud zvláštně tvarovaný - projektil. Ten za sebou táhne tenké a téměř nepřetrhnutelné monomolekulární vlákno. Možná se zeptáte, co se stane pak, a já vám to rád řeknu. Náraz při výstřelu spustí vysokonapěťovou baterii ukrytou v projektilu, a ta se během patnácti sekund vybije. Za tu dobu se ovšem na hrotu projektilu vytvoří magnetické pole tak silné, že unese na vlákně zátěž dobrých tisíc kilogramů. Prosté, že?"
"Nejsi náhodou trošku prostý ty, tati?" zeptal se znepokojeně Bolivar. "Kde bereš jistotu, že se tímhle potmě trefíš zrovna do nějaké oceli?"
"Čerpám ji na základě dvou důvodů, můj pochybovačný synu. Už dopoledne jsem zjistil, že římsa oken je pevná a z

dobré oceli. Za druhé, s takto silným magnetickým polem by bylo opravdu těžké jakýkoli kus oceli nebo železa minout. Projektil se za letu otáčí a sám si hledá místo, kde by se uchytil. Jamesi, ty máš lano? Prima.
Připevni jeden konec na tuhle bytelně vypadající trubku - pořádně, vzpomeň si na tu hloubku. Tak, druhý konec mi podej. Máte oba rukavice s pancéřovanou dlaní? Skvělé. Až budete sjíždět po laně přes propast, určitě vám přijdou vhod. Já přivážu lano na druhé straně a až budete moci za mnou, třikrát za ně škubnu. Jdeme."Pozvedl jsem v této chvíli nejdůležitější součást naší výzbroje.
"Zlom vaz," prohlásili jako jeden muž.
"Díky. Vaše účast mne těší, nikoli však konkrétní obsah vašeho přání. Ještě že každá ocelová krysa má zatraceně pevný vaz."
S dušičkou zahřátou svou vlastní filozofií jsem zmáčkl spoušť. Projektil zasvištěl vzduchem a s jasným břinknutím nalezl své místo na protější straně. Stiskl jsem knoflík, který zafixoval vlákno - a pak jsem se po hlavě vrhl z otevřeného okna. Patnáct sekund není dlouhá doba. Stočil jsem se do klubíčka, roztáhl nohy, začal jsem se točit kolem své osy a klít a narazil jsem do zdi - to vše v jediném okamžiku. Celý náraz absorbovala jedna noha - a pokud nebyla zlomená, rozhodně se necítila nejlíp. Trénoval jsem tenhle manévr doma mnohokrát, ale něco takového se mi nestalo ani jednou. Sekundy rychle ubíhaly a já jen visel ochromen po nárazu a kýval jsem se sem a tam.
Zraněnou nohu musím ignorovat, ať si bolí jak chce. Zašmátral jsem tou zdravou a kousek nalevo jsem nalezl vrchní okraj okenního rámu. Kopl jsem do vzduchu, a tak jsem se zhoupl žádaným směrem, přičemž jsem popustil kus lana. Tím jsem se dostal na úroveň okna - a vrazil jsem do něj zdravou nohou a plnou vahou celého těla.
Samozřejmě se nic nestalo; okenní tabulky jsou dneska zatraceně odolné. Noha však nalezla parapet a s námahou se na něm uchytila, zatímco prsty tápaly po rámu.
Přesně v tentýž okamžik vyprchalo magnetické pole a já byl odkázán sám na sebe.
Byla to pěkně ožehavá situace. Držel jsem se jen za tři konečky prstů a jednou nepříliš jistě zapřenou nohu - nebo spíš za její palec. Ta druhá se klinkala jako šiška salámu. Dole pode mnou zela černá díra - a v ní jistá smrt.
"Jde to dobře, tati?" zašeptal kdesi za mnou jeden z mých hochů.
Dalo mi to trochu práce, než jsem potlačil vzteklou odpověď deroucí se mi ze rtů; takové věci by děti od otce slýchat neměly. S námahou jsem spolkl nevybíravá slova, místo toho jsem vydal jakýsi chrčivý zvuk a zaměstnával jsem při tom ruce a nohu bojem o rovnováhu a tím i o život. Připnul jsem přístrojek - nyní už nepotřebný - zase k pasu a vecpal prsty do kapsy v níž se skrývala řezačka na sklo.
Nebyl čas na jemnost a techniku. Jindy bych použil odsávací hubici, oddělil bych malou plošku skla, protáhl otvorem ruku a otevřel kličku. Ale ne dnes. Jediný rychlý švih paže načrtl nepravidelný kruh - a týmž pohybem narazila dlaň, mezitím zformovaná v pevnou pěst, do jeho středu. Sklo vypadlo do místnosti a já hodil řezačku za ním - a sáhl jsem dovnitř a chytil jsem se tam rámu.
Sklo narazilo s hlasitým zařinčením na podlahu a ve stejném okamžiku mi sjela z parapetu noha. Visel jsem na jedné ruce a snažil jsem se nevnímat ostrou bolest v paži, do níž se zakusoval vyříznutý okraj skleněné tabulky. Pomalu, pomaloučku jsem paži pokrčil a vytáhl jsem se na ní vzhůru - ještě že se udržuji v kondici pravidelným cvičením -, až jsem konečně dosáhl opory i druhou rukou. Pak už to byla dětská hračka, i přes krev, valící se z pořezané paže, která mi přece jen trochu překážela. Stačilo stoupnout si nohou zpět na římsu, otevřít okno - poté, co jsem odpojil poplašné zařízení -, proklouznout dovnitř a seskočit, vzhledem k poraněné noze trochu neohrabaně, na podlahu.
"Mám dojem, že už začínám být na takové kousky trochu starý," zabručel jsem si pochmurně, jakmile jsem trochu popadl dech. Všude vládlo ticho. Třesk vyříznutého skla o podlahu, přestože se mi zdál hrozně hlasitý, zůstal zřejmě v prázdné budově nezaslechnut. Ale do práce. U chlapců bylo ticho - tak to má u profesionálů být; věděl jsem ale, že budou zneklidněni. Ve vlasově tenkém paprsku světla své zlodějské baterky jsem nalezl bezpečný úchyt pro lano, přivázal jsem je, dobře jsem je utáhl a vzápětí jsem za ně třikrát škubl.
Byli tu za pár vteřin.
"Tys nám ale nahnal," konstatoval jeden z nich.
"Hlavně jsem nahnal sobě! Vemte si některý tohle světlo, vytáhněte lékárničku a zkuste mi něco provést s tímhle šrámem na paži. Víte přece, že krev je důkazní materiál."
Utržené šrámy byly jen povrchní a brzy se jim dostalo náležitého obvázání; noha bolela jako čert, ale už začínala přicházet k životu. Chvilku jsem chodil dokolečka a táhl jsem ji za sebou, než byla alespoň částečně k použití.
"A je to," oznámil jsem konečně. "Teď přijde ta zábavnější část."
Vedl jsem je z místnosti ven, do temné chodby, šel jsem rychlými kroky, aby se mi v bolavé noze rozproudila krev. Chlapci trochu zaostali a když jsem zahýbal za ten roh, měl jsem náskok dobré tři metry. Byli tedy ještě stále schovaní ve tmě, když zaduněl hlas z reproduktoru.
"Zůstaňte, kde jste, diGrizi. Jste zatčen!"

KAPITOLA 3.
Život je plný takovýchto okamžiků - tedy alespoň ten můj. Těžko mohu hovořit za jiné. Mohou to být okamžiky zneklidňující, nepříjemné, dokonce i smrtelně nebezpečné, pokud na ně člověk není připraven. Já byl v tu chvíli připraven, díky jisté dávce předvídavosti a nezanedbatelným zkušenostem, a přijal jsem tu výzvu klidně, dokonce dychtivě. Než hlas dohulákal, granát s ochromujícím plynem, který jsem držel v ruce, už letěl vzduchem. Vybuchl s dutým třesknutím, vyvalil se z něj černý kouř a spousta hlasů to dost rozzlobeně komentovala. Aby si měli pořádně na co stěžovat, přihodil jsem do toho dýmu ještě simulátor palby. Tahle šikovná věcička bouchá a práská jako několik gangů střílejících po sobě a při tom rozhazuje na všechny strany tablety s koncentrovaným rajským plynem. I to nadělá nějaký ten zmatek. Tiše jsem se otočil k chlapcům, kteří stáli ztuhlí uprostřed kroku a oči měli vypoulené jako husí

vejce. Přiložil jsem prst na ústa a mávnutím jsem je odeslal zpět do chodby, z doslechu od místa, kde zuřila simulovaná bitva.
"Tady se rozdělíme," oznámil jsem. "Nate, tohle jsou kódy pro přeprogramování počítače."
Bolivar si je mechanicky vzal, ale pak potřásl hlavou, jako by si potřeboval vyčistit mozek od zmatku, jenž v něm vládl.
"Tati, mohl bys nám říct…"
"Ovšem. Když jsem byl donucen vyrazit to okno, věděl jsem, že ten zvuk, třeba sebeslabší, bude zachycen bezpečnostním zařízením. Přešel jsem tedy na plán B, aniž jsem vám o tom řekl - pro případ, že byste třeba chtěli protestovat. Plán B znamená, že já zaměstnám ochranku, zatímco vy proniknete k počítači a dokončíte vlastní úkol. S pomocí práva na utajené informace, které mi jako příslušníku Sboru náleží, se mi podařilo zjistit veškeré podrobnosti potřebné k tomu, abyste pronikli k archivním souborům MDÚ a smazali je. Jediná a jednoduchá instrukce tomu bezduchému počítači stačí, aby zničil záznamy o všech jedincích žijících v okruhu několika světelných let, kteří mají to štěstí vlastnit příjmení začínající na D. Občas se považuji za člověka nezištně jednajícího v zájmu…"
"Tati!"
"Já vím, promiňte. Občas se moc rozpovídám. Až to ale uděláte, byl bych rád, kdybyste také smazali soubory E, B, I a L - to pro případ, že by jim došla souvislost mezi mým vloupáním a zničenými záznamy. Výběr těch písmen není náhodný…"
"Protože slovo debil je největší urážkou na Blodgettu a neznamená jen totéž, co jinde, ale i hlupáka, který sedl druhému na lep."
"Přesně tak, Jamesi; tvé mozkové buňky dneska jedou naplno. Jakmile dokončíte úkol, nebude pro vás jistě problém opustit budovu jedním z oken v přízemí a smísit se s davem venku, aniž by si toho někdo všiml. Není to krásně jednoduchý plán?"
"To ano, a nebýt toho, že tě při tom zavřou, tak i docela geniální, tati," odtušil Bolivar. "To nemůžeme připustit."
"Zastavit mne nedokážete - ale vaše účast mne těší. Buďte rozumní, chlapci. Krev se dneska dá identifikovat daleko snáz než otisky prstů - a v té místnosti, kudy jsme sem vlezli, jí po mně zbyla spousta. Takže pokud uteču teď, bude ze mne psanec na útěku - už za pár hodin, jakmile analyzují tu krev. Ostatně už mne viděli. Vaše matka je tak jako tak ve vězení a já se jen těším, až se k ní budu moci připojit, protože mi na svobodě chybí. Jakmile zmizejí daňové záznamy, nemůžou mi hodit na krk víc než neoprávněné vniknutí do budovy - a až složím kauci, budeme moci z téhle planety zmizet navždy."
"Možná ti propuštění na kauci nedovolí," tvářil se ustaraně James.
"V tom případě se tvoji rodiče z toho zdejšího lochu snadno dostanou sami. Neboj se. Postarej se o svůj úkol, já splním ten svůj. Potom se vrať domů a trochu se prospi - já se ozvu. A teď už zmizte."
A oni, chlapci moji rozumní, opravdu šli. Vrátil jsem se k zuřící bitvě, ale ještě předtím jsem si nasadil ochranné brýle a přidal ucpávky do nosu. Granátů jsem měl spoustu, kouřových, paralytických, slzných či vyvolávajících zvracení - z MDÚ už mi bylo párkrát na zvracení a chtěl jsem jim tu laskavost oplatit -, a vrhal jsem je, jak mi zrovna který přišel pod ruku. Někdo z nich začal střílet; byl to dost hloupý nápad, když vezmeme v úvahu, že v tom kouři měl daleko větší šanci zasáhnout někoho ze svých než mě. Vydal jsem se do toho kouře, našel jsem původce palby, odeslal jsem ho do bezvědomí jedním ostrým úderem, který se mu po probuzení postará o slušné bolení hlavy, a pak jsem mu zbraň sebral. Měla ještě plný zásobník, který jsem vyprázdnil do stropu.
"Prohnaného Jima nikdy nedostanete!" zahulákal jsem do hluku a temnoty a vedl jsem tu smečku finančních lapků na veselou okružní cestu po budově. Odhadl jsem čas, který budou hoši potřebovat, přidal jsem pro jistotu patnáct minut - a pak jsem se pěkně uvelebil na pohovce v ředitelské kanceláři, zapálil jsem si jeden z doutníků ležící v krabici na psacím stole a uvolnil jsem se.
"Vzdávám se, vzdávám se," křikl jsem ještě na své potácející se, plačící a zvracející pronásledovatele. "Jste chytřejší než já. Jen mi slibte, že mě nebudete mučit."
Vplížili se obezřetně do kanceláře, posíleni místní policií, jež se přišla podívat, co je to tu za randál, a také zvláštní zásahovou jednotkou v plné zbroji. "To všechno pro jednoho bezvýznamného smrtelníka," podivil jsem se a vyfoukl jsem na ně kroužek doutníkového dýmu. "To mi opravdu lichotí. Rád bych ale učinil prohlášení pro tisk - o tom, jak jsem byl přepaden, v bezvědomí dopraven sem a pak zastrašován a pronásledován. Chci advokáta."
Skutečně neměli ani špetku smyslu pro humor, a když mne odváděli, byl jsem jediný, kdo se smál. Asi to dost dobře nešlo, smát se, když je kolem tolik nadřízených, a navíc to asi opravdu odporovalo blodgettské mentalitě. Nejlepší žvýkačka, která se tu prodávala, se jmenovala Žvýkačka - že by nedostatek nápaditosti? - a tu taky všichni žvýkali. Za jekotu sirén a skřípění brzd aut jsem byl v železech vyveden ven.
Ne ale do vězení, to na tom bylo nejlepší. Dorazili jsme jen k jeho bráně, tam jsme zastavili - v hulákajícím davu, který hrozil pěstmi. Tak zase zpátky do auta a zase zpět k radnici, kde, k mému překvapení, mi sundali pouta a odvedli mne do budovy. Když mě strkali do dveří, na kterých chyběla cedulka, už jsem tušil něco divného - a tím spíš, že mi ve vstupu pomáhala přinejmenším jedna špička boty. Dveře se zavřely, já si oklepal uválené šaty, pak jsem se otočil a pozvedl obočí při pohledu na známou postavu sedící za psacím stolem.
"To je ale příjemné překvapení," prohodil jsem. "Jak se daří, dobře, dobře?"
"Měl jsem vás dát zastřelit, diGrizi," zaprskal.
Byl to Inskipp, můj nadřízený, šéf Speciálního sboru a pravděpodobně člověk s největší koncentrací osobní moci v galaxii. Speciální sbor byl zmocněn Ligou k tomu, aby udržoval mezihvězdný mír, což také s příkladnou pečlivostí činil. Pravda, ne vždy tím nejčistším způsobem. Říká se, že jen zloděj dokáže chytat zloděje - a Sbor to pořekadlo uvedl do praxe. Ještě než se dal Inskipp ke Speciálnímu sboru, byl tím největším darebákem v téhle galaxii; stal se inspirací pro nás pro všechny. I já jsem nucen přiznat, že než mě přiměli postavit se na stranu dobra, nevedl jsem právě život, který

by patřil do čítanek. Ta změna však není absolutní, jak jste si možná všimli - ovšem pravda, mé srdce, bez ohledu na mé činy, bije na správném místě. Vytáhl jsem pistoli nabitou slepými, kterou s sebou nosívám pro podobné případy, a přitiskl jsem si hlaveň ke spánku.
"Jestli máš dojem, že bych měl být zastřelen, velký Inskippe, pak nemohu než vyplnit tvé přání. Sbohem, krutý světe…"
Zmáčkl jsem spoušť a docela pěkně to bouchlo.
"Nech těch pitomostí, diGrizi. Tohle je vážná věc."
"Věci, kterými se zabýváš ty jsou vážné vždycky; já se ovšem domnívám, že trocha humoru podporuje zažívání. S dovolením, máš na klopě nit."
Sebral jsem ji - a s ní i doutník, který měl v kapse. Byl mým chováním tak vyveden z míry, že si toho doutníku nevšiml až do chvíle, kdy jsem si ho zapálil a nabídl mu druhý. Rozzlobeně stáhl pouzdro s doutníky z mého dosahu.
"Potřebuju tvoje schopnosti," ucedil.
"Samozřejmě. Proč bys tu jinak vymýšlel, z čeho mě obvinit. Kde je má milovaná Angelina?"
"Už ji pustili; právě míří domů, postarat se o ty vaše vykutálené potomky. Zabedněnci, kteří řídí tuhle planetu, možná nevědí, co se stalo s daňovými záznamy ale já ano. Prozatím však na to zapomeneme, protože loď na kosmodromu už čeká. Poletíš na Kalakak dvě."
"Nudná planeta, obíhající kolem skoro vyhaslé hvězdy. Co mám očekávat od tak neatraktivního místa?"
"To uvidíš tam. Základna na tamním satelitu byla dějištěm schůzky planetárních náčelníků štábů flotily Ligy. Scházeli se takhle každé dva roky."
"Na ten minulý čas kladeš neobvyklý důraz. Mám tomu rozumět tak, že…?"
"Máš. Náčelníci zmizeli beze stopy - a satelit s nimi. Nemáme ani nejmenší tušení, co se s nimi mohlo stát."
"A bude je vůbec někdo postrádat? Člověk by řekl, že taková vlna povyšování se u mužstva jistě setká s kladnou odezvou…"
"Nech si ty vtipy diGrizi. Pokud se k té informaci dostane tisk, ani nechci domyslet politické následky. Nemluvě o chaosu, jaký by mohl zachvátit ozbrojené síly."
"To by tě tak trápit nemělo. Nemám dojem, že by se někde na obzoru rýsovala nová válka. Ale k věci - teď jenom zavolám domů, rodině vylíčím mírně cenzurovanou verzi posledních událostí - a můžeme vyrazit."

Bytost visela ve větráku jen kousek od nich, přilepená přísavkami chapadel. Mžourala ve tmě velkýma zelenýma očima a ostré rudé zuby se třely o kostěné patro, čímž tvor vydával tlumené skřípavé zvuky. Taky pěkně páchl.

"Na tom něco smrdí, Jime, a mně se to nelíbí," reagovala Angelina - a z očí na obrazovce planul oheň. Jak já ten oheň miluju.
"Nic takového, má drahá," lhal jsem. "Je to jen nějaký běžný a trochu spěšný úkol, nic víc. Jen na pár dní. Vrátím se hned, jak ho splním. Když teď chlapci ukončili školu, budete muset prostudovat turistické průvodce a najít nějaké pěkné místo, kam by se dalo vyrazit na dovolenou."
"Jsem ráda, že ses o chlapcích zmínil. Dorazili před pár minutami, otrhaní a špinaví - ale nechtějí mi říct ani slovo o tom, co se stalo."
"Řeknou ti to. Vyřiď jim, že operace proběhla podle plánu, a oni ti vyklopí celou historii toho nočního dobrodružství. Na brzkou shledanou, má milá!" Poslal jsem jí polibek a ukončil spojení, než mohla něco namítnout. Než se dozví o tom blázinci, který tu v noci byl, budu už mimo planetu - a možná už budu podávat zprávu o vyřešení tohohle složitého případu. Ne že by mi tak ležel na srdci osud pár set admirálů, ale technika toho zmizení mohla být zajímavá.
A také byla. Jakmile jsme byli na cestě na Kalakak dvě, otevřel jsem složku, nalil jsem si velkou sklenku syrského Panteřího potu a pohodlně jsem se k tomu čtení usadil. Poprvé jsem četl pomalu, podruhé rychleji - a pak ještě potřetí, abych si ujasnil důležitá místa. Když jsem odložil složku, zjistil jsem, že proti mně sedí Inskipp, mračí se na mě, hryže si ret, bubnuje prsty na desku stolu a kroutí palcem na noze.
"Jsi nervózní?" podivil jsem se. "Nechceš si dát skleničku?"
"Drž zobák! Chci od tebe vědět jen to, co jsi z toho vyčetl a co si o tom myslíš."
"Vyčetl jsem - pro začátek - že jedeme špatným směrem. Změňte kurz na Ústřední základnu Speciálního sboru; rád bych si popovídal s jedním starým přítelem - profesorem Coypuem."
"Ale vyšetřování-"
"Na místě nedosáhneme ničeho." Poklepal jsem na složku. "Všechno udělali za nás. Všichni ti papaláši se tam shromáždili, vládl obvyklý rádiový ruch - a pak najednou poplašné výkřiky, to záhadné zvolání ‚Zuby!' - a pak už nic. Místo už prozkoumal váš vysoce specializovaný vyšetřovatelský tým a nalezl jen prázdný kosmický prostor - ani stopu po satelitu či po tom, co se odehrálo. Kdybych jel tam, najdu totéž. Takže: odvezeš mě k tomu Coypuovi nebo ne?"
"A proč?"
"Protože je odborník na časové spirály. Pokud chci zjistit, co se tam stalo, musím se v čase sklouznout zpět - až do toho osudného dne."
"To mě nikdy nenapadlo," zabrumlal Inskipp.
"Ovšemže ne. Protože věčně sedíš za psacím stolem, zatímco já jsem ten nejlepší agent celého Speciálního sboru. Teď si jako ocenění svých mimořádných - a tak často prokazovaných - kvalit od tebe vezmu jeden doutník."

Na profesora Coypua to moc velký dojem neudělalo. Kousal se do dolního rtu mohutnými žlutými řezáky, vrtěl hlavou tak zuřivě, až mu do očí padalo posledních pár pramenů šedivých vlasů, a mával odmítavě rukama jako větrný mlýn.
"Chcete nám naznačit, že se vám ten nápad nelíbí?" zkoumal jsem terén.

"Propána, vždyť je to šílenství. Když jsme chronohelix použili naposledy, nebylo tam nic než dočasná zpětná vazba podél statických synergických křivek a-"
"Profesore, prosím vás," žadonil jsem. "Trochu jednodušeji, jestli to jde. Zacházejte se mnou i s vaším milovaným nadřízeným, tady panem Inskippem, jako bychom byli na poli vědy totální ignoranti."
"Což taky jste. Byl jsem jednou donucen použít časovou spirálu, abych nás všechny zachránil před rozpuštěním, a pak zase, abych vás vysvobodil z minulosti. Ale znovu to už neudělám. Máte na to mé slovo!"
Inskipp dokázal, že je z tužšího těsta než vzpurný fyzik. Udělal několik rázných kroků vpřed, až se octl před Coypuem tak blízko, že se jejich čela téměř dotýkala - nebo spíš nosy, protože je oba měli pořádně vyvinuté. Jakmile se tam dostal, vypálil salvu drsných nadávek běžných spíše u seržanta v přijímači, a za ní sérii velice realistických výhrůžek.
"Když vám jako váš zaměstnavatel říkám, že to uděláte, tak to uděláte. Bez řečí. A pokud ne… zabíjet vás nebudeme, tak krutí zase nejsme, ale vrátíte se zpět k tupým žákům prvního ročníku, které jste učil fyziku - zpět na tu vodní planetu, odkud jste přišel a která je tak daleko od civilizace, že když se tam zmíníte stroji času, lidi si myslí, že je řeč o hodinkách. Tak budete spolupracovat nebo ne?"
"Mě nezastrašíte," vztekal se Coypu.
"Už jsem vás zastrašil. Máte minutu na rozmyšlenou. Stráže!"
Po obou bocích profesora se zničehonic objevili dva primitivní antropoidi v poněkud těsných uniformách, popadli jej za paže a zvedli jej tak, že se mu špičky palců komíhaly kousek nad podlahou. "Třicet vteřin," odpočítával Inskipp s hřejivou přátelskostí útočící kobry.
"Stejně jsem vždycky chtěl udělat pár kalibračních testů," couvl profesor spěšně.
"Výborně," uvolnil se Inskipp. "Vždycky stát nohama na zemi, to je podstatné. Bude to ale jednoduchý úkol. Pošlete tady našeho přítele o jeden týden zpátky se všemi prostředky nutnými k návratu - samozřejmě se vrátí, jen až splní úkol. Víc vědět nepotřebujete. Jste připraven, diGrizi?"
"Jako vždycky." Přejel jsem očima skafandr a hromadu věcí, kterou jsem si nachystal. "Natáhnu si skafandr a můžu vyrazit. Hořím nedočkavostí zjistil, co se stalo, stejně jako vy - a ještě víc hořím nedočkavostí se vrátit, protože jsem si tenhle výlet už jednou prožil a pobyt tam mi nedělá dobře na žaludek."
Zakroucený konec časové spirály se zeleně rozzářil a přitahoval můj pohled asi jako hadí oči. Povzdechl jsem si a připravil jsem se na dalekou cestu. Skoro bych dal přednost neúprosnému, mrtvolně studenému objetí úředníka z berňáku.
Skoro.

KAPITOLA 4.
Pouhý fakt, že to nebyl můj první výlet v čase, nic nezměnil na nepříjemných pocitech, které mou pouť doprovázely. Opět jsem pocítil tu sílu, která mne tlačí novým a nepopsatelným směrem, opět jsem spatřil hvězdy svištící kolem jako nejrychlejší rakety. Bylo to velice nepohodlné a trvalo to velice dlouho. Nato všechny ty vjemy ustaly stejně rychle, jako začaly, šeď časoprostoru zmizela a nahradila ji zdravá čerň vesmíru kropenatá hvězdami. Vznášel jsem se ve stavu beztíže, pomalu jsem rotoval a obdivoval velkolepý pohled na satelit, který mi právě připlouval do zorného pole. Vyslal jsem jeden rychlý radarový signál z vysílačky připevněné na prsou a zjistil jsem, že jsem asi deset kilometrů od něj, přesně tam, kde jsem měl být. Satelit byl pořádně veliký, ježil se na všech stranách anténami a blikajícími vysílači, stovky jeho oken zářily do okolí. Za nimi byla, o tom jsem nepochyboval, spousta admirálů, kteří se cpou a chlastají a tu a tam i trochu pracují. Čekalo je ovšem velké překvapení - a já se na to už těšil. Vyladil jsem si rádio na jejich frekvenci, počkal jsem si na časový signál a shledal jsem, že jsem se octl v čase o hodinu pozdějším, než jaký byl plánován. Coypua bude tenhle údaj určitě zajímat. Přesto však přede mnou leželo pět hodin, které jsem musel nějak zabít - abych si mohl vychutnat ten okamžik pravdy. Že jsem ve skafandru nemohl kouřit doutník, to je asi zřejmé - ale pít jsem mohl. Však jsem se také včas postaral, abych nemusel pít vodu - a nahradil jsem ji v zásobní nádržce její směsí s bourbonem. Návyk na tuhle směsku jsem si vypěstoval na planetě jménem Země před nějakými dvaatřiceti tisíci lety. A přestože planeta už dávno neexistuje, ten recept jsem si přinesl s sebou a po několika dost vražedných experimentech jsem dokázal vyprodukovat ucházející napodobeninu. Stočil jsem rty kolem sací trubičky a začal sát. Opravdu dobré pití. Obdivoval jsem zářící hvězdy, nedaleký satelit, recitoval jsem si pro sebe básně - a hodiny ubíhaly.
Pouhých pět minut předtím, než se měl stát onen veledůležitý úkaz, jsem zachytil koutkem oka jakýsi pohyb. Otočil jsem se a spatřil jsem další postavu ve skafandru, jak pluje kolem. Seděla na nějakém předmětu ve tvaru rakety asi tak dva metry dlouhém. Vytrhl jsem pistoli - trval jsem na tom, že si ji vezmu s sebou, protože jsem neměl tušení, čemu budu nucen čelit - a namířil jsem ji na nově příchozího.
"Drž ruce od těla a otoč se, ať si tě můžu prohlédnout. Tahle zbraň je nabitá výbušnými střelami."
"Dej to pryč, pitomče," prohlásil můj protějšek - stále byl obrácený zády a kutil cosi s kontrolním panelem na své raketě. "Jestli ani ty nevíš, kdo jsem, pak už nikdo jiný v tomhle vesmíru."
"To jsem já!" vyjekl jsem a snažil jsem se nemít ústa příliš dokořán.
"Ne, já. Já jsem ty, nebo tak nějak. Gramatika těmhle věcem ještě nedorostla. Tu pistoli, moulo!"
S klapnutím jsem vrátil pokleslou dolní čelist zase na místo a zastrčil jsem pistoli zpět do pouzdra. "Mohl bys mi vysvětlit…"
"Asi budu muset, protože já - tedy vlastně ty - jsem neměl dost filipa a informací, abych to zvládnul napoprvé, takže jsem sem musel letět znova. Abych s sebou přivezl tuhle pijavku." Podíval se na hodinky, nebo já jsem se podíval na hodinky, nebo něco mezi, a pak ukázal (nebo já ukázal?) před sebe. "Dívej se pořádně - bude to opravdu něco."
A bylo. Vesmír za satelitem byl docela prázdný - a pak najednou, o zlomek vteřiny později, nebyl. Objevilo se cosi velkého, hodně velkého, a vrhlo se to k satelitu. Matně jsem rozeznal tmavý, uzlovitý, protáhlý obrys, který se

najednou vepředu rozdělil. Z toho otvoru vyzařovalo jakési pekelné světlo. Byl skutečně obrovitý; zel jako tlama schopná pozřít celou planetu a lemovaná zuby o velikosti kontinentů.
"Zuby!" zapraskalo hlasitě mé rádio, tu jedinou zprávu, kterou zmizelý - nebo právě mizející - satelit vyslal, a pak se obří tlama s chrupnutím zavřela a stanice v okamžiku zmizela z dohledu. Zorné pole mi rozjasnil pruh plamene a bílý doutník křivoprostorové pijavky se vrhl po útočníkovi. Právě včas, protože mnou vzápětí proběhlo zašimrání křivoprostorového pole obepínajícího ten gigantický obrys - a vzápětí byl netvor pryč.
"Co to bylo?" zalapal jsem po dechu.
"Jak to mám vědět?" opáčil jsem. "A kdybych to věděl, stejně bych ti to neřekl. A teď se koukej vrátit, abych sem mohl přijet podruhé, nebo vlastně ty - do háje s tím paradoxem. Prostě sebou pohni."
"Nedělej na mě ramena," zabručel jsem. "Já bych se k sobě rozhodně takhle sprostě nechoval." Stiskl jsem přepínač na krabici s návratovou časoprostorovou spirálou. A dost nepohodlně jsem se vrátil zpět.
"Tak co jsi zjistil?" vyptával se Inskipp, jakmile jsem odklopil přílbu.
"Především to, že tam budu muset znovu. Objednej křivoprostorovou pijavku a já ti to milerád vysvětlím." Usoudil jsem, že si ušetřím tu námahu se svlékáním skafandru, když si ho zas budu muset navlékat. Tak jsem se jen opřel o zeď a dal jsem si pořádný doušek bourbonu - na uklidnění. Inskipp se hlasitě nadechl.
"Ty chlastáš při práci?"
"Ovšem. Je to jedna z mála věcí, která činí práci snesitelnou. A teď laskavě zavři zobák a poslouchej. Z křivoprostoru se vynořilo něco pořádně velikého, jen pár sekund od satelitu. Je to poměrně slušný navigační výkon; nevěřil bych, že je něco takového možné, ale jak je vidět, je. Ať už to bylo cokoli, otevřelo to svítící tlamu lemovanou zuby kolem dokola a spolklo všechny admirály, kosmickou stanici a všechno, co k ní náleží…"
"To je tím chlastem, já to věděl!"
"Ne, to není, a já to můžu dokázat, protože kamera byla po celou dobu zapnutá. No, a jakmile se ta potvora naobědvala, zalezla zpátky do křivostroje a byla pryč."
"Musíme sehnat křivoprostorovou pijavku."
"Přesně to jsem řekl sám sobě - tomu, který se dostavil se zmíněným objektem a odpálil ho tím správným směrem." Vzápětí tu pijavka byla. "Výborně. Jdeme na to. Coypu, vraťte mne i s pijavkou do času Č minus pět minut, já to zařídím. Mimochodem, minule jste mě tam poslal dobře o hodinu dřív, takže tentokrát předpokládám lepší načasování."
Coypu si cosi mumlal nad ovládáním přístroje, než nastavil vše ke své spokojenosti. Sevřel jsem dlouhý bílý doutník pijavky a byl jsem zase pryč. Scénář byl stejný jako poprvé, jen z trochu jiného úhlu pohledu. Když jsem se vracel, měl jsem cestování časem plné zuby a netoužil jsem po ničem jiném než po opulentní večeři s malou lahvinkou vína - a po čekající měkké posteli. Dostalo se mi všeho zmíněného a navíc ještě spousty času, abych si to vychutnal, protože uběhl skoro týden, než dorazila zpráva o osudu pijavky. Když přišla, seděl jsem zrovna u Inskippa. Četl ji, koulel na ni očima a šilhal, jako by jeho divadlo mohlo na obsahu cokoli změnit.
"To je nemožné!" prohlásil konečně.
"Přesně tohle mám na tobě rád, Inskippe - optimista za každé situace."
Vyškubl jsem mu zprávu ze zpocených prstů, přečetl jsem si ji a pak jsem porovnal udávané koordináty s mapou za šéfovým psacím stolem. Měl pravdu. Skoro.
Pijavka se svého úkolu zhostila dobře. Odpálil jsem ji včas; přistála na tom žroutovi a přichytila se mu na kůži, ať už měl kůži jakoukoli. Zmizeli spolu do křivoprostoru a pijavka se žrouta držela, dokud se zas nevynořili v prostoru normálním. Dokonce i kdyby absolvovali skoků celou sérii, velel pijavce její program držet se jako klíště, dokud nezaznamená atmosféru, hmotu nějaké planety nebo kosmickou stanici. V ten okamžik se měla odlepit a odplout z dosahu; neměla na sobě ani kousek kovu a byla prakticky nezjistitelná. Jakmile se odlepila, odmanévrovala pomocí chemických raket opodál a začala pátrat po nejbližším radiomajáku Ligy. Když jej našla, odkřivoprostorovala se tam a ohlásila se.
Nemusím snad ani zdůrazňovat, že předtím nafotografovala ze všech úhlů a stran místo, kde se z křivoprostoru vynořila. Potom se počítače chvíli zalykaly konstelacemi hvězd a určily místo, odkud fotografie pocházejí. Učinily tak i tentokrát. Jenže tentokrát byla jejich odpověď vyloženě nemožná.
"Nebo vysoce nepravděpodobná," upřesnil jsem a poklepal jsem prsty na mapu. "Pokud je ovšem lokalizace v pořádku, pak mám ošklivé tušení, že jsme v průšvihu."
"Nemyslíš si, že to byla pouhá souhra náhod, že spolkla i ty admirály?"
"Chacha."
"Ano, tuhle odpověď jsem čekal."
Abyste pochopili náš problém, musíte chvilku uvažovat nad fyzickým rozměrem naší galaxie. Ano, já vím, je to zatraceně nudné téma a líbí se tak leda astrofyzikům a té ostatní divné čeládce, která je má v popisu práce. Jenže v tuto chvíli je krátká lekce z tohoto oboru nezbytná. Pokud vám to pomůže, představte si, že má naše galaxie tvar jako pěticípá hvězdice. Ona ho nemá, ale pro zjednodušení tahle představa úplně stačí. Střed a ramena hvězdice jsou tvořeny shluky hvězd, pár dalších, řídce rozesetých hvězd je mezi rameny, a s nimi kosmický plyn a trocha molekul. Doufám, že to pochopíte, protože mně samotnému se to plete. Takže: všechny hvězdy Ligy jsou soustředěny v jednom rameni, tom, které směřuje kolmo vzhůru. Pár dalších právě zkoumaných hvězd se nachází ve středu a ještě trocha jich je roztroušena vlevo i vpravo kolem ramene. Zatím se držíte? Fajn. Vypadalo to, že náš zubatý satelitožrout přišel z dolní levé nohy.
A proč vlastně ne, namítnete mi možná, vždyť je to součást téže galaxie. No, to je sice pravda, souhlasím já. Jenže je to část galaxie, kde jsme nikdy nebyli, kterou jsme nikdy nekontaktovali ani nezkoumali. Tam dole nejsou vůbec žádné obydlené planety.
Tedy obydlené lidskými bytostmi. Za celé ty tisíce let, co se lidstvo potlouká po galaxii, jsme nikdy nenašli jinou

inteligentní formu života. Našli jsme stopy po dávno zaniklých civilizacích, od těch nás však dělily miliony let. V dobách koloniální expanze, v dobách Hvězdného impéria, Feudálního období a podobných hloupostí létaly lodi všemi směry. Pak přišel Přelom a všechno to šlo na pár tisíc let k ledu. Dneska jsme z toho už ale skoro venku. Kontaktujeme planety na všech stupních civilizace - nebo i bez ní. Neexpandujeme však. Možná zase budeme, někdy v budoucnu, ale zatím má Liga dost práce, aby dala dohromady trosky a pozůstatky po té první expanzi.
Jenže teď nám do toho někdo vstoupil.
"Co budeš dělat?" zeptal se Inskipp.
"Já? Já nebudu dělat nic - jen se dívat, jak vydáváš příkazy. Zajímá mě, jak si s touhle situací poradíte. Je potřeba tomu přijít na kloub."
"Výborně. Takže můj příkaz číslo jedna. DiGrizi, dojeď tam a přijď tomu na kloub."
"Jsem přepracovaný. Můžeš přece povolat lidi z celé tisícovky planet - celé kosmické námořnictvo - pravda, bez obvykle velících admirálů. Ale jistě mají pár schopných zástupců."
"Ne. Mám nepříjemné tušení, že poslat do něčeho takového běžnou hlídkovou loď by pro její posádku znamenalo totéž co se projít atomovým reaktorem."
"Je to trochu zmatené přirovnání - ale smysl jsem pochopil."
"To doufám. Jsi ten největší grázl, jakého mezi svými agenty mám. Máš takový pud sebezáchovy, že tě snad ani nejde zabít. Sázím na něj - a taky na ty odporně křivolaké záhyby tvé deformované mysli. Takže se tam podívej, zjisti, co se tam ksakru děje, a pak se tady hlaš se zprávou."
"Musím zachraňovat ty admirály?"
"Jen pokud budeš sám chtít. Máme jich ještě dost a dost."
"Jsi krutý ničema bez kouska citu, Inskippe, a stejný grázl jako já."
"Samozřejmě. Jak myslíš, že bych se jinak do téhle funkce dostal? Kdy vyrazíš a co potřebuješ na cestu?"
O tom jsem musel chvilku přemýšlet. Nemůžu odjet, aniž bych o tom řekl Angelině, a jakmile má žena zjistí, co tenhle podnik obnáší, bude chtít jet se mnou. Skvělé. Jsem sice v jádru hnusný mužský šovinista, ale ryzí talent poznám a radši bych měl po boku ji než celý zbytek Speciálního sboru. Jenže co s chlapci? Odpověď byla rovněž jasná. Se svou vrozenou deformací charakteru se hodí pouze pro život zločinců nebo pro kariéru ve Speciálním sboru. Stejně musejí někdy absolvovat křest ohněm - a tohle je vhodná příležitost. Tím se tedy vše vyřešilo. Změnil jsem pohled ze skelného na normální a uvědomil jsem si, že si pár minut cosi mumlám pro sebe a že se na mě Inskipp velice podezřívavě dívá a pomalu sahá po poplašném tlačítku na stole. Zatápal jsem v paměti po otázce, kterou mi položil naposled.
"Aha, hmm, no ovšem. Vyrazím co nejdřív. Mám svou vlastní posádku, ale chci samozřejmě plně automatický křižník třídy Drtič s plnou výzbrojí a tak dále."
"Máš ho mít. Do dvaceti hodin bude čekat. Do té doby máš čas si zabalit a sepsat novou závěť."
"To je od tebe opravdu milé. Budu ale potřebovat jeden telepatický hovor."
Zašel jsem do komunikačního střediska a tam mě přes operátora na Blodgettu bleskově spojili s Angelinou.
"Nazdárek, má milá," pozdravil jsem. "Tipni si, kam jedeme letos na dovolenou."

KAPITOLA 5.
"Je to pěkná loď, tati," pochválil Bolivar, přejížděje uznale očima po dlouhých řadách ovládacího pultu. Křižník Skřípal jich měl dost a dost.
"To doufám. Lodě třídy Drtič jsou považovány za nejlepší křižníky ve vesmíru."
"Centrální ovládání všech zbraní a raket. Jupií!" zajásal James a stiskl jakési tlačítko dřív, než jsem mu v tom stačil zabránit.
"Nemusel jsi zrovna zničit ten asteroid naproti; nic ti neudělal," vyčetl jsem mu a přepnul jsem ovládání palby na svou desku dřív, než synek stačí napáchat další škody.
"Chlapci už jsou takoví," chlácholila mne Angelina s pohledem plným mateřské pýchy.
"To ať si klidně jsou, ale škody ať platí ze svého. Víš, kolik tisíc kreditů stojí každá salva z energetických děl?"
"Ne, a ani mě to nezajímá." Povytáhla jedno ze svých jemně klenutých obočí. "A odkdy to zajímá Prohnaného Jima, který vždycky vykrádal erární kapsy?"
Něco jsem zabručel a obrátil jsem se zpět k palubní desce. Opravdu mě to zajímá? Nebo to jsou jen otcovské reflexy? Ne - jde mi o autoritu! "Jsem kapitánem téhle lodi a posádka bude poslouchat."
"Máme jít drhnout palubu, můj milý?" zeptal se nevinně Angelina.
Změnil jsem raději téma. "Víte co? Když chvilku klidně a tiše počkáte, objednám láhev šampaňského a čokoládový dort. Než se dáme do práce a já začnu práskat bičem, povím vám, o co půjde - a pro začátek si dopřejeme trochu oddechu."
"Už jsi nám o té akci řekl úplně všechno, tati," pokrčil rameny James. "A nemohl bys místo čokoládového dortu objednat jahodový?"
"Nepochybuju, že všichni víte, co se stalo a kam jedeme, ale musíme se ještě dohodnout, co podnikneme, až dorazíme na místo."
"Jistě nám to v pravý čas povíš, drahý. Ostatně, není na šampaňské trochu brzo? Je teprve dopoledne."
Pilně jsem vyťukal objednávku do kontrolního panelu stravovacího automatu a pokusil jsem se trochu si uspořádat myšlenky. V téhle rodině by chtěl být každý generálem a nikdo vojákem. Musím být pevný a přísný.
"Tak poslouchejte. Rozkaz pro dnešek. Odstartujeme přesně za patnáct minut. Se vší opatrností zamíříme na místo identifikované pijavkou. Z křivoprostoru se na cílovém místě vynoříme na přesně jednu celou, pět sekundy, což bude úplně stačit k automatickému proměření prostoru v okolí. Pak se samočinně vrátíme do předchozí polohy a provedeme analýzu naměřených údajů. Podle toho, co se při ní zjistí, budeme jednat dál. Je to jasné?"

"Ty jsi tak rázný," zamumlala Angelina a usrkla šampaňského. Z tónu hlasu nebylo jisté, co tou poznámkou vlastně myslela. Raději jsem ji tedy přešel.
"Tak tedy kupředu. Bolivare, z tvého vysvědčení jsem zjistil, že jsi měl dobré známky z navigace…"
"Nic jiného mi nezbývalo. Přikovali nás řetězy k lavici a museli jsme tam zůstat, dokud jsme ten test nenapsali na dostatečný počet bodů."
"To jsou nepodstatné detaily - máš to za sebou. Teď nastav kurz na cíl a já ho pak zkontroluju. Jamesi, ty naprogramuješ počítač, aby si nastavil koordináty na tohle místo a vrátil nás do něj přesně jednu a půl sekundy poté, co se ocitneme u cíle."
"A co mám dělat já, lásko má?"
"Ty otevři další láhev, má drahá; budeme se hrdě dívat, jak naši potomci pracují."
A také pracovali, bez odmluv, a zvládli to oba skvěle. Už to nebyla hra. Tentokrát to byla skutečnost a boj o přežití - do nějž se chlapci vrhli s opravdovým nadšením. Kontroloval jsem jejich práci znovu a znovu, ale žádné nedostatky jsem nenašel.
"Dostanete jedničku s hvězdičkou, a oba. Můžete si vzít dvojitou porci dortu."
"Po dortech se kazí zuby, tati. My bychom si místo toho dali trochu šampusu."
"Ale ovšem. Je čas na přípitek. Tak, na náš úspěch."
Přiťukli jsme si skleničkami, usrkli jsme si - a já jsem se natáhl k řízení a zmáčkl zážehový knoflík. Byli jsme na cestě. Jako na všech podobných cestách, ani tady nebylo poté, co byl počítač naprogramován, absolutně do čeho píchnout. Dvojčata prolézala loď s manuály v ruce, až ji znala do posledního šroubku. Angelina a já jsme si našli daleko zajímavější zábavu a dny polehoučku ubíhaly. Až do chvíle, kdy cinkl zvonek a nás čekal poslední skok křivoprostorem. Ještě jednou jsme se shromáždili v pilotní kabině.
"Tati, víš o tom, že máme na palubě dva hlídkové čluny?" zeptal se Bolivar.
"Vím, a jsou to šikovné stroje. Připravte se na rychlý výpad do cílové oblasti, přesně podle plánu. Vyrazíme hned, jak se navlečeme do brnění."
"Proč?" podivil se James.
"Protože je to rozkaz," opáčila Angelina a v hlase jí zazněl pevný tón. "A kromě toho, kdybys o tom jen chvilku přemýšlel, přišel bys na to i bez ptaní."
Když byla má autorita takto posílena, nepotřeboval jsem nic dodat - až do chvíle, kdy jsme se všichni oblékli. Brnění, speciálně zesílené a pancéřované skafandry, nám zachrání život v případě, že nás v cíli čeká nějaké ošklivé překvapení. Ale nečekalo. Dorazili jsme, všechny palubní přístroje se rozbzučely a rozcvakaly - a byli jsme zase zpátky tam, odkud jsme přišli, na sto světelných let daleko. Přiměl jsem ostatní, aby zůstali v brnění, pro případ, že by nás někdo pronásledoval, ale nic takového se nestalo. Asi po půl hodině jsme se vysoukali ze skafandrů a prošli jsme si výsledky naší cesty.
"V nejbližším okolí není vůbec nic," oznámila Angelina, když přejela očima vytištěné údaje. "Ale asi dva světelné roky odtud je nějaká sluneční soustava."
"Pak je tedy naším příštím cílem ona," pokývl jsem. "A takhle zní plán: My zůstaneme tady, hezky daleko od těch podezřelých končin. Vyšleme tam ale špionážní družici, ať soustavu zmapuje, porozhlédne se po obydlených planetách, prozkoumá je, a veškeré výsledky ať nepřetržitě vysílá na satelitní přijímač, který bude čekat na blízké oběžné dráze. Satelit dostane instrukci vrátit se sem v okamžiku, kdy se něco stane s družicí. Co vy na to?"
"Můžu naprogramovat tu družici?" vyhrkl Bolivar, o zlomek vteřiny před svým bratrem. Přihlásili se dobrovolně! Mé srdce zjihlo, a tak jsem jim přidělil úkoly oběma. Během několika minut byly oba přístroje odeslány a my jsme se šli navečeřet. Právě jsme dojedli, když se ohlásil navrátivší se satelit.
"To bylo rychlé," poznamenala Angelina.
"Až moc. Pokud tu družici dostala ta potvora, co unesla admirály, má zřejmě proklatě dobré detekční zařízení. Podívejme se tedy, co družice stačila zjistit."
Urychlil jsem přetáčení záznamu, až jsme se dostali k zajímavým pasážím. Hvězda uprostřed obrazovky nám pádila vstříc a v okamžiku se změnila v žhnoucí slunce. Čísla na druhé obrazovce prozrazovala, že soustava má čtyři planety a že ze všech přichází radiace naznačující vyspělé komunikační techniky a průmyslovou aktivitu. Špionážní družice se zaměřila na nejbližší z nich a zvolila nízký přelet nad povrchem.
"Panebože," zašeptala Angelina - a já mohl jen přikývnout.
Celá planeta byla jednou velikou pevností. Z tlustostěnných opevnění se ježila ústí mohutných děl; kosmické lodi stály jedna vedle druhé v řadách snad bez konce. A všechna ta válečná mašinérie, kterou oko družice zachytilo, se táhla až někam na obzor. Nezahlédli jsme ani kousek volného přírodního povrchu - jen další a další válečné mechanismy.
"Podívejte se támhle," upozornil jsem. "To vypadá zrovna jako ta kosmická velryba, co spolkla naše admirály a jejich satelit. A ještě jedna - a další."
"Ráda bych věděla, jestli jsou nám přátelsky nakloněni?" řekla Angelina, ale sotva se dokázala usmát vlastnímu vtipu. Chlapci měli vykulené oči a mlčeli.
Konec přišel rychle. Na radaru se zničehonic vynořily čtyři pípající tečky bleskově se přiblížily - a obrazovka zmatněla.
"Moc přátelsky nám nakloněni nejsou," usoudil jsem a nalil jsem si drink rukou, která neměla daleko k nervóznímu třasu. "Udělejte pořádný záznam z toho, co víme, a odešlete ho do centrály. Pošlete to přes nejbližší základnu, kde mají telepata, aby to šlo co nejrychleji. Potom bych rád slyšel nějaký návrh, co podnikneme dál. Jakmile odešleme zprávu, jsme odkázáni zase sami na sebe."
"A můžeme zase riskovat krk?" otázal se Bolivar.

"Chápeš to správně, synu."
"To je skvělé," pochválil si to James. "Jsme odkázáni sami na sebe - nikdo nám nevelí."
Nevím, co tím zcela přesně myslel, ale v tu chvíli jsem byl na své syny hrdý. "Nějaké nápady?" zeptal jsem se. "Pokud ne, možná mě něco napadá."
"Ty jsi kapitán, drahý," prohlásila Angelina - a já myslím, že to myslela vážně.
"Správně. Nevím, zda jste si toho v té zprávě všimli, ale ta soustava je plná kosmického smetí. Navrhuji, abychom si našli kus skály vhodných rozměrů, vyhloubili si v něm nějaký prostor a strčili dovnitř jeden z hlídkových člunů. Pokud ho náležitě odstíníme, nebude se nijak lišit od ostatních balvanů, které po té soustavě poletují. Pak ho posuneme na nějakou šikovnou oběžnou dráhu, zkontrolujeme zbylé planety a zjistíme, zda nejsou v okolí nějaké satelity, z nichž by se daly ukrást informace. Prostě se budeme snažit nasbírat co nejvíc údajů, na nichž by se dal postavit plán k útoku. Musí tam přece být nějaké místo, k němuž se dá přiblížit a které není ozbrojené po zuby jako ta první planeta. Souhlasíte?"
Po krátké diskuzi - a protože se nikdo nevytasil s lepším návrhem - souhlasili. Vyrazili jsme do vesmíru, se zapnutým radarem, a během hodiny jsme objevili mračno skal a kamenů, meteorického železa a čertvíčeho ještě, které zjevně létalo po eliptické oběžné dráze kolem nejbližší hvězdy. Pomalu jsem kličkoval tím hejnem, brzdil a přidával plyn a hledal vhodnou skálu.
"Támhle je," oznámil jsem. "Má správný tvar a velikost, je to skoro čisté železo, takže odstíní schovaný člun. Bolivare, my dva se převlékneme a zaletíme k ní hlídkovým člunem. Pak jeho děly vyvrtáme potřebnou díru; James s námi bude z lodě udržovat spojení. Drž se pořád na příjmu a pokud budeme potřebovat nějaké speciální nářadí, prostě nám ho pošleš. Bude to hračka."
A také byla. Slabý výboj z kanónů v nose člunu se hladce zakusoval do železa a rozstřikoval do okolí oblaka zplyněných molekul. Když se nám díra zdála dost hluboká, zapnul jsem skafandr a vydal jsem se ji prozkoumat. Prolezl jsem ji až na samý konec.
"Vypadá to slušně," hlásil jsem po návratu. "Bolivare, dokázal bys vmanévrovat člunem dovnitř, aniž bys ho roztřískal na kusy?"
"To je hračka, tati!"
Dostál svým slovům a já jen poletoval venku a přihlížel, jak člun tiše vklouzl dovnitř a zmizel z dohledu. Teď musíme vnitřek osadit vybavením, vyříznout z jiné skály špunt, kterým otvor zamaskujeme, a zajistit dok, do něhož by člun uvnitř mohl dosednout.
Poletoval jsem tam a díval jsem se přes rameno na Skřípala; byl jasně vidět, na okraji asteroidového pásu, ani ne dva kilometry daleko. Okénka vesele svítila do kosmické temnoty a já už se těšil, až se tam zase vrátím a pěkně si po celodenní namáhavé práci orazím.
Pak se objevil černý obrys, který zastínil světlo hvězd. Byl veliký a rychlý, vpředu se rozevřel zářící otvor podobný ústům - rozevíral se přímo za pohybu. Otvor se otevřel, pohltil Skřípala a zase se zavřel - načež obrys zmizel. Vše se odehrálo v jediném okamžiku - a já jen visel na místě a strnule jsem přihlížel.
Vzápětí bylo všechno pryč. Loď, Angelina i James.
Dokonale pryč.

KAPITOLA 6.

Už jsem v životě zažil pár ošklivých chvil, ale tohle byla jedna z nejhorších. Zůstal jsem tam jako přimrazen, pěsti jsem měl zaťaté a v hrůze jsem civěl na místo, kde loď ještě před okamžikem byla. Až dosud šlo v mých životních krizích - ve valné většině - jen o mne a o nikoho jiného. Nebezpečí, které vám v takové chvíli hrozí, nádherně pročistí mozek, vyvolá vlnu adrenalinu a povzbudí celé tělo k maximálnímu výkonu. Jenže tentokrát nešlo o mne - ale o Angelinu a o Jamese. A já nemohl dělat vůbec nic.
Musel jsem při těch úvahách vydávat nějaké zvuky, nepochybně sprosté zvuky, protože mi vzápětí v uších zazvonil Bolivarův hlas.
"Tati? Co se děje? Stalo se něco?"
Napětí povolilo, já vystartoval ke člunu a cestou jsem synovi vysvětloval události posledních okamžiků. Když jsem se dostal do pilotní kabiny, měl Bolivar obličej jako křída, ale ovládal se dokonale.
"Co budeme dělat?" ptal se zaraženě.
"Ještě nevím. Samozřejmě půjdeme po nich - ale kam? Potřebujeme nějaký plán…"
Z komunikátoru se ozvalo vysoké, pronikavé zapištění - a já jsem vytřeštil oči.
"Co je to?" optal se Bolivar.
"Všeobecný telepaticky vyhlašovaný poplach. Četl jsem o něm, ale nikdy jsem neviděl, že by ho vyhlásili." Vyťukal jsem letový kurz. "Jak víš, rádiové vlny se šíří rychlostí světla, takže by k nám zpráva předávaná jejich pomocí ze stanice vzdálené sto světelných let od nás putovala sto let. Není to právě nejrychlejší forma komunikace. Většinu zpráv tedy přenášejí - od jedné stanice ke druhé - lodi.
Existuje jen jedna forma přímé komunikace, která se vymyká Einsteinovým zákonům. Mimosmyslová, telepatická, psionická komunikace - její pomocí se zpráva dostane k příjemci okamžitě. Média tedy spolu hovoří - nebo spíš jejich mozky - bez časového zpoždění. Ti dobří pracují všichni pro Ligu, a ti nejlepší z dobrých pro Speciální sbor. Existují elektronická zařízení schopná odhalit telepatickou komunikaci, ale jen když je kontakt intenzivní - a neřeknou ti víc, než zda nějaký kontakt je či není. Každá loď Ligy je vybavena stejným detektorem, jaký máme my - ani jeden však dosud nebyl použit. Aby fungovaly, musí každé médium, které je k dispozici, vysílat ve stejný okamžik jedinou myšlenku. Nebo spíš jediné slovo - průšvih. Jakmile je vyhlášen telepatický poplach, každá loď se vrátí křivoprostorem na

nejbližší retranslační stanici pro instrukce. I my jsme už na cestě."
"A máma s Jamesem…"
"Abychom je našli, potřebujeme si situaci v klidu promyslet - a sehnat nějakou pomoc. A říkej si co chceš, ale mám nějakou ošklivou předtuchu, že ten poplach souvisí s naší současnou lapálií."

Bohužel jsem se nemýlil. Vynořili jsme se poblíž nejbližší retranslačky a z našeho rádia se ihned vyřinula telepatická zpráva, již stanice zaznamenala na pásek a vysílala pořád dokola.

"…vraťte se na základnu. Všechny lodi se budou hlásit na základně o další instrukce. Sedmnáct planet Ligy bylo během poslední hodiny napadeno neznámými útočníky. Na celé řadě front vypukla kosmická válka. Hlaste se na základně. Všechny lodi, vraťte se na základnu…"

Kurz jsem měl nastavený dřív, než se pásek stačil zopakovat. Kurz na ústřední základnu Speciálního sboru. Nebylo kam jít jinam. Odpor proti útočníkům bude nepochybně organizovat Inskipp a u něj budou k mání veškeré dostupné informace. Nebudu vám dlouze vyprávět, jak plynuly dlouhé dny cesty v nekonečné debatě; Bolivar a já jsme je trávili vzájemným ujišťováním, že pokud by naši nepřátelé plánovali totální zničení satelitu i naší lodi, měli na to - podle toho, co zjistila naše špionážní družice - víc než dostatečnou palebnou sílu. Očividně chtěli dostat naše lidi živé. Jiné vysvětlení nebylo. Neodvažovali jsme se přemýšlet, k čemu je chtěli. Spokojili jsme se se závěrem, že jsou někde uvězněni a že je bude možné osvobodit.
Vynořili jsme se z křivoprostoru kousek od hlavní základny a já jsem reflexivně řídil loď směrem k ní. Stačilo spustit maximální tah, v posledním okamžiku dát zpětný chod, vypnout řízení ve chvíli, kdy nás uchopilo magnetické pole, a vydat se k hlavním dveřím lodi. Bolivar se mi celou cestu držel po boku. Prošli jsme spolu všemi těmi chodbami a vstoupili jsme do Inskippovy kanceláře. Můj šéf měl hlavu na psacím stole a slabě chrápal.
"Mluv," zavelel jsem, a on otevřel ty nejzarudlejší oči, jaké jsem kdy viděl. Zasténal.
"Mohlo mě to napadnout. Když se poprvé za poslední čtyři dny zkusím trochu vyspat, přiženeš se ty. Víš ty vůbec, co…"
"Vím jen tolik, že jedna z těch kosmických velryb spolkla můj křižník i s Angelinou a Jamesem a že jsme se sem museli dost dlouho protloukat hlídkovým člunem."
Nejistě se vztyčil. "To mě mrzí; nevěděl jsem to; měli jsme spoustu práce." Dopotácel se ke skříni a nalil z křišťálové láhve do sklenice trochu tmavé tekutiny, kterou vzápětí jedním douškem vypil. Přičichl jsem k láhvi a nalil jsem si také.
"Vysvětluj," zavelel jsem znovu. "Co se děje?"
"Invaze cizí civilizace - a něco ti povím: jsou zatraceně dobří. Ty velryby jsou těžce opancéřované bitevní lodě; ještě se nám nepodařilo dostat se na kobylku ani jedné z nich. Nemáme žádný prostředek, který by jim v kosmu dokázal nějak ublížit. Nezbývá nám tedy nic jiného než ustupovat. Pokud víme, nepokusili se až dosud na žádné planetě přistát - jen je bombardují z kosmu. Vědí proč; na zemi máme dost silné jednotky, aby dokázaly odolat. Jak dlouho budeme odolávat, to ale nevíme."
"A až nebudeme, prohrajeme válku?"
"Stoprocentně."
"Optimistický odhad. Mohl bys mi prozradit, proti komu vlastně bojujeme?"
"Jistě. Přece proti těmhle!"
Zapnul obrazovku, zmáčkl dva tři knoflíky a před námi se vynořila obludná postava, v nádherných barvách a třírozměrné kvalitě. Samé chapadlo, slizká zelená kůže, samé klepeto, až příliš očí, z nichž každé koukalo jiným směrem, a spousta jiných přívěsků, které je lepší ani nepopisovat.
"Uff," utrousil Bolivar. Mluvil za nás za všechny.
"Mno, když se vám tohle nelíbí," zavrčel Inskipp, "jak by se vám líbilo tohle - nebo tohle?" S cvakáním promítačky následovala jedna příšera po druhé, jedna ohavnější - je-li to vůbec možné - než druhá. Nesympatická, hnusná stvoření, jež měla společnou jen svou odpudivost.
"Tak dost," houkl jsem konečně. "Je mi z toho na zvracení. Nejmíň týden nepozřu ani sousto. Která z nich je nepřítel?"
"Všechny. Profesor Coypu vám to vysvětlí."
Na obrazovce se rozsvítil profesorův obraz - a byla to i přes profesorovy zkažené zuby a mentorský tón výkladu po všech těch potvorách rozhodně příjemná změna.
"Prozkoumali jsme zajaté jedince, provedli pitvu mrtvých a vytáhli informace z mozků živých. To, co jsme zjistili, je poněkud zneklidňující. Do války proti nám je zapojena řada různých forem života obývajících různé solární systémy. Soudě podle toho, co říkají - a já jim nemám důvod nevěřit - se vypravili do svaté války na křižácké tažení. Jejich jediným cílem je zničit lidstvo, vyhladit je do posledního člena a smazat po něm veškeré stopy po galaxii."
"Proč?" hekl jsem nahlas.
"Jistě se zeptáte, proč," pokračoval profesor ze záznamu. "Přirozená otázka. Odpověď je prostá: nedokážou se na nás dívat. Připadáme jim tak odpudiví, že nemáme právo žít. Neustále hovoří o tom, že máme málo končetin, že jsme moc suší, naše oči nerostou na stoncích, nevylučujeme žádný pořádný sliz a chybějí nám přívěsné orgány. Podle nich jsme prostě tak nechutní, že nemůžeme žít po jejich boku."
"Ti tak mají co říkat!" ulevil si Bolivar.
"Každý soudí podle svých měřítek," utěšil jsem jej. "Ale podle těch mých máš pravdu. Teď ovšem zavři zobák a poslouchej profesora."
"Invaze, jíž jsme svědky, byla pečlivě naplánována," vyprávěl profesor, hrabal se ve svých poznámkách a bubnoval

prsty o svůj předkus. "Od chvíle, kdy započala, jsme nalezli mnoho cizích forem života číhajících v popelnicích, průduších ventilace, splachovacích nádržích, prostě všude. Očividně nás už dlouho sledovali a o svých zjištěních pilně podávali zprávy. Únos admirálů byl úvodním úderem invaze, pokusem zanést chaos do našich ozbrojených sil tím, že nás připraví o jejich velení. Tím vznikl v loďstvu nedostatek admirálů, ale na jejich místa byli postaveni nižší důstojníci a výkonnost jednotek se tím výrazně zvýšila. Bohužel nám chybí informace strategického charakteru o záměrech protivníka; dosud jsme zajali jen menší čluny řízené nižšími důstojníky, kteří k takovým informacím nemají přístup. Objevil se však návrh, že by takové informace bylo možno získat od…"
"No dobře, díky," zavrčel Inskipp a utnul Coypua v půli. "To by mne samotného nikdy nenapadlo."
"Já se o to postarám," nabídl jsem se - a pokochal jsem se pohledem na Inskippova bělma - nebo spíš rudma - která se v tu chvíli stočila ke mně.
"Ty? Ty bys chtěl uspět tam, kde všichni ostatní selhali?"
"Ovšem. Zanechme vší skromnosti: jsem tajná zbraň, která nám vyhraje tuhle válku."
"Jak?"
"Nejdřív si musím trochu popovídat s Coypuem. Stačí mi pár slov - a pak ti všechno povím."
"Pojedeme pro mámu a pro Jamese?" zajímal se můj syn.
"To si piš, hochu. To je úkol číslo jedna - splníme ho a zároveň zachráníme civilizovaný vesmír před zkázou."

"Proč mě otravujete? Mám práci," zakrákal Coypu - tentokrát živý a bez záznamu - z obrazovky. Prskal kolem sebe sliny a měl oči stejně červené jako Inskipp.
"Uklidněte se," poradil jsem mu. "Vyřeším vaše problémy za vás, tak jako dosud vždycky, ale potřebuju k tomu i vaši pomoc. Kolik druhů těch bytostí jste dosud objevili?"
"Tři sta dvanáct. Ale proč…"
"Hned vám to povím. Tři sta dvanáct druhů, lišících se barvami, tvarem a velikostí? Tomu nevěřím!"
"Tak tomu věřte! Už se mi o nich i zdá - a ty sny bych vám přál vidět!"
"Pěkně děkuju. Zjistil jste už, jakým jazykem se domlouvají?"
"Jo, zrovna jím mluvíte. Esperantem."
"Nedělejte si ze mě legraci!"
"Nevěřte na mě," zapištěl hystericky, vzal si nějakou pilulku a otřásl se. "Proč by nemohli mluvit esperantem? Pozorovali nás dost dlouho - a než na nás zaútočili, naučili se všemu, čemu mohli. Určitě slyšeli spousty našich jazyků a esperanto si vybrali ze stejných důvodů jako my. Je nejjednodušší, nejsnazší a nejefektivnější."
"Dobrá, přesvědčil jste mě. Díky, profesore. Teď si trochu odpočiňte, protože vás budu brzy potřebovat. Pomůžete mi proniknout do vrchního velitelství těch ničemů, odhalit jejich tajemství a zachránit mou rodinu a možná i admirály… a další se ještě uvidí."
"O čem to, ksakru, mluvíš?!" vyjel Inskipp. Profesor Coypu pronesl totéž, i když podstatně tišeji.
"Je to jednoduché… aspoň podle mě. Profesor mi připraví kombinézu vybavenou vyvíječem slizu a těmi ostatními nesmysly, které na sobě mají ty bytosti. V ní mě přivítají jako vlastního. Budu se vydávat za představitele nové rasy která se teprve nedávno dozvěděla o svaté válce a hodlá se k ní připojit. Budu se jim líbit… za to vám ručím."

Technici odvedli rychlou a přesnou práci. Nacpali vývojový počítač vším, co věděli o vzhledu bytostí, a naprogramovali ho tak, aby vytvářel variace, které se mezi útočníky neobjevily.
Nažhavili jsme fantazii a vybrali to nejlepší.
Udělalo to dojem i na Bolivara.
"Tak tohle je můj otec!" konstatoval, když obcházel kolem dokola a obdivoval můj vzhled ze všech stran.
A bylo co obdivovat… Vypadal jsem jako miniaturní uhrovitý tyranosaurus křížený s mravencem. Z pochopitelných důvodů jsem měl dvě nohy. Mohutný ocas se na konci ježil chapadly s přísavkami. Uvnitř ocasu bylo dost místa na vysílačku, minireaktor a pár zásobníků s výbavou. Přerostlá tlama se hemžila žlutozelenými výhonky jež věnčily předek bohatýrských pysků, s jakými se člověk může setkat jen ve snu, a to ještě hodně tíživém. Netopýří uši, krysí vousy a oči kočičího mutanta… dohromady to vypadalo příšerně. Vepředu byl průlez, kterým jsem se, a to co nejopatrněji, vsoukal dovnitř.
"Ruce mají jen lehký posilovač a sedí přímo na vašich," informoval mě Coypu, "nohy jsou ale poháněny servomechanismy které řídí přímo pohyb vašich nohou. Choďte opatrně - ty drápy dokážou prorazit i ocelový plát."
"Budu se snažit. Co s ocasem?"
"Je vybaven automatickým vyvažováním a při chůzi se kývá - tady máte kontrolku. Při stání či sezení ho lze položit a když zapnete tohle, čas od času se sám pohne, aby to vypadalo realisticky. Dávejte pozor na támhleto; to je pojistka automatické bezzákluzové pětasedmdesátky zamontované mezi očima; zaměřovač je v čumáku."
Nádherná věcička. Ještě tak vědět, kde je spoušť. "Prima. Co s granáty?"
"Granátomet je pod ocasem. Samotné granáty jsou maskované jako… no vždyť víte co."
"Fujtajbl. Máte pěkně úchylnou, představivost. Teď mi dejte chvíli klidu, než se do toho pozapínám. Radši jděte trochu stranou. Chci to všechno vyzkoušet."
Chvíli mi trvalo, než jsem se naučil přirozeně se pohybovat, ale nakonec mi to docela šlo. Obešel jsem místnost, což znamenalo, že jsem pařáty podrápanou podlahu pokryl vrstvou slizu a mávajícím ocasem způsobil značné škody na veškerém volně položeném majetku. Ve stěnách zelo navíc několik děr po kanónu. Nato jsem byl nucen spolknout pár tablet proti bolení hlavy, což mě vedlo k rozhodnutí, že tuhle výzbroj budu používat pouze v krajní nouzi. Když jsem se vrátil do laboratoře, vynořilo se ze sousední místnosti něco jako malý robot a přejelo mi to přes ocas.

"Zastavte někdo toho blba!" zařval jsem. Před nosem se mi rozsvítil nápis BOLÍ OCAS.
To něco se lehce vyhnulo mému kopanci a přesunulo se přede mne. Horní věž s optickými čočkami se odklopila a já zjistil, že zírám přímo do Bolivarovy rozesmáté tváře.
"Můžu se s dovolením zeptat, co k čertu v tomhle postroji děláš?" zeptal jsem se dopáleně.
"Jasně, tati. Jedu s tebou. Pomocný robot, který ti ponese nářadí. Není to snad jasné na první pohled?"
"Ne, to není." Začal jsem sbírat argumenty, proč by neměl jít se mnou, ale současně jsem věděl, že tuhle hádku prohraju. A také jsem ji prohrál - soukromě řečeno, rád. Přestože jsem měl samozřejmě obavy o Bolivarovu bezpečnost, byl jsem rád, že mi někdo bude krýt záda. "Půjdeme oba."
"Kam?" zeptal se Inskipp, jakmile jsem vylezl ven a s nechutí si prohlížel můj cizokrajný skafandr.
"Na tu po zuby ozbrojenou planetu, kam odvezli admirály. A patrně také Angelinu a Jamese. Jestli to není jejich základna, hlavní stan nebo něco takového, pak se to velitelstvím stane, až tam uděláme rozruch."
"Asi byste mi nechtěl říct, jak se tam hodláte dostat, že ne?"
"Ale milerád. V tomtéž hlídkovém člunu, ve kterém jsme přiletěli. Ale ještě než vyrazíme, chci, aby v dílnách roztrhli trup vejpůl a pak ho zase nahrubo zflikovali dohromady. Ať trochu otlučou vnitřní vybavení a zničí něco z toho, co není nezbytně nutné. Pak sežeňte z jatek trochu krve a postříkejte s ní celý interiér. A ještě něco - nerad to dělám, ale jde o věrohodnost - nemáte pár nadbytečných lidských mrtvol?"
"Až příliš mnoho," opáčil pochmurně. "Chcete mít tak jednu dvě na palubě, oblečené v uniformách?"
"Přesně - mohou nám zachránit život. Mám v úmyslu se tam přihasit s rozsvícenými světly, hulákajícím rádiem a nabídnout dobrovolně svou maličkost i celou svou planetu plnou cvoků pro vznešený cíl - likvidaci lidského rodu."
"O kterémžto jste se čirou náhodou dozvěděl, když vaši lidé - coby piráti - zajali tuhle loď a vyhubili její posádku?"
"Na člověka vašeho věku chápete rychle. Ale ať je to hotové hned, Inskippe. Chci vyrazit co nejdřív. Včera bylo pozdě."
Vzhledem k tomu, že se naše výprava všem jevila jako jediný paprsek v temně chmurné perspektivě války, již jsme prohrávali, se každý snažil ze všech sil, aby nám pomohl. Otlučený hlídkový člun byl naložen na palubu bitevního křižníku a ten odstartoval ve chvíli, kdy jsme do něj vstoupili. Odvezli nás k našemu cíli, nejbližšímu bezpečnému prostoru, jaký se dal nalézt v okolí nepřátelských hvězd, a tam nás vysypali. Já pak provedl člun kolem mohutného oblaku prachu, objel jsem jednu dvě černé díry abych zmátl stopu, a nato jsem zamířil do toho galaktického ramene, v němž se skrývali naši nepřátelé.
"Jsi připravený, hochu?" zeptal jsem se a prostrčil jsem hlavu štěrbinou v krku umělého příslušníka cizí rasy.
"Když je připraven i sám Prohnaný Jim, tak já taky," opáčil robot. Hlavová věžička zaklapla na své místo.
Uzavřel jsem svůj převlek a natáhl pařát, abych potřásl robotovi chapadlem. A šlo se na to. Na lodním trupu - opatřeném ohavnými, nelidskými nástavbami - visela spousta dodatečně nainstalovaných světel, a já je všechny zapnul, takže jsme vypadali jako vánoční stromeček pochodující vesmírem. Nato jsem pustil z pásku čerstvě složenou hymnu naší fiktivní planety a začal jsem ji vysílat na plné pecky na sto třiceti sedmi vlnových délkách. Takto připraveni jsme se líně blížili k oné po zuby ozbrojené planetě a tonuli jsme v hudebním skřípění, jistě lahodícím nelidskému sluchu.

Slintáme, prskáme,
skřípe to v nás.
My jsme ta nejhorší
z vesmírných ras.

KAPITOLA 7.
"Kiu vi estas?" prohlásil hlas znějící jako když se sype štěrk, obrazovka se v témže okamžiku rozsvítila a zaplnil ji nelida zvláště odpudivého vzezření.
"Kiu mi estas? Ciuj knas min, se mi ne konas vin, belulo…"
Rozhodl jsem se, že budu arogantní, ale současně přátelský - a že mu budu lichotit - ačkoli mi dalo hodně práce, než jsem tu obludu dokázal ujistit o její kráse. Ale lichocení zřejmě zabralo; tvor vystrčil vlhké chapadlo s hrstí úponků a pokračoval daleko přátelštěji.
"No tak, kámo. Doma tě možná znají - ale tady jsi od domova dost daleko. A u nás se válčí, takže musíme dodržovat předpisy."
"No ovšem, jak by ne. Jen jsem prostě neudržel na uzdě nadšení. Vy tedy opravdu vedete vyhlazovací válku proti těm suchým… růžovým… tuhým cizákům?"
"Děláme, co můžeme, krasavče."
"Tak to tedy počítejte s námi! Tuhle loď jsme chytili, když se pokoušela proklouznout k naší planetě. Nemáme kosmolety, ale poslali jsme na ni jednu šerednou bojovou raketu a sundali jsme ji. Vycucli jsme mozky těch, co to přežili, naučili jsme se jejich jazyk a zjistili jsme, že se proti nim spojily všechny oku lahodící rasy v galaxii. Chceme se zapojit do vašeho šiku - mluvím jako vyslanec našeho světa. Takže velte, protože my patříme k vám!"
"Máte skvělé názory," zaslintal tvor. "Pošleme pro vás loď, ta vás odnaviguje k nám, a pošleme vám vstříc uvítací výbor. Ale ještě jednu otázku, cukrouši."
"Ptej se na cokoli, krasavče."
"Když máš takovéhle oči - to jsi samice, že?"
"Příští rok touhle dobou jí budu. V tuhle chvíli jsem v neutrálním stavu - právě uprostřed přeměny ze samce."
"Takže je rande domluveno. Uvidíme se za rok."

"Hned si to napíšu do diáře," zavrkal jsem, zavěsil jsem a sáhl pro nedaleko čekající láhev. Ale robot Bolivar byl rychlejší; nalil mi pořádnou sklenici a já ji brčkem vysál.
"Zdálo se mi to, tati, nebo ne," zajímal se syn, "že po tobě ten oživlý kus kanálu jede?"
"Naneštěstí máš pravdu, hochu. Ve své nevědomosti jsem si jako převlek vybral tu nejšerednější samici ze všech zdejších ras. Musím si ho změnit, abych byl trochu šerednější."
"Obávám se, že pak budeš ještě víc sexy."
"Máš bohužel pravdu." Procítěně jsem potáhl brčkem. "Budu se asi s tou láskyplnou pozorností muset nějak smířit. A pokusit se ji využít ku prospěchu věci."
Loď, která nás měla vést, se objevila o okamžik později - a já na její ocas zaměřil automatického pilota. Pluli jsme dolů, přes neviditelná minová pole a energetické zábrany, a přistáli jsme na kovové plošině uprostřed jedné z pevností. Doufal jsem jen, že to je přistávací plocha pro potentáty a ne vstupní brána zdejšího kriminálu.
"Asi budeš chtít zase přílbu, co, tati," připomněl Bolivar robotím hlasem. Tím mě vytáhl ze samého dna moře trudnomyslnosti, jež se mi v hlavě rozlévalo.
"Pravdu díš, ó dobrý a vznešený robote." Nasadil jsem si pozlacenou ocelovou přílbu zdobenou na čele diamantovou mlhovinou a zkoumavě jsem se obhlédl v zrcadle. Božsky ohavné. "A bude nejlíp, když mi přestaneš říkat tati. Vzbuzuje to spoustu zapeklitě těžkých biologických otázek."
Vynořili jsme se z průlezu a robot Bolivar nesl pečlivě sestrojené nelidské zavazadlo. Před námi se vynořil vyrovnaný šik plazících se, poskakujících a koulejících se postav. Jedna z nich, se slizkým zlatým prýmkem na tom, co mohlo být čelem, pokročila před onen houf a zamávala na mě asi tuctem pařátů.
"Vítej, cizohvězdný vyslanče," zapištěla. "Jsem Gar-Baj, První funkcionář Válečné rady."
"Je mi ctí. Já jsem Prohnilý Džem z Člobrdova."
"Prohnilý je tvé křestní jméno nebo titul?"
"V jazyce mé rasy to znamená Ten, který kráčí po hřbetech nevolníků ostrými pařáty a značí to mou příslušnost k nejvyšší šlechtě."
"Velmi stručný a výstižný jazyk, Prohnilý, musíš mi o něm někdy vyprávět - až budeme spolu o samotě." Šest z tvorových osmnácti očí se významně přimhouřilo a já věděl, že můj starý dobrý sexappeal zase zapracoval.
"Zastavím se u tebe, až budu mít příští plodné období, Gare. Ale pro tuto chvíli - vždyť je válka! Pověz mi, jak se věci mají a jak můžeme my z Člobrdova přispět ke zdaru naší svaté věci."
"Stane se. Pokud dovolíš, doprovodím tě do tvého nového příbytku a cestou ti vše vysvětlím."
Mávnutím jednoho chapadla odeslal pryč zvědavce a druhým mi pokynul, abych ho následoval. Učinil jsem tak, doprovázen svým věrným robotem.
"Válka probíhá podle plánu," prohlásil Gar. "Ty to dozajista nevíš, ale mnoho let jsme tuto akci připravovali. Naši zvědové pronikli do všech lidských světů, takže teď jejich sílu známe až do posledního výboje paprskometu. Nemohou nás zastavit. Ovládli jsme již zcela kosmos a chystáme se ke druhé fázi plánu."
"Což je…"
"Invaze na planety. Jakmile smeteme jejich flotily rozlouskneme lidské planety, jednu po druhé, jako zralý cerizoj."
"To je ono!" zaburácel jsem a vyryl drápy hluboké rýhy do kovové podlahy "My Člobrdové jsme v boji hluší a slepí; vrhneme se na ně v čele vašich vojsk a rádi za naši věc i zemřeme, pokud to bude zapotřebí."
"Přesně to jsem od tebe očekával - vzhledem k tak dokonalé stavbě těla. Opravdu máš zuby i drápy na pravém místě. Tudy prosím. Máme spoustu transportních lodí, ale zkušení vojáci se hodí vždycky-"
"Jsme bojovníci, kteří se nezaleknou ani smrti!"
"Tím líp. Půjdeš se mnou na nejbližší zasedání Válečné rady a tam vypracujeme plán, jak byste s námi mohli spolupracovat. Ale teď jsi jistě unaven a chceš si odpočinout."
"To nikdy!" Zaklapal jsem kusadly a uhryzl kus čalounění z nedaleké pohovky. "Nedopřeji si pokoje, dokud nebude zničen poslední z těch suchých nepřátel."
"Je to ušlechtilá myšlenka, ale i my si občas musíme odpočinout."
"Ne my Člobrdové. Nemáš tu jednoho či dva zajatce, které bych mohl vykuchat a natočit to jako propagační film?"
"Máme tu celý náklad admirálů, ale ty potřebujeme. Obsah jejich mozků nám po vycucnutí poslouží při chystané invazi."
"To je zlé. Rád bych otrhával z admirálů ruce a nohy jako okvětní plátky květin. Ale nemáte nějaké samičí zajatce - nebo třeba mladé? Ti při mučení tak nádherně ječí."
Tohle byla klíčová otázka, umně ukrytá mezi tím vším blábolením, a já čekal netrpělivě na odpověď, kmitaje nervózně ocasem. I robot přestal bzučet.
"Je zvláštní, že se na to ptáš. Zajali jsme loď s nepřátelskými zvědy. Řídila ji samice a mladý samec."
"To je ono!" zaječel jsem, a tentokrát jsem při tom nic nepředstíral. "Ty je přece nutno mučit, drtit, vyslýchat. To je úkol pro mě. Doveď mě k nim!"
"Jindy bych to udělal velice rád. Teď je to však nemožné."
"Jsou mrtví…" hlesl jsem, pokoušeje se změnit zoufalství v hlase v obyčejné zklamání.
"Ne. Kéž by byli. Ale pořád jsme ještě nezjistili, co se vlastně stalo. Pět našich nejlepších bojových tvorů bylo v místnosti o samotě s těmi dvěma bledými a podměrečnými bytostmi. Všech pět bylo zničeno, a my stále nevíme jak. Nepřítel unikl."
"To je zlé," pokýval jsem hlavou. Naznačil jsem znuděnost, ohnul jsem ocas a poškrábal jsem drápem jeho slizem obalenou špičku. "Ale jistě jste je zase chytili?"
"Ne. A to je na tom to nejdivnější. Už je to pár dní. Ale ty jistě nechceš poslouchat o malicherných problémech, jimiž se

tu zabývám. Běž se občerstvit; až bude svoláno zasedání, pošlu pro tebe posla. Smrt chrupavcům!"
"I tobě přeji smrt chrupavcům. Sejdeme se na zasedání."
Když se za ním zavřely dveře, ozval se robot-Bolivar.
"Kde máš zavazadla, mocný Prohnilý?"
"To je jedno, ty plechový hlupáku." Šlehl jsem chapadlem a robot jentaktak uhnul. "Neotravuj mne s takovými hloupostmi."
Chodil jsem po pokoji, zpíval jsem z plna hrdla člobrdovskou hymnu a snažil jsem se při tom pročesat celou místnost. Nakonec jsem sebou pleskl na postel a rozepnul jsem si zip na krku.
"Jestli chceš, můžeš vylézt a protáhnout se," vybídl jsem Bolivara. "Ti slizouni nám zřejmě věří; nenašel jsem ani jednu štěnici, kameru nebo jinou dotěrnost."
Bolivar rychle vylezl z robota a udělal pár rychlých dřepů doprovázených hlasitým praskáním kloubů. "Člověku v tom docela zdřevění nohy. Co dál? Jak najdeme mámu a Jamese?"
"Dobrá otázka, ale bohužel mne nenapadá žádná odpověď. Přinejmenším však víme, že jsou živí a zdraví a působí nepříteli potíže."
"Možná nám zanechali nějakou zprávu - nebo stopu, po níž bychom se mohli dát."
"Podíváme se, ale moc tomu nevěřím. Každou stopu, kterou najdeme my, by objevili i ti ohavové. Vytáhni z výbavy láhev Staré myslitelské a podívej se, jestli v téhle díře mají i nějaké sklenice. Já zatím budu přemýšlet."
Přemýšlel jsem, až se mi z hlavy kouřilo, ale výsledky byly mizivé. Možná mě rozptylovalo to prostředí. Závěsy tu měly plesnivě zelenou barvu a zakrývaly flekatě červenou zeď. Půlku místnosti vyplňovalo kaliště o rozměrech menšího plaveckého bazénu, naplněné po okraj kouřící šedou břečkou, která po celou dobu kypěla, bublala a příšerně páchla. Bolivar vyrazil na průzkum, ale když ho málem vcuclo sanitární zařízení a když letmo nahlédl do spižírny - v mžiku byl zelený jako kůže mého převleku -, ještě rád si sedl na zadek a přepínal v televizi jeden program za druhým. Většina z nich nám byla nepochopitelná, třebaže zhusta odpudivá, a pokud byl náhodou některý z nich srozumitelný, pak byl zase dost deprimující - aktuální zprávy z bojiště ani jiné být nemohly.
Ani jeden z nás si neuvědomil, že zde televize slouží i ke komunikaci, až cinknul zvonek a záběr bezmocné planety bombardované údernou flotilou byl vystřídán odpudivými rysy Gar-Baje. Naštěstí naše diGrizovské reflexy stále ještě fungovaly. Bolivar se vrhl stranou, aby zmizel ze záběru, zatímco já zůstal otočen zády k obrazovce a jen jsem si zapnul zip.
"Nechci tě rušit, Prohnilý, ale Válečná rada se právě schází a touží po tvé přítomnosti. Posel ti ukáže cestu. Smrt chrupavcům."
"Jo, jo," mumlal jsem směrem k jeho mizející podobizně a snažil jsem se při tom dostat hlavu do správné polohy mezi plastikové vycpávky. Z hlásiče na dveřích se ozvalo zaskřípění.
"Dojdi tam, robote," nařídil jsem. "Řekni poslovi, že budu připraven za okamžik. Pak mi vybal vlečku."
Kdy jsme vykráčeli z pokoje, vyvalila obluda, kterou pro nás poslali, na tu podívanou veškeré oči. Bylo to dost působivé, protože jich měla na tucet a všechny na stoncích vystřelily o dobrý metr vpřed.
"Veď nás, medúzo," poručil jsem mu.
Obluda šla a já ji následoval - následován na oplátku robotem, který držel konec vlečky připnuté knoflíky k mým ramenům. Tento - jistě atraktivní - kus oděvu měřil na délku přes tři metry a skládal se z zářivě purpurové látky zdobené zlatými a stříbrnými hvězdami a zakončené příšerně růžovou krajkou. Páni! Zaplaťpámbu jsem se na tu hrůzu nemusel dívat, zato chudák Bolivar ano. Byl jsem si však jist, že se domorodci do ní zblázní. Ne že bych vlečku potřeboval, ale připadala mi jako nejjednodušší záminka, jak se nevzdálit od Bolivara.
Rada z nás byla uchvácená, tedy pokud to bublání, chrochtání a čvachtání měl být výraz obdivu, a já musel dvakrát obejít sál, než jsem si mohl sednout na vyhrazené místo.
"Vítej, krasavče Prohnilý Džeme, vítej na Válečné radě," zaslintal Gar-Baj. "Jen zřídkakdy byla tato místnost poctěna tak oslnivou osobností. Jestli jsou všichni Člobrdové jako ty - a že jsou dobří válečníci, tím jsem si jist už nyní -, pak tuto válku vyhrajeme i bez boje."
"Natočme o něm propagandistický film," zabublalo z druhé strany místnosti cosi černého, vlhkého a odpudivého. "Podělme se o rozkoš z tohoto pohledu s našimi vojáky v poli. A také se musíme zmínit o dalších posilách, jež záhy dorazí."
"Skvělý nápad! Výborně!"
Ze všech stran se ozývaly souhlasné a nadšené výkřiky doprovázené zuřivým máváním chapadel, sosáků, očních stonků, antén, klepet a dalších výrůstků, příliš odpudivých, než abych se o nich zmiňoval. Málem jsem vyklopil oběd, ale nakonec se mi podařilo usmát se a zacvakat zuby na znamení, jak moc jsem potěšen. Nevím, jak dlouho by to třeštění ještě trvalo, kdyby tvor, který tu dělal tajemníka, nezabušil hlasitě kovovým kladívkem do velkého zvonu.
"Máme důležité jednání, tvorové a tvoryně. Můžeme se do něj pustit?"
Ozvalo se pár rozzlobených výkřiků jako "Kazisvěte" a ještě horších, a tajemník se scvrkl strachy. Byla to opravdu ohavná bytost: vypadal jako rozpláclá žába s chlupatým ocasem a místo hlavy měl přísavku, jakou u nás mívají pijavice. Omluvně zaplácal horními končetinami, ale když výkřiky utichly, zahájil zasedání.
"Čtyřtisící třináctého zasedání Válečné rady je zahájeno. Zpráva z minulého zasedání je k dispozici, pokud o ni někdo z vás stojí. Novými body jednání jsou: bitevní řád, logistika invazního plánu, řízení bombardovacích záloh a zásoby univerzálních potravin poživatelných všemi živočišnými druhy." Tajemník vyčkal, až utichne sténání, teprve pak pokračoval. "Než však začneme, rádi bychom našeho nového člena požádali o krátký projev pro večerní zprávy. Nahráváme, Prohnilý Džeme. Byl bys tak laskav a řekl pár slov?"
Ozvala se spousta pleskavých zvuků mnoha chapadel najednou, což, jak jsem pochopil, byl potlesk. Uklonil jsem se

oku kamery a trochu jsem si upravil vlečku.
"Drazí vlhcí, slizcí a rosolovití přátelé z galaktických dálek," začal jsem a se skromně sklopenýma očima jsem počkal, až utichne potlesk. "Ani nedokážu vypovědět, jakým potěšením se má čtyři srdce rozbušila, že se tu dnes mohu rozlévat s vámi. Od okamžiku, kdy jsme u nás v Člobrdově zjistili, že jsou tu i jiní tvorové jako my, hoříme nedočkavostí, abychom se k vám mohli připojit. Náhoda mi umožnila být dnes zde - a říkám vám, že jdeme s vámi, jdeme ve vašich řadách do svaté války, abych smetli bledé chrupavce z tváře galaxie. My Člobrdové jsme známi jako skvělí bojovníci…" Při těch slovech jsem prokopl pulpit a v sále propuklo nadšení, "…a tak doufám, že již záhy zapojíme své síly do boje za svatou věc. Jak řekla naše královna, Její Výsost Engela Rdenrundtová, nemůžete v tom Člobrdům bránit - a jistě ani nechcete!"
Za všeobecného vzrušení jsem se posadil a hodil jsem si pařát přes pařát, doufaje, že si mé drobné lsti nikdo nevšiml. Zdálo se, že ne. Byl to jen pokus, ale mohlo to vyjít. Ať je Angelina kdekoli, dost možná, že se dostane do blízkosti nějakého komunikátoru. Pokud uvidí tyhle zprávy, jistě pozná jméno, které užívala, když jsme se poprvé před lety setkali. Byl to dost zoufalý pokus, ale lepší než nic.
Mým spolupřísérám se do práce moc nechtělo, ale ten otravný tajemník je do ní stejně nakonec nahnal. Vtiskl jsem si do paměti podstatné prvky všech možných válečných plánů a jako správný nováček jsem mlčel. Když se mne dotázali, kolik bojových jednotek může Člobrdov postavit, poskytl jsem jim patřičně nafouklá čísla a oni byli zase spokojení.
Zasedání ve stejném duchu pokračovalo dál - až příliš dlouho, a tak jsem nebyl jediný, kdo se radoval, když je tajemník ukončil. Gar-Baj se připlazil ke mně a položil mi přátelsky na ocas chapadlo, což jsem nemohl považovat za nic jiného než za ekvivalent ruky položené kolem ramen.
"Co kdybychom si nejdřív zašli ke mně, čiperko? Mohli bychom si cucnout pár kapek křenové šťávy - mám dobře uleželou, už nejmíň čtrnáct dní se rozkládá. A taky jednu dvě bobulky pyekku. Co ty na to?"
"Báječné, Gare, jenže Prohnilému se chce strašně spát a musí dát trochu odpočinout své kráse. Ale potom se opravdu musíme sejít. Nevolej mi - já ti zavolám."
Odspěchal jsem, než se zmohl na odpověď, a robot se hnal za mnou, aby neupustil vlečku. Pádili jsme zrezavělými chodbami k mému apartmá a podařilo se nám šťastně uniknout vášnivému objetí toho slizkého Romea.
Jenže dveře od mého pokoje se zabouchly dřív, než jsem se jich stačil dotknout, a podlahu kousek ode mne sežehl výboj. Ztuhl jsem a do ucha mi kdosi zaskřípěl několik slov.
"Jestli se hneš, další ti proletí tou tvou hnusnou hlavou."

KAPITOLA 8.
"Nejsem ozbrojen," zachraptěl jsem stejně vyprahlým hlasem jako můj neznámý nepřítel. "Už dávám ruce nad hlavu - nestřílej!" Není ten hlas nějaký povědomý? Mohu si dovolit podívat se, kdo to je? Ještě jsem přemýšlel, když to Bolivar udělal za mne. Otevřel robota a vystrčil hlavu ven.
"Ahoj, Jamesi," zvolal vesele. "Co to máš s hlasivkami? A nestřílej na toho ohavného tvora - vevnitř je tvůj vlastní táta."
Teď už jsem se odvážil podívat. James číhal za nějakým nedefinovatelným kusem nábytku a brada i zářič od toho překvapení poklesly. Angelina, ladně oděná do chlupatých bikin, vykročila z druhé místnosti a zastrkovala do pouzdra zbraň.
"Hned z té potvory vylez," nařídila, a já spěšně opustil plastikovou náruč, abych ji zaměnil za lidskou - a nesrovnatelně příjemnější. "Jůůů," vydechla poté, co pouhý nedostatek kyslíku ukončil náš dlouhý a vášnivý polibek. "Už jsem tě hezkých pár světelných let neviděla."
"Nápodobně. Vidím, žes dostala můj vzkaz."
"Když ta potvora na obrazovce použila tohle jméno, věděla jsem, že v tom máš prsty. Ale netušila jsem, že jsi přímo v ní - proto jsme přišli se zbraněmi."
"No, podstatné je, že jsi tady a kromě toho máte moc krásné šaty," ukázal jsem na Jamesovy kožešinové šortky.
"Koukám, že šijete u stejného krejčího."
"Všechny šaty nám vzali," bránil se James, týmž chraplavým hlasem. Pečlivě jsem si ho prohlédl.
"Má ta jizva, co máš na krku, něco společného s tvým novým hlasem?" zeptal jsem se.
"To si piš. Přišel jsem k ní, když jsme utíkali. Ale ten prevít, co mi ji udělal - už víš, z čí kůže mám ty šortky?"
"Tomu říkám šikulka. Bolivare, otevři láhev šampaňského z naší krabice poslední záchrany. Než nám tvá matka vypoví, co se tu s nimi dělo, tak tohle setkání pořádně oslavíme."
"Bylo to docela jednoduché," odtušila Angelina a rozkošně nakrčila nosík nad praskajícími bublinkami. "Pohltila nás jedna z jejich bitevních lodí - to jsi jistě viděl."
"Byl to jeden z nejhorších okamžiků mého života," zasténal jsem.
"Chudáčku malý. Jistě si dovedeš představit, že ani nám nebylo nejlíp. Stříleli jsme ze všeho, co jsme měli k dispozici, ale ta lapací komora jejich lodi je vyvložkovaná křivoprostorem, takže nám to nebylo nic platné. Pak jsme přestali střílet, že si na ně počíháme, až vlezou dovnitř, ale ani to k ničemu nebylo. Strop komory sjel dolů a rozdrtil loď; museli jsme vylézt ven. Tam nás odzbrojili. Tedy aspoň si to mysleli. Vzpomněla jsem si na ten žertík, který jsi provedl na Buradě s otrávenými nehty, a tak jsme to provedli taky tak. Otrávili jsme si nehty na nohou, takže když nám vzali boty, jenom nám usnadnili práci. Tak jsme bojovali, dokud nám zbývalo nějaké střelivo, a pak nás chňapli, strčili do vězení nebo do mučírny - nezůstali jsme tam dostatečně dlouho, abychom to stihli zjistit - načež jsme se vypořádali s našimi věznitelí a šli jsme pryč."
"Báječné! Ale to už je dávno. Jak jste se protloukali od té doby?"
"Docela dobře, díky za optání - tady Cill Airne nám pomohli."
Mávla při těch slovech rukou a z druhého pokoje vyběhlo pět mužů a napřáhlo proti mně zbraně. Nebylo to právě

příjemné, ale ovládl jsem kolena, když jsem viděl, že se Angelina usmívá. Pětice měla bledou pleť a dlouhé černé vlasy. Jejich oděv, pokud se to tak dá nazvat, se skládal z kousků kůží našich nepřátel, pospojovaných dohromady drátem. Jejich sekery a meče vyhlížely dost primitivně - byly však akceschopné a ostré.
"Estas granda plezuro renkonti vin," prohodil jsem k nim, ale oni nic. "Pokud nemluví esperantem, jak tedy mluví?" zeptal jsem se Angeliny.
"Svým vlastním jazykem, z něhož jsem se pár slov naučila. Do gheobhadair gan dearmad taisce gach seod," dodala na jejich adresu. Souhlasně kývli, zamávali zbraněmi a vyrazili pronikavý válečný pokřik.
"Docela jsi je rozpumpovala," podotkl jsem.
"Řekla jsem jim, že jsi můj manžel, vůdce našeho kmene, a že jsi sem přišel dovést je k vítězství a zničit nepřítele."
"Pravda, pravda," přitakal jsem, zamával jsem spojenýma rukama nad hlavou a přihlížel, jak se radují. "Bolivare, vytáhni jednu láhev laciné kořalky pro naše nové spojence - a maminka by mi zatím mohla říct, co se to k čertu děje."
Angelina usrkla ze svého šampaňského a lehce se zamračila. "Detaily si docela jistá nejsem," připustila. "To víš, ta jazyková bariéra a kulturní rozdíly. Ale Cill Airne jsou se vší pravděpodobností původními obyvateli téhle planety, nebo spíše osadníky. Jsou to lidé se vším všudy; nepochybně zde byla kolonie, která zůstala po Přelomu bez kontaktu s naší civilizací. Kdy nebo jak zabloudili tak daleko od všech ostatních lidských světů, to se už asi nedozvíme. Každopádně se tu měli docela slušně, než sem dorazili naši nepřátelé. Byla z toho nenávist na první pohled. Nelidi se tu vylodili a oni se začali bránit - a očividně tak činí dodnes. Nelidi dělali všechno, co bylo v jejich silách, aby je vyhladili - zničili přirozený povrch téhle planety a kousek po kousku jej nahradili kovem. Jenže ani to nepomohlo. Lidé se prokopali jejich budovami a od té doby žijí skrytě v jejich zdech a základech."
"Ocelové krysy!" vyjekl jsem. "Mají mé plné sympatie."
"Myslela jsem si to. Takže, vzápětí poté, co jsme se s Jamesem dali na útěk a hnali jsme se někam, aniž jsme věděli kam, otevřela se v podlaze támhleta malá dvířka a oni vykoukli ven a zamávali na nás, ať jdeme za nimi. To bylo v té chvíli, kdy na nás skočil náš poslední strážce a James z něj udělal dva malé. Cill Airne to ocenili a stáhli ty dva malé z kůže - hodila se nám, jak vidíš. Pravda, neuměli jsme mluvit jejich jazykem, ale společná nenávist je silnější než slova. A to je tak asi všechno, co se udalo. Od té doby číháme ve větracích šachtách a spřádáme plány, jak zajmout některého z jejich pohlavárů. A jak osvobodit admirály."
"Víte, kde jsou?"
"Ovšem. Nepříliš daleko odsud."
"Pak potřebujeme pořádný plán. A já se potřebuju pořádně vyspat. Co kdybychom se na to vyspali a šli bojovat až ráno?"
"Kdepak. Není čas - a navíc stejně vím, co bys ráno navrhl. Jde se na to. Do boje!"
Povzdechl jsem si. "No dobrá. Tak čím začneme?"
Už jsme se dohodli, když tu se rozlétly dveře a v nich stál můj rádobymilenec Gar-Baj. Určitě sem přišel ukojit své touhy jak o tom svědčila jeho růžová obdoba noční košile - a tak byl trochu vyveden z míry.
"Džeme, můj milý - proč tu tak nehybně stojíš s otevřeným krkem? Aúúúú!"
To poslední slovo přidal, když ho první z mečů zasáhl do půlek. Vypukla krátká bitva, kterou rychle prohrál - ačkoli ne tak rychle, jak by se nám líbilo. Když to vypuklo, stál ještě ve dveřích, a jak mu usekli ocas, jeho špička, nepochybně vybavená nějakým rudimentárním mozkem, se spěšně vyplazila na chodbu a než bylo po všem, zmizela už z dohledu.
"Měli bychom asi zmizet," usoudil jsem.
"Únikovým tunelem," vyjekla Angelina.
"Je dost široký, abych se tam vešel i s převlekem?" optal jsem se.
"Ne."
"Pak na chvilku zaraž, než si to promyslím," požádal jsem ji a začal jsem přemýšlet. Rychle přemýšlet. "Už to mám. Angelino - vyznáš se v tomhle obludném labyrintu?"
"To tedy vyznám."
"Skvělé. Bolivare, budeš mít příležitost se protáhnout. Vylez z toho robota a půjč ho mámě. Nauč ji s tím zacházet a pak se ztrať s domorodci. Sejdeme se tam, kde bydlíte."
"Jak milé," zazářila Angelina. "Už mě začínaly bolet nohy - takhle se můžu chvíli vozit. Jamesi, ukaž bratrovi cestu - a my za vámi časem dorazíme. A vemte s sebou kus té potvory, co jsi právě rozčtvrtil - u večeře bude pár hladových krků navíc."
"A kdo to?" nechápal James.
"Admirálové. S tím arzenálem, který jste přivezli, je osvobodíme docela snadno, a já je potom podzemím dovedu do bezpečí."
S tímhle plánem všichni okamžitě souhlasili. V naší rodině jsme si zvykli rozhodovat se rychle - a Cill Airne se to naučili dlouholetým stykem s nepřítelem. Vzali jsme s Angelinou pár plesnivějících koberců; až naši přátelé prolezou dvířky, naházíme je na vchod a tím jej zamaskujeme. Začínal jsem nabývat dojmu, že nelidé asi nebudou příliš bystří, když si nechají takovéhle věci provozovat přímo pod nosem - nebo pod čichovými chapadly. Bolivar a James seskočili do otvoru a naši spojenci je za pokřiku Scadan, Scadan! následovali.
"Je to tu vážně docela útulné," prohlásila Angelina, když vklouzla do robota. "Je tu nějaká vysílačka s uzavřeným okruhem, abychom mohli komunikovat?"
"Je. Tady, okruh třináct; vypínač máš hned vedle pravé ruky."
"Už jsem ho našla," oznámila, a pak už mi její hlas hovořil přímo do ucha. "Měl bys jít radši první; já tě budu navigovat."
"Stačí tvé jediné přání a už se vrhám vpřed."

Vydusal jsem do chodby a robot cupital za mnou. Useknutý kus ocasu zmizel. Chvilku jsem kopal a bušil do kovu dveří, až byly doslova vtlučené do rámu. Tak alespoň zkomplikují pátrání našim pronásledovatelům. Spokojen se svým dílem jsem se pustil dál kovovou chodbou.
Byla to dlouhá a upřímně řečeno i dost nudná cesta - napříč tím kovovým městem. Nelidé zřejmě nebyli příliš dobrými architekty a jednotlivé stavby asi připojovali bez velkých ohledů na to, co už kolem stálo. Jednu chvíli jsme kráčeli zrezavělou, zanedbanou chodbou, v níž se propadal strop - a vzápětí jsme se octli na naleštěném kovovém nádvoří a pod širým nebem k tomu. Některé z chodeb byly používány i jako koryta místních toků a já v takových chvílích musel zuřivě mávat ocasem, abych se udržel na hladině. Robot byl na něco takového příliš těžký a mohl se tak nanejvýš kutálet po dně. Prošli jsme několika skladišti, továrnami - už jste někdy viděli tisícovku tvorů připomínajících nejvíc ze všeho pár dní chcíplého aligátora, jak jako jeden muž pracují u pásů? -, noclehárnami a dalšími prostorami, jež se vzpírají jakémukoli popisu. A úplně všude byli ti ohyzdové, skřípavě mne zdravili v esperantu a provázeli mne hlubokými úklonami. Opravdu nádherné. Kynul jsem jim na pozdrav a v duchu jsem si mumlal kletby.
"Už mě to začíná unavovat," svěřil jsem se Angelině naší soukromou vysílačkou.
"Vydrž, můj statečný muži, už jsme skoro tam. Posledních pár kilometrů."
Nakonec se před námi vyhoupla dobře uzavřená vrata hlídaná bytostmi s kopím a skřípajícími zuby. Jakmile jsem se objevil, začaly dělat hrozný povyk. Udeřily kopími do země, hulákaly a skřípěly zuby tak silně, že se jim začínaly drolit. "Džeme, přeslavný Džeme!" ječely. A taky "Ať žije Člobrdov! Vítejte k nám!" Očividně viděly večerní zprávy a můj projev se jim zalíbil - nebo snad má vlečka? Pozvedl jsem paťáty a počkal jsem, až ta vřava trochu utichne.
"Děkuji vám, děkuji!" zařval jsem. "Je mi velkým potěšením bojovat po boku tak ohyzdných tvorů jako jste vy, jež zplodila nějaká zvlášť hnusná planeta pod ještě hnusnější hvězdou." Zatetelili se rozkoší nad tou lichotkou a rozkřičeli se ještě víc. "Za tu krátkou dobu, co jsem tady, jsem viděl tvory, kteří lezou, skákají, kroutí se a plazí, ale vy jste rozhodně ti nejvlezlejší, nejzkroucenější a nejskákavější plazi, jaké jsem kdy potkal." Krátká pauza pro drsné výkřiky jejich zvráceného nadšení, a pak jsem šel k věci. "My u nás v Člobrdově jsme spatřili pouze jednu loď plnou bledých chrupavců, a ty jsme přirozeně roztrhali na kousky. Pochopil jsem však, že jich tu máte celý satelit. Je to pravda?"
"Vskutku je, Džeme, zvaný Prohnilý," zaslintal jeden ze strážců. Teprve teď jsem si všiml, že má ke spánkům přišroubovány zlaté komety, nepochybně odznak nějaké vyšší hodnosti, a další otázky jsem tedy adresoval jemu.
"Vskutku dobrá zpráva. Jsou zde?"
"Vskutku jsou."
"Nemáš tam nějakého starého, poškozeného jedince, jehož bych mohl vykuchat, sežrat, či podobně s ním naložit?"
"Kdybych jen trochu mohl, milerád bych ti věnoval zajatce tak čilého jako jsi ty sám, avšak běda, nejde to. Všechny je potřebujeme kvůli informacím. A kromě toho je už dlouhý pořadník dobrovolníků na kuchání. Nezbývá už ani jeden chrupavec."
"To je zlé. A myslíš, že bych se na ně aspoň mohl podívat? Abych poznal nepřítele a zvykl si na něj?"
"Ale jenom odsud. Nikdo bez povolení nesmí dál. Stačí však, když prostrčíš jedno či dvě oči mříží - a snadno je uvidíš."
Jedno z mých falešných očí na stonku v sobě mělo zabudovanou kameru; prostrčil jsem je tedy mříží a nastavil vhodné zvětšení. No ovšem, byli tam. A dost sešlí. Šourali se kolem dokola nebo leželi na plechu, šediví a vychrtlí, z uniforem jenom cáry.
Byli to sice admirálové, ale i tak mi jich přišlo líto. Dokonce i admirálové byli kdysi lidmi. Již brzy se však ocitnou na svobodě!
"Veliké díky," řekl jsem a stáhl oko. "Jsi nanejvýš laskav a já se o tobě zmíním ve zprávě Válečné radě."
Na ústupu jsem jim zamával a strážci odpověděli takovou záplavou chapadel, že to vypadalo jako výbuch v továrně na konzervy z chobotnic.
"Jsem hluboce zklamán," svěřil jsem se své robotí ženě, jakmile jsme zmizeli za nejbližším rohem. "Tudy se k nim nemáme šanci dostat."
"Vydrž," povzbuzovala mě. "Zkusíme další schodištní šachtu. Jestli je pod námi ještě jedno patro, můžeme se tam dostat zespodu."
"Jsi prostě geniální," zamumlal jsem a zaškrábal jí láskyplně drápy po kovovém rameni. "Přesně tak to uděláme. Navíc mám dojem, že ta díra před námi je přesně ten průchod, který potřebujeme. Jak ale zespoda zjistíme, že jsme pod tím správným místem?"
"Zcela snadno, protože zatímco jsi konverzoval s těmi měkkýši, schovala jsem před bránou ultrazvukový majáček."
"No ovšem! Ty jsi s tím počítala od samého začátku. Vymyslet to takhle kdokoli jiný, uschnu žárlivostí. Ale nad genialitou své ženušky se mohu jen tetelit rozkoší."
"Když je to tak, snaž se aspoň při své chvále vyhnout těm typicky mužsky šovinistickým formulacím. Ženy jsou stejně dobré jako muži, obvykle i lepší."
"Stydím se, ó robote můj. Veď mne a já budu následovat."
Sdrkotali a sřinčeli jsme po slizem pokrytém schodišti do naprosté tmy. Tohle patro se nevyužívá - tím líp. Angelina zapnula nějakou baterku a my spatřili masivní kovové dveře, jež uzavíraly úpatí schodiště.
"Mám je spálit na škvarek?" zeptala se a vystrčila hlavu z robota, aby se nadechla trochy čerstvého vzduchu.
"Ne. Tohle ve mně budí podezření. Zapni detektory a podívej se, jestli nemají někde pod povrchem nějakou elektroniku."
"Spoustu," oznámila vzápětí, a pečlivě zase detektory vypnula. "Mají v nich nainstalován nejmíň tucet poplašných zařízení. Mám je zneškodnit?"
"To nestojí za námahu. Propátrej tuhle stěnu. Pokud bude čistá, můžeme ty dveře obejít."
A tak jsme to také udělali. Tihle nelidi byli vážné prosťáčci. Otvor propálený ve zdi vedl do nějakého skladiště a stěna

za ním od něj oddělovala místnost uzavřenou oněmi skvěle chráněnými dveřmi. Žádný problém ani pro lupiče amatéra - a mé mínění o IQ nepřítele kleslo o další kus.
"Tak proto nechtěli, aby se sem někdo vloupal," konstatovala Angelina a přejížděla baterkou po prostoru kolem.
"Městský poklad," zajásal jsem. "Až bude čas, musíme se sem vrátit."
Všemi směry se táhly hory peněz posbíraných snad na stovce různých světů. Zlaté a platinové tyče, broušené i nebroušené diamanty, mince a bankovky sta nejrůznějších druhů. Bylo tu dost peněz, aby si za ně postavili novou a daleko líp střeženou banku. Má hrabivost mne ovládla; roztrhával jsem drápy žoky zlata a válel jsem se v něm.
"Já věděla, že ti to spraví náladu," poznamenala Angelina blahosklonně. "Ale neměli bychom pokračovat v záchranné operaci?"
"No ovšem, ovšem. Veď mě. Nádherně jsem se osvěžil."
Pípla na svůj ultrazvukový detektor majáku a sledovala jeho ručičku. Ta nás vedla napříč zlatými a stříbrnými hromadami, a když jsme si propálili cestu ještě přes pár zdí a dveří, dorazili jsme na určené místo.
"Jsme přímo pod majákem," ohlásila Angelina.
"To je dobře." Obezřetně jsem se rozhlédl. "V tom případě jsou ty mříže zde a věznì někde tady." Odkrokoval jsem pečlivě vzdálenost. "Někde tady jsou židle a nějaké krámy, takže pokud se vynoříme zde, budeme kryti, dokud nevylezeme úplně ven. Máš připravený vrták?"
"Už se točí."
"Tak začni - tady."
Paže s vrtákem se natáhla a zajela do zrezavělého stropu. Když se zvuk vrtačky změnil, Angelina vypnula světla a vrtala potmě, mnohem opatrněji a pomaleji. Když spustila vrták dolů tentokrát, otvorem sem dopadl paprsek světla. Tiše jsme vyčkávali - ale žádný poplach se neozval.
"Ukaž, protáhnu dírou jedno oko," navrhl jsem.
Když jsem se vypjal na špičky - prstů na nohou i ocasu -, dostal jsem se dost vysoko, abych mohl otvorem prostrčit jednu z očních stopek. Kamera objela kolem dokola a pak se i se stopkou stáhla.
"Je to skvělé. Všude kolem harampádí, nikdo z admirálů si nás nevšiml a stráže jsou z dohledu. Podej mi molekulární kladivo."
Vyhrabal jsem se ze svého převleku a vylezl robotovi na ramena, odkud jsem ke stropu dosáhl zcela snadno. Molekulární kladivo je malý šikovný nástroj, který snižuje vazebnou energii molekul, takže se prostě rozpadnou na atomový prach a rozptýlí se po okolí. Přejel jsem jím po stropě v širokém kruhu a snažil jsem se zadržet kýchnutí, jak mě v nose dráždil padající prach. Když jsem okruh dokončil, zachytil jsem vyřízlý kovový disk. Podal jsem jej Angelině a opatrně jsem vystrčil hlavu, abych se mohl rozhlédnout. Kousek ode mne seděl nějaký admirál s ocelovou čelistí a skleněným okem - byl jeden jediný výraz naprostého zoufalství. Rozhodl jsem se, že mu trochu pozvednu morálku.
"Ssss, admirále," sykl jsem, a on se ke mně otočil. Vidoucí oko se při pohledu na mou hlavu bez těla vytřeštilo a ocelové svaly povolily načež mu brada poklesla o dobrých deset centimetrů. "Neříkejte nic. Přišel jsem vás zachránit. Rozuměl jste? Jestli ano, jen kývněte hlavou."
To má člověk z toho, že důvěřuje admirálům. Nejen že nekývl, on vyskočil a rozeřval se z plných plic.
"Stráže! Pomoc! Zachraňují nás!"

KAPITOLA 9.
Nečekám od lidí příliš mnoho vděčnosti, zvlášť ne od důstojníků, ale tohle bylo příliš. Já se sem ženu tisíce světelných let vesmírem, překonávám tolik nebezpečí, že je ani nelze vyjmenovat, trpně snáším Gar-Bajova láskyplná objetí - a to všechno jen proto, abych zachránil pár plesnivých admirálů, kteří na mě v tu ránu poštvou stráže. To mě rozzuřilo.
Ne že bych doufal v nějaké vřelé přijetí. Pokud je člověk ošlehaná a zjizvená ocelová krysa, dost těžko může nebudit podezření. Jehlomet jsem měl dávno připravený, pro případ, že by si mě všimly stráže, ale i s odporem zajatců se počítalo. Takže jsem jen palcem přepnul na pažbě páčku z polohy "jed" na "uspání" - musím říct, že se mi do toho moc nechtělo - a prásknul jsem ocelovou jehlu admirálovi přímo do šíje. Krásně se svalil, s rukama nataženýma ke mně, jako by se snažil zachytit se naposledy svého zachránce.
Vzápětí jsem ztuhl - neboť jsem zjistil, co má admirál na vychrtlých zápěstích.
"Co se děje?" šeptala zespoda Angelina.
"Nic dobrého," sykl jsem. "A teď ani hlásku."
Kradmými pohyby jsem stáhl hlavu zpět, až mi nad okrajem otvoru zůstaly jen oči. Ještě že mne kryje ta hromada rozlámaných židlí, prázdných krabic od železných dávek a jiné haraburdí. Zaslechly stráže něco? Ostatní zajatci docela určitě. Dva stařičcí důstojníci sebou trhli a pohlédli kalným zrakem na bezvládné tělo svého druha.
"Co je mu? Nějaký záchvat?" ptal se jeden z nich. "Rozuměls mu, co to hulákal?"
"Moc ne. Vypnul jsem naslouchadla, abych šetřil baterie. Něco jako Háže nemoc, zahrabují nás."
"To nedává smysl. Možná to ale něco znamená v jeho rodném jazyce?"
"Ani nápad. Starý Schimsah je z Deliku a v deličtině to neznamená vůbec nic."
"Převrať ho; podíváme se, jestli dýchá."
Stalo se a já napjatě přihlížel, abych pak spokojeně přikývl. Jehla mu při tom převracení vypadla. Bez ní jim to bude nejmíň dvě tři hodiny trvat, než na to přijdou - a mezitím se starý Schimsah probudí. Ten čas mí zcela stačil.
V hlavě mi už uzrával plán.
Seskočil jsem dolů, uchopil jsem vyříznutý disk a natřel okraj lepákem - spoj lepený jím je pevnější, než kdybyste ho přivařili -, načež jsem jej nacpal zpátky na místo. Ozvalo se mlasknutí, jak se lepidlo přilnulo, a strop byl zase z jednoho kusu. Pak jsem slezl robotovi z ramen a těžce jsem si povzdechl.

"Angelino, byla bys tak hodná, rozsvítila pár ze svých světlometů a vybalila láhev mé nejlepší whisky?"
Zazářilo světlo, objevila se plná sklenice, Angelina trpělivě čekala, až ji odtrhnu od rtů, a teprve pak promluvila.
"Nenastal už náhodou čas, abys své ženě prozradil, co se to tam k čertu dělo?"
"Odpusť mi, světlo života mého. Zažil jsem si tam dost ošklivou chvilku." Vyprázdnil jsem sklenici a donutil jsem se k úsměvu. "Začalo to, když jsem pošeptal nebližšímu admirálovi, že jsem ho přišel zachránit. Kouknul na mě a hned zavolal stráže. Tak jsem ho střelil."
"O jednoho na zachraňování méně," opáčila se zadostiučiněním.
"Ne tak docela. Použil jsem uspávací střelu. Nikdo jeho volání nerozuměl, tak jsem zase zalezl zpátky a ten otvor jsem neprodyšně uzavřel, ale to mě tolik netrápí."
"Já vím, že zas tak moc jsi nepil, ale moc rozumně bohužel nemluvíš."
"Promiň. Problém byl v tom admirálovi. Když se svalil, zahlédl jsem jeho zápěstí. Měl kolem dokola rudé šrámy - vypadaly jako jizvy."
"Vážně?" Angelina se upřímně podivila - ale pak náhle zbledla. "Ne, to přece není možné?"
Pomalu jsem přikývl a ani jsem se nedokázal usmát. "Šedí lidé. Jejich práci poznám vždy a všude."
Šedí lidé. Při pouhém pomyšlení na ně mi běhal mráz po zádech - po zádech, která, jak musím dodat, nejsou příliš na takovou činnost zvyklá. Jsem sice silný, statečný a odolný proti ranám života, ale stejně jako mí druhové ani já nedokážu vzdorovat přímému útoku na svou šedou kůru mozkovou. Jakmile se tělo vzdá, mozek se nemá čím bránit. Stačí pokusnému zvířeti zapíchnout elektrodu do centra rozkoše a ono bude držet její knoflík zapnutý tak dlouho, dokud nezemře hladem. A ještě zemře vesele a šťastně.
Před několika lety jsem se v roli takového zvířete octl i já, když jsem urovnával nějaké drobnosti ohledně invaze na cizí planetu. Byl jsem zajat a spoután - a pak mi odřízli obě ruce, přímo v zápěstí. Ztratil jsem vědomí a když jsem jej zas nabyl, zjistil jsem, že mi zas ruce přišili zpátky. Zbyly jenom jizvy, stejné, jaké měl ten vzpurný admirál.
Jenže ty ruce mi nikdo neuřízl. Tu vzpomínku mi někdo vtiskl přímo do mozku. Byla to hloupost, ale pro mne se to stalo - a spolu s tím se stalo i pár dalších ohavností, na něž bych nejradši zapomněl.
"Nepochybně tu jsou šedí lidé," řekl jsem. "Spolupracují s nelidmi. Není divu, že jim jdou admirálové na ruku. Jsou pevně zakotveni ve světě vojenských řádů a příkazů - a tak skytají dokonalý cíl pro manipulace s mozkem."
"Asi máš pravdu - ale jak je to možné? Nelidi nenávidí lidstvo jako celek - a s šedivci by určitě nespolupracovali. Šedí jsou sice hnusní a zlí, ale pořád jsou to lidé."
V okamžiku, kdy to vypustila z úst, jsem už jasně viděl odpověď. Usmál jsem se, objal jsem ji a políbil, což jsme si oba vychutnali, načež jsem se odtáhl, protože se s Angelinou v náručí se přece jen špatně přemýšlí.
"Tak poslouchej, lásko má. Mám dojem, že jsem našel způsob, jak se dostat z téhle polízanice. Detaily ještě nevím. Ale jasné je, co musíš udělat. Mohla by ses vrátit a přivést sem chlapce a houf Cill Airne? A pak se probourat podlahou, postřílet stráže, uspat admirály a odnést je do bezpečí?"
"Asi to zvládnu, ale bude to trochu nebezpečné. Jak se ale dostaneme odtud?"
"O to se postarám já. Pokud způsobím celoplanetární zmatek, nikdo nebude vědět, co se kde děje a kdo mu vlastně má právo dávat rozkazy. Nebude tvůj úkol v takovém prostředí směšně snadný?"
"Jistě mi to ulehčí práci. Co máš za lubem?"
"Kdybych ti to řekl, mohla bys namítnout, že je to příliš nebezpečné, a zakázat mi to. Povím ti jen, že jiné řešení není a že tuhle práci nezvládne nikdo jiný než já. Já zmizím i s tím převlekem a ty budeš mít dvě hodiny na to, abys sehnala své komando. Jakmile vypukne mela, dejte se do toho. Pak je odveď na nějaké bezpečné místo, nejlíp někam poblíž kosmodromu. Jakmile budu moct, vrátím se do svého pokoje. Pošli někoho, ať tam na mě počká a odvede mě za vámi. Ale ať nečeká déle než hodinu. To, co mám splnit, musím za hodinu zvládnout - a ještě se stihnu vrátit zpět. Neočekávám žádné problémy. Kdyby k nim ale přece jen došlo a já včas nedorazil, ať se vrátí a ohlásí ti to. Nemůžeme ohrozit celou akci jen kvůli mně. Až spojka dorazí - se mnou nebo beze mně -, odletíte. Popadni nějaký kosmolet, v tom zmatku si toho stejně nikdo nevšimne, a zmizte odtud."
"Doufám, že se vrátíš." Dala mi pusu, ale moc radostně se netvářila. "Neřekneš mi přece jen, do čeho se to hodláš pustit?"
"Ne. Kdybych ti to řekl, poslouchal bych zároveň s tebou a pak bych se už nemusel odvážit. Ale jsou to celkem tři úkoly. Najít šedé lidi, poštvat je proti naším milým nelidem - a pak zmizet."
"No, ty to zvládneš. Ale nezapomeň provést všechny tři kroky - zvlášť ten poslední."
Vsoukali jsme se do svých - tak rozdílných - převleků a rozešli se dřív, než jsme si to stačili rozmyslet. Angelina pevným krokem odřinčela a já oddusal opačným směrem. Myslel jsem si, že znám cestu, ale asi jsem někde špatně odbočil. A jak jsem tak hledal zkratku do vyšších pater, šlápl jsem na nějaký zrezivělý plát a propadl jsem se do jakéhosi podzemního jezera nebo přehrady. Hezkou chvíli jsem se v něm zmítal a svítil jsem si jen světélkujícíma očima, až jsem se dohrabal na břeh. Únikovou cestu jsem nikde nenašel, ale v mžiku jsem si ji vyrobil. Stačilo vypustit z kloaky granát a odeslat ho švihem ocasu proti nejbližší stěně. Nádherně to prásklo a já se kouřem a dýmem proplazil zpět na světlo denní - právě včas, abych viděl, jak sem kráčí celá hlídka oblud v čele s velitelem.
"Pomozte, pomozte, prosím," sténal jsem a vrávoral s drápy přitisknutými na čelo. Naštěstí se velitel také díval na zprávy.
"Prohnilý, skvoste - co se ti stalo?" vykřikl a předvedl mi asi tak pět tisíc zkažených zubů a dobrý metr čtvereční vlhkého purpurového chřtánu.
"Zrada! Zrada přímo uprostřed našich řad," ječel jsem. "Pošli zprávu svému nadřízenému, ať okamžitě svolají Válečnou radu - a pak mě na ni odveď."
V mžiku rozkaz splnil - a pak mě vzal za slovo: ovinul mne tucty chapadel, přisál se tisícovkami přísavek a vedl mne na

zasedání. Usnadnilo mi to cestu a ušetřilo baterie, o to nic. Aspoň jsem byl odpočatý a čerstvý, když mě konečně vyklopili na podlahu před zasedacím sálem.
"Jste všichni báječně hnusní - a já vám to nikdy nezapomenu," zahulákal jsem. Ječeli radostí a pleskali přísavkami o zem. Nechal jsem je pleskat a vcválal jsem do sálu.
"Zrada, strašná zrada!" křičel jsem na celé kolo.
"Posaďte se na své místo a zopakujte své prohlášení v náležité formě poté, co bude zasedání zahájeno," uťal mne tajemník. Avšak jiný tvor, připomínající fialovou velrybu posetou hemeroidy v pokročilém stádiu, jevil větší pochopení.
"Laskavý Džeme, vypadáš nějak rozrušeně. Slyšeli jsme, že v tvém apartmá došlo k nějakému krveprolití, a ze vznešeného Gar-Baje jsme nalezli jen špičku ocasu, která však nebyla příliš sdílná. Můžeš nám podat vysvětlení?"
"Můžu - a podám, pokud mi to tajemník dovolí."
"No tak tedy ven s tím," zavrčel tajemník otráveně a s každým pohybem vypadal víc a víc jako rozpláclá černá žába.
"Volám toto shromáždění k pořádku; Prohnilý Džem přednese závažné obvinění."
"Je to asi tak," líčil jsem napjaté Válečné radě. "My z Člobrdova máme některé mimořádné schopnosti - myslím kromě výjimečně atraktivního vzhledu." Tuhle poznámku ocenili a v odpověď zaznělo mnohé pleskavé bouchání do nábytku a mnoho vlhce mlaskavých zvuků. "Děkuji, a totéž přeji i vám. Jednou z našich schopností je, že skvěle cítíme - já vím, že jsme i skvěle cítit, sedni si, hochu, taky se na tebe dostane. Jak jsem říkal, můj pronikavý čich mne vedl k přesvědčení, že na téhle planetě není všechno úplně v pořádku. Vyčmuchal jsem zde lidi!"
Šokovanými a vyděšenými výkřiky občas proniklo volání "Cill Airne!" - a já je vzal kývnutím na vědomí.
"Ne, tím nemyslím Cill Airne, původní obyvatele této planety. I ty jsem v mžiku zaregistroval, ale ti jsou zanedbatelní a já jsem si jist, že se o ně vyhlazovací komando dobře postará. Ne, mám na mysli lidi zde, přímo v našem středu! Pronikli do našich řad!" To jimi otřáslo a já je chvíli nechal pokřikovat a svíjet se; zatím jsem si brousil drápy o nejbližší stůl.
Nato jsem zvedl tlapy, abych je přiměl ke klidu - a ten v mžiku zavládl. Každé oko v sále, ať již bylo velké, malé, zelené, rudé, na stopce či bez ní, suché nebo vlhké, se na mne upíralo. Pomalu jsem vykročil kupředu.
"Ano. Jsou mezi námi. Lidé. A dělají vše, co je v jejich silách, aby nám naši nádhernou vyhlazovací válku zkazili. A já jednoho z nich odhalím - teď a tady!"
Motory mých nohou zahučely a teplota generátoru prudce stoupla, neboť jsem se mocným skokem vznesl do vzduchu. Ladným obloukem jsem plachtil vzduchem dobrých dvacet metrů. Přistál jsem s tak hrozivým křupnutím, že tlumiče jen zasténaly. Dopadl jsem přímo doprostřed tajemníkova stolu, který se báječně rozpadl. Dopadl jsem s prackami napřaženými přímo na tajemníka a mé drápy se zabořily do jeho černé kůže. Zvedl jsem ho a zamával s ním ve vzduchu. Svíjel se a ječel.
"Ty jsi zešílel. Pusť mě! Nejsem člověk o nic víc než ty!"
V tu chvíli mi to bylo jasné. Až dosud jsem jen jednal naslepo. Šedí lidé jsou zde, musejí být v přestrojení a jediným tvorem se čtyřmi údy - tedy kromě mé maličkosti - byl právě tajemník. Vykonával řídící funkci a byl jediným z nelidí, kdo dokázal organizovat chod války. Ale než promluvil, jednal jsem stále na základě intuice. Teď jsem si byl jist a s vítězným řevem jsem zabořil čerstvě nabroušený spár do jeho hrdla.
Vytryskla temná tekutina a tajemník chraplavě zavřeštěl.
Polkl jsem a téměř jsem zaváhal. Snad se mýlím? Nezamordoval jsem náhodou pravého tajemníka přímo před celou Radou? Měl jsem dojem, že to by asi moc dobře nedopadlo. Ne! Zastavil jsem se jen na zlomek sekundy - a pak jsem trhal dál. Omyl je vyloučen. Roztrhl jsem hrdlo, čistě odřízl zbytek krku - a pak hlavu oderval.
Zavládlo zděšené ticho; všichni sledovali hlavu, jak se kutálí po podlaze. Pak všichni vydechli.
Uvnitř té hlavy byla ještě jedna. Malá, bledá, šklebící se lidská hlava. Tajemník opravdu byl šedý muž.
Zatímco rada nebyla šokem schopna pohybu, šedý muž ano. Vytáhl ze žáber pistoli a namířil ji na mne. Já to samozřejmě očekával, a tak jsem ji srazil. Když ale sáhl do druhé žaberní štěrbiny po mikrofonu, už jsem tak rychlý nebyl. Začal do něj cosi hulákat podivnou řečí.
Byl jsem pomalý, protože šedý muž dělal přesně to, co jsem od něj potřeboval. Dopřál jsem mu dost času, aby mohl své varování dokončit, teprve pak jsem mu mikrofon vzal. Muž kopl nohou, zasáhl mne do žaludku a já se s heknutím složil a bez hnutí jsem přihlížel, jak bývalý tajemník mizí padacími dvířky v podlaze.
Rychle jsem se vzpamatoval a odháněl jsem členy rady, kteří mi spěchali na pomoc.
"Nestarejte se o mě," skřehotal jsem, "jeho rána byla smrtelná. Pomstěte mě! Vyhlašte poplach, pochytejte všechny černé žáby, co vypadají jako tajemník. Nenechte žádnou z nich utéct! Honem!"
Vyrazili ven z místnosti a já se musel odkutálet stranou, aby mě nezadupali do země. Chvíli jsem se tam zmítal a hekal a přimhouřenými víčky jsem sledoval, jestli všichni odcházejí.
Teprve ve chvíli, kdy jsem osaměl, jsem mohutnou ranou otevřel padací dveře a vydal jsem se po stopách šedého muže.
Jak jsem mohl jít po jeho stopách, tak se asi ptáte, a já vám milerád odpovím. Během té potyčky jsem mu do té umělé kůže zapíchl maličký neutrinový generátor. Malé a mrštné neutrino dokáže projít celou planetou, aniž by se nechalo odstínit. Kov města je nezastaví ani v nejmenším. A musím snad dodávat, že v čumáku mé masky byl zabudován příslušný detektor? Nikdy nevyrážím do boje, pokud si s sebou nevezmu alespoň ty nejzákladnější pomůcky.
Světélkující ručička ukazovala směr. Rovně a dolů. Vydal jsem se tam, dolů po schodišti, protože jsem chtěl zjistit, co tu vlastně šedí lidé dělají. Prchající tajemník mě dovede přímo k jejich pelechu.
Jeho výkon však předčil mé očekávání. Dovedl mě přímo k jejich lodi.
Když jsem před sebou spatřil světla, zpomalil jsem a pak jsem opatrně vykoukl ze tmy tunelu do velké prostory s klenutým stropem. V jejím středu stál tmavě šedý kosmický koráb. Ze všech stran se vynořovali šedí lidé. Někteří běželi normálně, bez převleku, jiní stále ještě hopkali a plazili se ve svých nelidských maskách. Krysy opouštějí potápějící se

loď - a to všechno je moje práce. Zmatek a vřava teď dosahují vrcholu - a naši mohou zachránit admirály. Všechno běží podle plánu.
Nenapadlo mě ovšem, že narazím na jejich loď. Podle shonu, který zde vládl, odlétali všichni, a velice spěšně - což byla příležitost, jaká se hned tak nemusí naskytnout. Jak je ale sledovat? Existují přístroje, které, pokud bych je na jejich plavidlo připevnil, by učinily sledování směšně jednoduchým, jenže já jsem bohužel žádný takový přístroj neměl. Drobné přehlédnutí. Možná i proto, že ten nejmenší z nich váží dobrých devadesát kilo. Ale co teď?
Než jsem se rozmyslel, spadla na mne kovová síť a ze všech stran se vyhrnuli nepřátelé.
Bránil jsem se, a zatraceně dobře, když mi někdo začal zezadu bušit kovovou tyčí do hlavy. Nemohl jsem se otočit a záhy nelidská hlava povolila.
Ta lidská okamžik na to taky.

KAPITOLA 10.
Probudil jsem se lapaje po dechu, svázaný, s roubíkem v ústech a se zavázanýma očima. Hlava mne bolela jako ještě nikdy. Kde to jsem, co se se mnou stalo, to jsem netušil. Chvíli jsem se zmítal a kroutil, ale hlava mne rozbolela ještě víc, a tak jsem přestal.
Pomaloučku jsem ovládl paniku a pokusil jsem se odhadnout situaci. Tak za prvé, nedusím se; ten dojem ve mně vzbuzuje měkká látka, již mám omotanou kolem hlavy. Pokud zvednu hlavu a trochu ji pootočím, mohu dýchat docela slušně.
Takže co se tedy stalo? Mezi vlnami hlavobolu se vrátila i paměť. Šedí lidé! Chytili mě do sítě a pak mě tloukli do hlavy, až jsem se přestal bránit. Pak jsem ztratil vědomí. Ale co bylo potom? Kam mě to odnesli?
Teprve v té chvíli jsem se prokousal do hlubin paměti tak daleko, abych si na tu otázku mohl odpovědět. Chytili mě, když jsem byl oblečený v tom nelidském mundůru. Evidentně v něm stále ještě jsem. Paže jsem měl uvězněné v těch umělých prackách, ale po chvíli opatrného vrtění - a ignorování bolesti hlavy - se mi podařilo pravou ruku osvobodit a stáhnout k tělu. Díky ní jsem pak odhrnul plastikové vrstvy tísnící mi obličej a zjistil jsem, že mi hlava sklouzla dolů, do krku převleku. Po chvíli dalšího kroucení se mi ji podařilo dostat zpět a pomocí optického zařízení si prohlédnout kovovou podlahu kolem. Velmi objevné to bylo. Pokusil jsem se pohnout i druhou paží a nohama, ale jen sebou zaškubaly, nic víc. Bylo toho na mne nějak moc, točila se mi hlava a měl jsem žízeň.
Jakýsi záblesk předvídavosti mne svého času přiměl instalovat do převleku vedle hlavní vodní nádržky ještě jednu rezervní. Našmátral jsem její hubici, napil jsem se dosyta a pak jsem jazykem přehodil přepínač a do úst mi začala proudit životadárná čtyřiapadesátiprocentní whisky. To mě poměrně rychle probralo - a přestože mě whisky nezbavila kladiv bušících v hlavě, naladila mě aspoň tak, že jsem je lépe dokázal ignorovat. A pokud jsem se nedokázal příliš pohybovat, aspoň jsem mohl manévrovat s očním ovládáním. S mírnými obtížemi jsem nalezl jeden funkční oční stonek a otočil jsem okem kolem dokola.
Opravdu zajímavé. Velmi rychle jsem zjistil, že věcí, která mi brání v pohybu, jsou masivní řetězy, které mne poutají k ocelové podlaze. Byly k ní přivařeny, takže skýtaly jen minimální šanci na útěk. Místnost, v níž jsem se nalézal, byla malá a bez jakýchkoli zajímavých prvků - s výjimkou vrstvy rzi a konkávního zakřivení stropu. Ten pohled mi cosi připomněl - a další doušek whisky mi ozřejmil, co.
Kosmická loď. Nalézám se v nitru kosmické lodi. Té kosmické lodi, která stála přede mnou, když všechno kolem zhaslo. V lodi šedých lidí a nepochybně kdesi hluboko ve vesmíru. Tušil jsem, kde, ale nechtěl jsem si tak deprimující myšlenku připouštět. Existovala však jiná otázka, na niž jsem neznal odpověď. Proč mne sem přikovali i s převlekem?
"Protože nevědí, že je to převlek, ty pitomče!" zařval jsem. A okamžitě jsem toho zařvání litoval, neboť se od stěn odráželo jako úder bubnu.
Ale jiná odpověď neexistovala. Převlek byl kvalitní a dokázal obstát i při velmi detailní inspekci. Šediví na mě skočili a praštili mě do hlavy. V tu chvíli nic nenaznačovalo, že bych byl někým jiným, než za koho jsem se vydával - prostě jen další šeredný nelida. A zjevně museli značně spěchat - jak prozrazovaly hrubé a nepříliš precizní sváry na řetězech. Museli opustit planetu dřív, než se na ně sesype pár milionů slizkých oblud a sežere je zaživa. Tak mě jen hodili dovnitř, přivařili na místo a odpálili neznámo kam. Postarají se o mě později.
"Jupií!" zařval jsem, ovšem tím nejtišším řevem, jakého jsem byl schopen. Pak jsem se pustil do vyprošťování z převleku.
Byla to dřina, ale já to zvládl; vyplazil jsem se z krku umělohmotné příšery jako nově zrozený motýl z kukly. Protáhl jsem se, zkusmo ohnul a narovnal klouby a cítil jsem se hned mnohem líp.
A cítil jsem se ještě líp, když jsem z převleku vytáhl svou pistoli-jehlomet. Stanul jsem na kovové podlaze a vnímal jemné vibrace motoru. Jsme ve vesmíru a někam letíme. Teď, osvobozen ze řetězů a s poctivou zbraní v ruce jsem už dokázal onomu nepříjemnému faktu čelit. S pravděpodobností deset ku jedné míříme domů. Domů - na planetu šedých lidí.
Nebyla to moc vábná představa, ale měl jsem poměrně slušnou šanci, že to dokážu nějak zvrátit, a to mnohem dřív, než přistaneme, a dřív, než si mého počínání někdo všimne. Budou jistě unavení, deprimovaní po tom nezdaru, dost možná si nebudou moc dávat pozor. To, co musím učinit, je třeba provést co nejrychleji. Přepnul jsem pistoli z výbušných střel na otrávené - a pak na uspávací. Přestože jsem si byl jist, že si šedí lidé nezaslouží nic než strašlivou smrt, chladnokrevně bych je hubit nedokázal. Nejsem žádný kat. Stačí, když je na pár hodin vyřadím z boje. Pokud se zmocním lodi, můžu je někam zamknout a zakovat do řetězů. A pokud prohraju, pak už mi může být jedno, kolik mých přemožitelů bude.
"Kupředu, Prohnaný Jime diGrizi, zachránče lidstva," řekl jsem, abych se trochu povzbudil. Vzápětí byla ale má nálada znovu tatam, neboť jsem vzal za kliku a zjistil jsem, že je zamčeno. "Termit, samozřejmě, jak jsem na něj mohl

zapomenout," káral jsem sám sebe a vrátil jsem se k převleku. Dávkovač stále ještě fungoval, záhy se v kloace objevil granát, který hned vypadl na podlahu. Pak už jen stačilo aktivovat pár lepkavých molekul na jeho konci, přitisknout jej k zámku dveří - a odpálit. Krásně vzplanul a naplnil místnůstku narudlou září a spoustou hustého dýmu. Byl bych se rozkašlal, kdybych se ovšem včas nechytil za ohryzek a nezmáčkl. Má dusící se, fialovějící a chroptící maličkost rozrazila botou ještě žhnoucí dveře. Vrhl jsem se jimi ven, překulil jsem se na podlahu a přes hlaveň jehlometu jsem propátral okolí. Nic. Jen prázdná, matně osvětlená chodba. Dopřál jsem si jedno zdušené zakašlání a hned jsem se cítil mnohem líp. Nato jsem pomocí hlavně jehlometu dveře zase zabouchl. Nic zvenčí neprozrazovalo, že je vevnitř něco v nepořádku - tedy až na tu ohořelou díru u zámku.
Kudy? Na dveřích byla čísla, a pokud tu mají systém jako v normální kosmické lodi, měla by čísla klesat směrem k přídi a pilotní kabině. Vydal jsem se tím směrem, k bezpečnostní přepážce, která se otevřela, neboť jí právě prošel člověk. Šedý člověk. Podíval se na mě, vytřeštil oči, otevřel ústa a chystal se začít řvát. Má jehla jej však zasáhla přímo do krku a on se úhledně složil. Přikrčil jsem se, připraven svůj útok zopakovat, ale chodba už byla prázdná. Až dosud tedy vše v pořádku.
Jen chvilku mi trvalo, než jsem ho odtáhl ze dveří a zavřel je za ním. Ale co s ním? Nedumal jsem nad tím obtížným úkolem dlouho, otevřel jsem tiše nejbližší dveře a nakoukl za ně. Byla to matně osvětlená ložnice. Dobrý tucet šedých lidí tu spal. Chrápali jako rota kyrysníků. Když jsem je trefil jednoho po druhém jehlou, začali chrápat ještě víc. Vtáhl jsem dovnitř toho prvního a hodil jsem ho na hromadu odložených převleků černých žab.
"Hezky se vyspěte," poradil jsem jim, když jsem za sebou zavíral. "Máte za sebou dlouhý a náročný den - a bude ještě delší a náročnější, až vás postavíme před soud."
Nemohl jsem v bezvědomí být moc dlouho. Odhozené převleky a chrápající šedivci naznačovali, že nejsme ve vzduchu - nebo spíš ve vakuu - déle než pár hodin. Nějaká základní posádka zřejmě řídí loď a zbytek chrápe. Mám to zkusit - vypátrat je jednoho po druhém a uspat? Ne, to by bylo příliš nebezpečné; nevím, kolik jich je vzhůru. Kdykoli mě mohou překvapit a vyhlásit poplach. Bude mnohem lepší dostat se co nejdřív do řídicí kabiny. Odříznout ji od zbytku lodi, zamířit k nejbližší stanici Ligy a zavolat o pomoc. Pokud bych mohl podat zprávu, kde se nalézáme, vždycky můžu loď zastavit a potom odolávat, dokud nedorazí posily. Skvělý nápad. Do toho.
Se zbraní v ruce jsem se plížil směrem, kde jsem tušil řídící centrum. Přede mnou se objevily dveře s nápisem "spojová kabina" a já je otevřel, vstoupil jsem dovnitř a popřál muži u panelu dobrou noc. Svalil se a spal. Nato přede mnou stály poslední dveře. Zhluboka jsem se nadechl. Boky a záda mám krytá. Konec mé mise je na dohled. Pomalu jsem ten nabraný vzduch zase vypustil a pak jsem otevřel dveře.
Rozhodně jsem nestál o žádnou přestřelku; byl bych docela určitě v početní nevýhodě. Vstoupil jsem a zamkl za sebou, teprve potom jsem spočítal stanoviště. Byla celkem čtyři - a všechna obsazená. Dva krky čouhaly nad přepážkami. Trefil jsem se přesně a jejich majitelé zvláčněli. Tiše jsem postupoval vpřed. Muž v křesle palubního inženýra se po mně podíval a odměnou za svou starost dostal jehlou. Zbýval jediný. Velitel. Toho jsem střelit nechtěl; potřeboval jsem nějaké informace. Zastrčil jsem jehlomet za pás, po špičkách jsem došel až k němu a sáhl jsem po jeho krku.
V poslední chvíli se otočil - zřejmě byl něčím varován -, byl ale o zlomek vteřiny pomalejší. Sevřel jsem ho tak, jak jsem potřeboval, zaryl jsem palci pořádně hluboko. Mile vypoulil oči, chvilku sebou zmítal a kopal kolem, pak znehybněl.
"Kladasové vedou už šestnáct nula!" uchechtl jsem se spokojeně a zatančil vítězný tanec. "Ale nejdřív dokonči práci, chlape, pak můžeš teprv shánět šampaňské."
Měl jsem pravdu; pokud radím sám sobě, obvykle radím dobře. Zásuvka ve stole palubního inženýra poskytla klubko silného drátu, jímž jsem veliteli svázal ruce a nohy. Ještě jsem ho připevnil ke stolu dost vzdálenému od jakéhokoli ovládání. Zbylou trojici jsem poskládal vedle něj do úhledné řady načež jsem se odebral k počítači - naťukat pár otázek.
Byl to šikovný počítač a usilovně se snažil se mnou vycházet v dobrém. Nejprve mi poskytl kurz a cíl cesty, které jsem se naučil nazpaměť a ještě jsem si je napsal na ruku, pro případ, že bych je zapomněl. Speciální sbor bude celý dychtivý zjistit, kde šedivci žijí. Pokud je moje domněnka správná, tak právě tam letíme. Speciální sbor jim měl co vracet, a já mu s tím chtěl pomoci, jak se jen dá. Pak jsem se zeptal na základny Ligy, vyhledal tu nejbližší z nich, dotázal se na kurz, nastavil jsem jej a udělal jsem si pohodlí.
"Dvě hodiny, Jime, pouhé dvě hodiny. Potom se křivoprostorové motory vypnou a my zastavíme v radiovém dosahu základny. Pak stačí jedna krátká zpráva rádiem - a je po šedivých lidech. Jupí, a třikrát hurá!"
Zasvrbělo mě za krkem; kdosi se mi zřejmě díval do zad. Otočil jsem se a zjistil jsem, že velitel se už probral a zlobně mě pozoruje.
"Slyšel jsi to?" prohodil jsem. "Nebo to mám zopakovat?"
"Slyšel," opáčil monotónním plochým hlasem bez jakéhokoli náznaku citu.
"To je dobře. Jmenuju se Jim diGriz." Neřekl na to ani slovo. "No tak, ven s tím, jak se jmenuješ. Nebo se ti budu muset podívat do průkazky?"
"Jsem Kome. Znám tvé jméno. Už dřív jsi nám zkřížil plány. Zabijeme tě."
"To rád slyším, že má pověst je ještě rychlejší než já. Ale nemyslíš, že tvá hrozba jaksi ztrácí reálný podklad?"
"Jak jsi odhalil naši přítomnost na planetě?" Kome ignoroval mou otázku.
"Váš národ je opravdu hodně ničemný, ale má pramalou fantazii. Ten trik s useknutýma rukama funguje - já sám o tom vím své -, čili ho používáte pořád dokola. Viděl jsem škrábance na zápěstí jednoho z admirálů."
"Byl jsi tam sám?"
Kdo tu vlastně koho vyslýchá? Ale vítězi sluší určitá velkorysost. "Pokud už to musíš vědět, tak teď jsem docela sám. Ale za pár hodin tu budete mít celou Ligu… Tam u příšerek jsme byli čtyři. Ti ostatní už ale určitě uprchlí, a to i s admirály, se kterými jste tak ošklivě zacházeli. Nepochybně o tom podají zprávu, takže vás po příjezdu čeká moc milé uvítání. Moc hezky jste se nechovali."

"Mluvíš pravdu?"
To už mi došla trpělivost a zahrnul jsem ho výrazy, které ještě neslyšel. Tedy aspoň doufám.
"Kome, příteli, už mě to přestává bavit. Nemám důvod ti lhát, protože tě mám v hrsti. A teď už zavři zobák a přestaň se mě vyptávat; já bych se taky rád na pár věcí zeptal. Budeš poslouchat?"
"Asi ne."
Překvapeně jsem vzhlédl, protože velitel poprvé za celou dobu zvýšil hlas. Nekřičel, nevztekal se. Jen hlasitě promluvil, velitelským tónem.
"Komedie skončila. Víme už, co jsme chtěli vědět. Můžete vylézt."
Připadalo mi to jako oživlá noční můra. Otevřely se dveře a do nich se pomalu šourali šedí lidé. Střelil jsem po nich, ale oni šli dál. Stejně tak tři důstojníci, které jsem složil předtím. Postavili se a blížili se ke mně spolu s ostatními. Došly mi náboje; hodil jsem tedy po nich jehlometem a pokusil jsem se uprchnout.
Chytili mě.

KAPITOLA 11.
Přestože jsem odborník na boj zblízka, záludné hmaty a podrazy všeho druhu, i mé schopnosti mají svoje meze. Tou mezí zde byla očividně nevyčerpatelná zásoba nepřátel. Co bylo ještě horší, bojovali dost mizerně. Vlastně nebojovali, jen se mě chytili a drželi mě. Skopl jsem první dva, další pár srazil pěstí, třetí jsem přetrhl vejpůl - a pořád přicházeli další. Upřímně řečeno, začínalo mě to trochu unavovat. Nakonec se na mě prostě nahrnuli a stáhli mne na zem. Bylo po všem. Kolem zápěstí a kotníků se mi zacvakla pouta a já jsem se ocitl na podlaze. Zdraví odváděli raněné, důstojníci se vrátili k řízení - a jak jsem si zachmuřeně všiml, změnili můj kurz na ten původní. Když byli hotovi, Kome se ke mně otočil i s židlí.
"Převezl jsi mě," řekl jsem. Nebyla to právě nejduchaplnější poznámka, ale jako začátek konverzace to ušlo.
"Ovšem."
Lakonický, to byl ten správný výraz pro jejich vyjadřování. Šedí lidé nikdy neřekli slovo, které by nebylo nezbytné. Pokoušel jsem se dál, nejspíš ze zoufalství. Byl jsem v pasti, a to dokonalé.
"A mohl bys mi aspoň říct proč? Tedy samozřejmě jestli na to máš čas."
"Já myslel, že ti to dojde. Mohli jsme na tebe samozřejmě použít běžné mozkové sondy a to jsme také měli původně v úmyslu. Ale pár důležitých informací jsme potřebovali hned. Pracovali jsme mezi nelidmi po celá léta a nikdy je nenapadlo nás podezírat. Museli jsme zjistit, jak jsi nás odhalil. Ovšemže vlastníme sondy schopné ovládat myšlení všech možných ras. A ve chvíli, kdy jsme vyvíjeli sondu i pro ten tvůj, jsme zjistili, kdo opravdu jsi. Kovové lebky v přírodě neexistují. Tvá maska byla odhalena - a tvůj obličej nám připomínal člověka, kterého už řadu let hledáme. V té chvíli jsem se rozhodl pro tuhle lest. Pokud bys byl mužem, jehož jsme hledali, bylo jasné, že při své domýšlivosti nám prozradíš úplně všechno."
"To jsou blbé kecy." ušklíbl jsem se. Byla to chabá odpověď, ale lepší jsem v tu chvíli neměl. Měl totiž pravdu. Nechal jsem se totálně oblafnout.
"Bylo mi jasné, že pokud budeš mít pocit, žes vyhrál, prozradíš nám věci, které bychom z tebe jinak páčili několik dní. A my jsme ty informace potřebovali okamžitě. Tak jsme naaranžovali komedii, kterou jsi tak skvěle sehrál. Tvou zbraň jsme nabili sterilními jehlami. Všichni herci hráli dobře - a ty ze všech nejlíp."
"Určitě si myslíš, bůhvíjak nejsi mazaný." V tu chvíli jsem nedokázal přijít na nic lepšího. Byl jsem prostě na dně.
"To taky jsem. Řídím naše operace v terénu už řadu let. Nevyšly mi jen dvakrát a v obou případech jsi za to mohl ty. Teď jsme tě chytili - a moje problémy tím skončí." Pokynul dvěma ze svých mužů a ti mě popadli. "Zamkněte ho někam a nechte ho tam, dokud nepřistaneme. Už s ním nechci mluvit."
Na dně? Až do této chvíle jsem nevěděl, jak to vypadá, být na dně. Byl jsem deprimovaný, bez morálky, poražen na duchu i na těle; kdokoli jiný by na mém místě spáchal sebevraždu. Já samozřejmě ne. Kde je život, je i naděje. Jenže tentokrát už opravdu žádná nebyla.
Ti lidé pracovali tak efektivně. Přivázali mi pouta od zápěstí na hák umístěný vysoko na zdi a klidným, deprimujícím způsobem ze mne stáhli šaty boty a všechno ostatní. Obrali mě dočista, rychle, zručně, jako vysavač a klystýr dohromady. Všechny doplňky viditelné na první pohled, granáty šperháky pily a nože mi sebrali rovnou. Pak mne pomaloučku prošťárali fluoroskopy a detektory kovů, načež odstranili - dost bolestivě - i vybavení, které jsem ukryl poněkud lépe. Dokonce mi i zrentgenovali čelisti a sebrali mi pár falešných zubů, kterých si ještě nikdo nikdy nevšiml. Když skončili, byl jsem o pár kilo lehčí a bez výstroje stejně bezbranný jako kojenec. Velice ponižující pocit. Zvlášť když potom všechno odnesli a mě nechali ležet - nahého a vykuchaného - na studené palubě.
Která, jak jsem časem zjistil, byla čím dál chladnější. Když se na ní začala srážet vlhkost, začal jsem modrat zimou a drkotat zuby. Za chvíli jsem ječel a zmítal jsem sebou. To mě trochu zahřálo a konečně přimělo jednoho z šedivců, aby strčil hlavu do dveří.
"Vždyť tady zmrznu!" zacvakal jsem na něj zuby. "Schválně mi sem pouštíte chlazený vzduch, abyste mě mučili."
"Ne," odtušil nevzrušeně. "To není žádné mučení. Pokaždé, když je loď otevřená, se vyrovná teplota s okolní atmosférou. Teď se vracíme k normální teplotě. Jsi slaboch."
"Vždyť tu zmrznu! Vy eskymáci zvyklí žít v lednici tuhle teplotu možná dokážete přežít - ale já ne. Tak mi dej nějaké šaty - anebo mě radši zabij rovnou."
Myslel jsem to z poloviny vážně. V tu chvíli jsem neviděl nic, pro co by mělo smysl žít. On chvíli uvažoval a pak odešel. Brzy se ale vrátil a se čtyřmi dalšími mi přinesl tlustou kombinézu. Stáhli mi okovy a oblékli mě. Nijak jsem neprotestoval, protože jeden z nich mi po celou dobu držel v ústech hlaveň nabité pistole. Prst na spoušti měl ohnutý a spoušť napůl zmáčknutou. Věděl jsem, že to myslí vážně. Ani jsem se nepohnul, dokud mě neoblékli a nenatáhli mi

vysoké boty. Zbraň však zůstala na svém místě, než mi znovu zaklapla pouta.
Celé dny nám trvala cesta k cíli. Mí věznitelé byli těmi nejhoršími partnery pro konverzaci v celé galaxii a odmítali odpovídat i na mé nejvtipnější a nejurážlivější poznámky. Jídlo bylo dokonale hnusné, ale patrně výživné. Jediným nápojem mi byla voda. Otlučený nočník se staral o mé sanitární potřeby - a já jsem se začínal strašlivě nudit. Mé myšlenky se toulaly kdesi daleko a plány na pomstu byly jeden příšernější než druhý. Samozřejmě že do jednoho byly k ničemu. S pouty na rukou a beze zbraně jsem neměl šanci se dostat ani z místnosti, natož ovládnout loď. Než jsme konečně přistáli, už jsem se v moři nudy skoro utopil.
"Kde to jsme?" zeptal jsem se stráží, které si pro mě přišly "No tak, vy hastroši, řekněte něco. To by vás zastřelili, kdybyste mi řekli aspoň jméno planety? Myslíte si snad, že ho ještě někomu někdy prozradím?"
Chvíli o tom přemýšleli, až se jeden z nich konečně rozhodl.
"Kekkonšík," odpověděl.
"Dejžto pánbu. Jen si kýchni - hlavně si neutírej nos rukávem. Cha - chá." Musel jsem se zasmát sám svému vlastnímu vtipu. Nikdo jiný to za mne zřejmě neudělá.
Byla to ironie osudu. Seděl jsem tam a znal informaci, jejíž pomocí jsme se mohli s hrozbou šedých lidí vypořádat jednou provždy. Znal jsem jméno jejich světa - a jeho polohu. Jenže jsem to nemohl předat dál. Mít tak jen špetku telepatických schopností, mohl jsem sem přivolat v minutě celou flotilu. Jenže jsem ji neměl. Telepatickými testy jsem za svou kariéru prošel už mockrát - a vždy se stejným výsledkem. Nemohl jsem dělat vůbec nic.
Aspoň mi ale nová informace poskytla látku k přemýšlení a zahnala tak depresi posledních dní. Konečně jsem mohl zase začít přemýšlet o útěku.
Nic jiného mi ani nezbývalo. Přistáli jsme a za chvíli opustíme loď. Odvedou mě někam, kde mě nic dobrého nečeká. Nevěděl jsem ještě, co mě tam čeká, ale v zájmu klidu své duše jsem po tom nepátral. Teď mě vyvedou z lodi a aspoň na kratičkou dobu se ocitneme někde venku. To bude ten pravý čas jednat. Onen pouhý fakt, že nemám ani nejmenší ponětí, jak to tam venku vypadá, byl zcela nepodstatný. Něco jsem musel provést.
Moc mi to neulehčili. Snažil jsem se tvářit se lhostejně, když ze mě sejmuli řetězy a vytasili se s kovovým obojkem, který mi zacvakli kolem krku. Přesto mi v mžiku ztuhla v žilách krev. Tenhle obojek jsem už jednou na krku měl. Vedl z něho tenký kabel končící v malé krabičce v dlani jednoho z mých strážců.
"Nemusíte mi předvádět, jak to funguje," ujistil jsem je tónem, který měl být lehký a konverzační, ale rozhodně nebyl. "Už jsem tuhle věc kdysi zažil a váš přítel Kraj - znáte Kraje, že ano? - mi fungování téhle mašinky předváděl docela dost dlouho."
"Umí to tohle," prohlásil můj věznitel a napřáhl prst k jednomu z mnoha tlačítek na krabičce.
"Už to na mně zkoušeli," zaječel jsem a couvl. "A používali tatáž slova, já to znám, vy to vždycky děláte stejně. Zmáčknete tlačítko a…"
Zaplavil mě oheň. Byl jsem oslepen, kůže byla v jednom plameni, planul jsem jako pochodeň. Všechny receptory bolesti do posledního jely na plný výkon, hnány neuroproudy z krabičky. Věděl jsem, že to není doopravdy ale bylo mi to houby platné. Bolest byla skutečná a trvala strašně dlouho.
Když ustala, shledal jsem, že ležím na podlaze stočený do klubíčka, vyčerpaný a téměř bezmocný. Dva z nich mě zvedli na nohy a táhli kamsi po chodbě. Můj velitel s krabičkou šel za námi a čas od času mne zatahal za kabel, aby mi ukázal, kdo je tady pánem. Nehádal jsem se s ním. Po chvíli už jsem dokázal klopýtat sám, ale mí průvodci mě stále pevně drželi. To se mi líbilo - dalo mi práci se neusmát. Byli si tak jistí, že nedokážu utéct.
"Je venku zima?" zeptal jsem se, když jsme dorazili k přechodové komoře. Nikdo se nenamáhal s odpovědí. Všichni si však natahovali rukavice a kožešinové čepice, což také něco znamenalo. "Nebyly by nějaké rukavice i pro mě?"
Ignorovali mě dál.
Když zámek dveří povolil, věděl jsem, proč ty přípravy. Okamžitě dovnitř vnikl sníh a vlna arktického chladu, který nejdřív mrazil a pak ochromoval. Venku rozhodně nebylo léto. Byl jsem vyvlečen ven - přímo do vánice.
Možná to nebyla úplná vánice, ale chumelilo ostošest. Kolem nás se přehnala oslepující vlna padajících vloček a pak se trochu rozjasnilo. Nedužívé slunce ozářilo oslnivě bílou krajinu. Sníh, nic než sníh na všechny strany. Počkejte, něco temného tu přece jen je - kamenná stěna nebo nějaká budova, která však vzápětí zmizela z dohledu. Prodírali jsme se vpřed a snažili jsme se nevnímat - mým strážcům to nedalo moc práce - jak mi omrzají ruce a obličej. Náš cíl byl dobrých dvě stě metrů daleko. Copak nohy a tělo, tam mi bylo dobře, ale obnažená pokožka to snášela dost těžce.
Mohli jsme být tak v půlce cesty, když se na nás sesypala další sněhová minibouře, hrůzostrašná, ale krátká sněhová přeháňka. Těsně předtím, než k nám dorazila, jsem uklouzl na ledě, upadl jsem a strhl jednoho ze svých strážců s sebou. Nijak si nestěžoval, jenom ten sadista s krabičkou mi uštědřil jednu krátkou ránu, abych dával pozor na cestu. Vše proběhlo v tichosti. I já jsem mlčel - ale podařilo se mi stáhnout si k sobě kus kabelu a vstrčit si ho do úst. Překousl jsem ho jedna dvě.
Nebylo to tak těžké, jak to možná vypadá, protože řezné plochy mých předních řezáků byly opatřeny ostrými uhlíkokřemičitými břity. Ty mají stejnou hustotu jako má vlastní zubovina, takže je neodhalí ani rentgen - ale v tvrdosti si nezadají s obráběcí ocelí. Z mých korunek se odštíplo hezkých pár úlomků - musel jsem žvýkat rychle; ta sněhová bouře přestane za pár sekund a pak mě všichni zase uvidí. Lidské čelisti dokážou vyvinout tlak až pětatřicet kilo a já hryzal, žvýkal a kousal, co mi čelisti stačily.
Kabel povolil. V tu chvíli jsem se prudce otočil do strany a vrazil koleno do slabin strážce stojícího vpravo. Hekl, složil se a pustil mě. Následovalo rychlé křížné seknutí přes hrdlo druhého. Pak jsem měl volné ruce a obrátil jsem se na podpatku dozadu.
Muž s krabičkou ztratil drahocenný čas tím, že se spoléhal na technologii a ne na své vlastní reflexy. Po celou tu dobu, kdy jsem se zbavoval svých strážců, jsem k němu byl otočen zády. A on neudělal nic. Tedy nic kromě zuřivého

mačkání knoflíků na krabičce. Pořád ještě mačkal, když ho má noha zasáhl přímo do žaludku. Skrčil jsem se pod něj, takže se mi zhroutil na rameno.
Nezdržoval jsem se zjišťováním, kdo to v mém okolí tak strašně ječí, a klopýtat jsem s mužem a krabičkou na rameni pryč, do zasněžených a zmrzlých plání.
Možná vám to připadá jako šílenství - ale není větší šílenství jít tiše a trpně na porážku v rukou těch ohavných bytostí? Už jsem tu jednou byl - a dodneška mám jizvy na památku. Teď jsem měl slušnou šanci, že zmrznu. Pořád to ale byla lepší perspektiva než padnout do rukou jim. A k tomu mi zbývala velmi mizivá možnost, že než zmrznu, stačím jim trochu zkomplikovat život.
Ne že bych byl tak slabý, jak jsem se tvářil; byla to jen lest, aby mě tolik nehlídali. Ovšem teď jsem slábl - a mrzl - každým krokem. Můj bývalý věznitel vážil přinejmenším tolik co já, což mě samozřejmě zpomalovalo. Přesto jsem šel dál, co nejdál od cesty, kterou jsme se původně ubírali, až jsem zakopl a zaryl jsem se po hlavě do závěje. Tváře a ruce jsem měl už tak promrzlé, že ztratily cit.
Všude kolem znělo volání, ale v dohledu v té chvíli nikdo nebyl, protože už zase začal padat sníh. Ruce už skoro vypovídaly poslušnost, a tak jsem honem sebral své oběti z hlavy čepici a nasadil jsem si ji. Připadalo mi skoro nemožné mu rozepnout oblek, ale nakonec se mi to podařilo. Pak jsem mu strčil dlaně do podpaží. Pálily hůř než při mučení, jak se do nich vracel život.
Šedého muže, dosud v bezvědomí, probudil chlad. Jakmile otevřel oči, vytáhl jsem jednu ruku z tepla, sevřel jsem ji v pěst a práskl jsem jej do brady. Hned usnul ještě lépe než předtím - a já jsem se nad ním přikrčil, nechal jsem se zavát sněhem a čekal jsem, až bolest v rukou pomine. Jeden z pronásledovatelů prošel těsně kolem, ale nevšiml si nás. Necítil jsem žádné výčitky svědomí, když jsem svému zajatci stáhl rukavice a vydal jsem se - už sám - dál mezi závějemi; je ovšem pravda, že se tou zimou začal trochu vrtět.
Pokračoval jsem v cestě. Už mi nebyla zima, ale to byla také má jediná útěcha. Když začaly ženoucí se vločky řídnout, vrhl jsem se zase do závěje a zamáčkl jsem se pod povrch. Volání se ozývalo stále, ale sláblo a po chvíli ustalo. Ležel jsem tam, dokud jsem nepřestal lapat po dechu a neucítil jsem, jak mi na tváři mrzne pot. Teprve potom jsem se opatrně obrátil a vyhrabal jsem hlavu ze sněhu.
V dohledu nikdo nebyl. Vyčkal jsem, až zase začne sněžit, pak jsem běžel dál - hezky rychle a co nejdál od železného plotu. Na obou stranách se ztrácel v dálce a do výšky se tyčil hezký kus. Jestli tu je nějaké poplachové zařízení, už jsem je stejně spustil, takže klidně můžu jít dál. Vyšplhal jsem se asi do poloviny, ale pak jsem si to rozmyslel - a seskočil jsem zase do měkkého sněhu pod plotem. Jestli se spustilo poplachové zařízení, pak se všichni seběhnou sem. Namísto přelézání plotu jsem pospíchal podél něj - a běžel jsem tak rychle, jak jsem jen mohl, dobrých deset minut. Nikoho jsem nepotkal. Pak jsem vylezl na plot, přepadl jsem na druhou stranu a zamířil jsem do bílé pustiny. Běžel jsem dál, dokud jsem nepadl. Chvíli jsem ležel, napůl zapadlý do sněhu, až jsem zase popadl dech a teprve pak jsem se opatrně rozhlédl.
Nikde nic. Jenom sníh. Žádné stopy či známky života. Žádné stromy, keře či skály. Sterilní bílá pustina se táhla až na obzor, který mi ohraničovaly ty kratičké poryvy vánice. Jeden z nich se právě rozplynul a já jsem rozeznal obrysy té tmavé budovy, které jsem se chtěl vyhnout.
Otočil jsem se k ní zády a odklopýtal zase do metelice.

KAPITOLA 12.
"Jsi svobodný člověk, Jime. Svobodný. Svobodný jako pták!"
Mluvil jsem sám k sobě, abych si dodal trochu kuráže, a částečně to pomáhalo. Jen ti ptáci tu bohužel nebyli. V té zmrzlé pustině nebylo nic - až na mou maličkost, která se ploužila co noha nohu mine. Co to o téhle planetě tenkrát tvrdil Kraj? Namáhal jsem paměť, a tak jsem alespoň na chvíli zapomněl na svou neutěšenou situaci. Absolvoval jsem spoustu výcvikových kurzů zdokonalení paměti; teď se mi něco se z toho mělo hodit. Provedl jsem přesný sled náležitých asociací - a má paměť vydala žádanou informaci. Skvělé.
Je tu vždycky zima, to říkal. Měl pravdu; nikde žádná zeleň ani stromy. Asi tu pro zimu nic neroste. V tom případě může teď být klidně vrchol léta. Pokud ano, pak pravá zima teprve přijde. V moři jsou ryby, povídal Kraj, veškerý původní život je v moři. Na sněhu nežije nic. Tedy s výjimkou mne. A jak dlouho ještě budu žít, to záleží na tom, jak dlouho ještě budu schopen se hýbat. Šaty, které jsem měl, docela stačily - dokud je budu zahřívat pohybem. Jenže to nevydržím věčně. Pravda, po přistání jsem viděl tu budovu. Měly by tu být i další. Musí tu přeci být i něco jiného než jen sněhová pláň.
Bylo - a já do toho málem spadl. Jak jsem položil nohu, cítil jsem, že to pod ní povoluje, ujíždí pryč. Čistě reflexivně jsem uskočil zpět a spadl do sněhu. Sněhové pole přede mnou se rozevřelo a já jsem hleděl na temnou vodní hladinu. Trhlina se šířila a já jsem zjistil, že nejsem vůbec na zemi - že kráčím po hladině zamrzlého moře.
Pokud do něj spadnu, při téhle teplotě zmrznu na kost. Ta perspektiva se mi nelíbila ani trochu. Místo abych vstal, rozplácl jsem se na břicho a rozložil váhu, jak jsem nejlépe dokázal. Takto připraven jsem couval od okraje. Teprve notný kus od něj jsem se odvážil zvednout a spěšně jsem se vrátil, kudy jsem přišel.
"Tak co teď, Jime? A přemýšlej rychle. Před tebou je voda, a po té se chodí zatraceně špatně."
Zastavil jsem se a pečlivě jsem se rozhlédl kolem dokola. Sníh přestal padat, ale vítr jej stále zvedal a honil po pláni v bílých oblacích. Tentokrát jsem však už věděl, co mám hledat, a jakmile se viditelnost trochu zlepšila, zaznamenal jsem temnou linii oceánu. Táhl se odprava doleva, kam až oko dohlédlo - a přetínal mi cestu, po níž jsem hodlal jít.
"Tak tam tedy nepůjdeš," uzavřel jsem. "Podle té hezky klikaté stopy, co po tobě zbyla, slavný polární průzkumníku, jsi přišel odtamtud. Nemá smysl chodit zpátky. Uvítací výbor si na tebe jistě brousí zuby. Tak přemýšlej."
Přemýšlel jsem. Jestli je tahle země skutečně tak pustá, jak Kraj tvrdil, bude většina budov a jiných obydlí v dosahu oceánu. Měl bych se tedy držet břehu - ale ne zas tak blízko, abych spadl do vody. Sledovat okraj moře a jít podél něj.

Doufat, že budova kosmodromu, od níž jsem utekl, není v okolí jediná. Ploužil jsem se dál a ze všech sil jsem se snažil ignorovat skutečnost, že už tak dost chabé slunce se sklání k obzoru. Až padne noc, padnu i já. Neměl jsem ponětí, jak dlouhé jsou dny a noci na Kekkonšíku - měl jsem však deprimující pocit, že až ta noc, ať už krátká nebo dlouhá, skončí, rozednění už nebude nic pro mě. Musím najít nějakou střechu nad hlavou. Jít zpátky? Ještě ne. Možná je to šílenství - ale musím dál.
Jakmile úplně zapadne slunce, má poslední naděje zmizí. Sněhová pláň potemněla, ale byla stále plochá a prázdná. Byl jsem k smrti vyčerpán od toho, jak jsem si razil cestu sněhem. Už jen vědomí, že jakmile se zastavím, bude po mně, mne nutilo, abych ještě kladl jednu olověnou nohu před druhou. Čepici jsem si dávno narazil do čela co nejhlouběji, nos a tváře však stejně ztratily cit.
Pak jsem zjistil, že padám, a musel jsem zastavit. Klečel jsem ve sněhu, na všech čtyřech, chraplavě jsem supěl a lapal po dechu.
"Co kdybys zůstal tady, Jime?" zeptal jsem se sám sebe. "Bude to snazší, než jít dál, a říká se, že zmrznout nebolí."
Připadalo mi to jak dobrý nápad.
"Není to dobrý nápad, ty idiote. Vstaň a běž dál."
Poslechl jsem, třebaže to nohy rozhodně odmítaly. Dalo to práci, a ještě větší práci dalo je přimět, aby se posunovaly jedna před druhou. Pouhá chůze vyžadovala tolik mé pozornosti, že jsem si těch tmavých skvrn na obzoru všiml až dlouho po tom, co se objevily. Zprvu jsem jen zůstal stát, zíral jsem na ně a pokoušel jsem se rozproudit chladem ochromený mozek. Skvrny se pohybovaly zvětšovaly. Jakmile jsem to zjistil, zahrabal jsem se celý do sněhu. Ležel jsem a pozorně jsem naslouchal, zatímco necelých sto metrů ode mne tiše prosvištěly tři postavy na lyžích.
Přiměl jsem se čekat ještě hodnou chvíli poté, co zmizely z dohledu, a teprve potom jsem se opět zvedl. Tentokrát mi to ani nedalo práci. Ta poslední, malá jiskřička naděje nejenže nezhasla, ale rozhořela se v mohutný plamen. Sníh přestal padat a vítr utichl. Stopy lyží ve sněhu se rýsovaly ostře a jasně. Ti tři někam jeli - někam, kam chtějí nepochybně dorazit ještě před setměním. No, tak to já taky! Pln zčistajasna se objevivší energie jsem se otočil směrem, kterým vedly stopy, a vydal jsem se po nich.
Přestože mi nová zásoba energie poměrně brzy došla, pokračoval jsem dál. Blížící se noc urychlovala mé kroky. Lyžaři byli rychlejší než já - ale ne zas o tolik. Budou u svého cíle ještě před setměním, a já - doufejme - taky. Klopýtat jsem dál.
Teorie musela být správná, ale v praxi už to trochu vázlo. Slunce viselo ještě kousíček nad obzorem, ale zakrývaly je husté a hrozivě vyhlížející mraky. Stopy se mi hledaly čím dál hůř. A potřeboval jsem si odpočinout. Zastavil jsem a zvedl hlavu, abych si prohlédl neutěšené okolí. Na obzoru se táhla jakási černá skvrna. Podchlazenému mozku trvalo hezkou chvíli, než si uvědomil význam toho, co mu hlásí oči.
"Černá je nádherná barva!" Chraptěl jsem; skoro šeptal. "Není to bílý sníh - je to něco jiného, a ty potřebuješ cokoli kromě sněhu."
Mé vrávorání se změnilo v o něco rychlejší vrávorání, začal jsem si pohupovat pažemi a hrdě jsem vztyčil hlavu. Chtěl jsem si taky pohvizdovat, ale měl jsem popraskané rty a byla moc velká zima. To bylo dobře, protože vítr odumřel a všechno ztichlo. Temná skvrna se změnila v budovu - ne, ve skupinu budov. Blíž, stále blíž. Temný kámen zdiva. Malá okénka. Šikmé střechy, na kterých se nedrží sníh. Bytelné a ohavné. Ale co je to za chrupavý, stále sílící zvuk?
Postupoval jsem tiše, protože jsem se měl stále pod nohama hluboký sníh. Něčí kroky na udupané cestě. Blíží se. Mám utíkat? Ne, schovat se. Ve chvíli, kdy jsem se vrhal do nejbližší závěje, kroky obešly roh nejbližší z budov.
Nemohl jsem dělat nic víc než ležet bez hnutí v závěji a doufat, že si mě příchozí nevšimne. Byla jen náhoda, že si mě opravdu nevšiml. Kroky, náležející více než jednomu člověku, zněly hlasitěji a hlasitěji, prokřupaly kolem mě a záhy umlkly. Odvážil jsem se rychle vykouknout a spatřil jsem záda skupinky nevysokých postav. Bylo jich dobře dvacet. Zahnuli za další roh a zmizeli z dohledu i doslechu. Se zoufalým úsilím jsem se vyhrabal ze sněhu a rozklopýtal jsem se za nimi. K rohu jsem dorazil právě včas, abych spatřil, jak poslední z nich mizí v jedné budově. Velké a těžké dveře se za nimi hlasitě zavřely. Měl jsem volnou cestu. Už jsem spíš padal kupředu než běžel - fungoval jsem na poslední zbytky sil, na rezervy, o nichž jsem ani nevěděl. Dopadl jsem na šedé kovové dveře a vzal jsem za knoflík, který tam byl místo kliky.
Nepohnul se.
Život nabízí i takovéto okamžiky - chvíle, na něž člověk jen nerad vzpomíná. S odstupem let se jeví jako komické a lidé je vyprávějí pro zasmání po dobré večeři, se sklenkou v dlani a poblíž plápolajícího krbu. V té chvíli se mi ta situace nejenže nezdála komická - ale zdálo se mi, že je to můj konec.
Knoflík se v mých prokřehlých prstech ani nepohnul a ani tahání za něj nepřineslo žádný efekt. Nakonec jsem se zhroutil vyčerpáním a opřel jsem se o dveře, abych neupadl. Opřel jsem se tak i o knoflík. Zapadl dovnitř a dveře se otevřely.
Poprvé a naposled v životě jsem se nesnažil prozkoumat, zda někdo není za nimi. Napůl jsem vešel a napůl padl do temného nitra a nechal jsem dveře zapadnout. Obstoupilo mě nádherné, lahodné teplo - a já se jen opřel o zeď a vychutnával je. Můj pohled se sunul dál, po dlouhé a špatně osvětlené chodbě z hrubě tesaného kamene. Byl jsem sám, ale po celé délce chodby se táhly dveře a z kterýchkoli z nich mohl někdo vyjít. Nemohl jsem s tím však nic dělat. Kdyby zeď pod mými zády povolila, byl bych upadl. Tak jsem jen stál jako ledová socha, nechal jsem ze sebe okapávat tající sníh a vnímal jsem, jak mi s teplem proniká do těla i nový život.
Nejbližší dveře - byly ode mne pouhé dva metry - se otevřely a z nich vyšel muž.
Stačilo by mu jen maličko pootočit hlavu a musel mě zpozorovat. Viděl jsem ho zcela jasně, dokonce i v tom mizerném osvětlení: šedé šaty, dlouhé mastné vlasy - dokonce i lupy spadané na ramena. Zavřel dveře, stále otočen zády vytáhl klíč a zamkl.

Nato odkráčel po chodbě někam pryč a záhy zmizel.
"Už je skoro čas, abys přestal podpírat zeď a něco vymyslel, ty zrezavělá kryso z nerez oceli," povzbuzoval jsem se chraptivým šepotem. "Nepokoušej své štěstí. Vypadni z té chodby. Co takhle zkusit ty dveře? Když je ten chlapík zamkl, je dost pravděpodobné, že už tam nikdo není."
Dobrý nápad, Jime. Jenže kde vezmu paklíč? Improvizace, to je ono. Stáhl jsem si rukavice a spolu s čepicí jsem si je nacpal do kombinézy. Uvnitř budovy bylo vlhko a chladno, ale po té zimě venku jsem si tu připadal jako v sauně. I do promodralých prstů se mi začínal vracet život a s ním i mravenčení a bolest. Vzal jsem do ruky volný konec kabelu, jež mi stále visel z kovového obojku na krku. Ano, uvnitř jsou dráty. Sice tenké, ale snad to s nimi půjde. Sežvýkal jsem je do jedné špičaté masy a pak jsem konec opatrně vsunul do zámku.
Byl to dost jednoduchý zámek a měl velikou klíčovou dírku. Jako zloděj jsem měl bohaté zkušenosti. No… tentokrát to bylo spíš štěstí. Strčil jsem tam tedy drát, kroutil jsem jím a klel a dělal všechno možné kromě kopání do dveří… až zámek klapl. Za dveřmi byla tma. Protáhl jsem se dovnitř, zavřel jsem a zamkl za sebou - a zhluboka jsem vydechl úlevou. Poprvé za celou tu dobu od útěku jsem pocítil alespoň nějakou naději. S blaženým povzdechem jsem se svalil na podlahu a usnul jsem.
Tedy skoro. Byl jsem unavený a vyčerpaný, víčka mi padala, ale přesto jsem chápal, že usnout by teď nebylo možná nejvhodnější. Když už jsem se probil tak daleko, byla by škoda se nechat zase chytit jen kvůli chvíli spánku, který může počkat.
"Do práce," řekl jsem si - a pak jsem se kousl do jazyka. To druhé pomáhalo víc. Vymrštil jsem se na nohy, klel jsem bolestí, která ještě pálila na jazyku, a hledal jsem si s nataženýma rukama cestu ve tmě. Nacházel jsem se v úzké místnosti nebo v nějaké chodbě o něco širší než moje ramena. Tím, že tam budu stát, bych ničeho nedosáhl; šoural jsem se tedy k ohybu, za nímž probleskovalo matné světlo. Ostražitě jsem vystrčil hlavu za roh - a spatřil jsem stěnu a v ní okno. Za ním stál venku nějaký chlapec a díval se tím oknem přímo na mě.
Bylo už příliš pozdě, abych stáhl hlavu zpět. Pokusil jsem se o úsměv, pak o zamračení, ale on nereagoval. Pak si prohrábl prsty kštici a zase si ji uhladil. Kdesi v dálce zazněl zvon a chlapec se tím směrem ohlédl a vzápětí se odloudal.
"No ovšem. Polarizované sklo. Z jeho strany zrcadlo, z té mé okno. To tu určitě není náhodou. Někdo chtěl sledovat, aniž byl sledován. Ale sledovat co?" Obešel jsem roh a nalezl jsem cosi, co nemohlo být ničím jiným než školní třídou. Chlapec už se svými spolužáky seděl v lavici a pozorně poslouchal učitele. Pedagog, šedý muž s neméně šedými vlasy stál před oknem a nevzrušeně vykládal látku. Jeho tvář neměla žádný výraz. A stejně tak - jak jsem si náhle uvědomil - ani tváře naslouchajících chlapců. Nikdo se nesmál, neřehtal se, nežvýkal. Nic než stálá a bedlivá pozornost. Na školu velmi netypické, aspoň podle mých vlastních zkušeností soudě. Zarámovaný plakát za učitelovými zády hlásal velkými černými písmeny:

NESMĚJTE SE

A o kousek dál to napomenutí doplňoval druhý nápis:

NEMRAČTE SE

Oba příkazy byly zasmušile respektovány. Co je tohle za třídu? Mé oči si už zvykaly na šero; kousek od skla se na zdi nacházel přepínač a reproduktor; jejich smysl byl očividný. Přehodil jsem přepínač a prostor kolem naplnil monotónní hlas učitele.
"…morální filozofie. Tento kurz je povinný a každý z vás ho absolvuje a bude ho navštěvovat tak dlouho, až v předmětu dosáhne dokonalosti. Kurz zvládnete všichni. Morální filozofie je to, co nás činí velikými. Morální filozofie je věc, která nám umožňuje vládnout. Probírali jste to v dějepise, znáte historii Dnů Kekkonšíku. Víte dobře, jak jsme zde zůstali opuštěni, jak jsme umírali, a jak jen Tisíc statečných zůstalo naživu. Kdo byl slabý, zemřel. Kdo dostal strach, zemřel. Kdo umožnil emocím, aby nahradily rozum, zemřel. Všichni, kdo tu nyní jste, vděčíte za to těm, kteří přežili. Morální filozofie jim umožnila přežít. A umožní žít i vám. Umožní vám žít a vyrůst a opustit tento svět a přinést náš řád slabším a změkčilejším rasám. My jsme nejlepší. Máme právo vládnout. A teď mi povězte - co se stane, budete-li slabí?"
"Zemřeme."
"A když budete mít strach?"
"Zemřeme."
"A když umožníte emocím…"
Vypnul jsem zvuk s pocitem, že jsem pro tuto chvíli slyšel víc než dost. Potřeboval jsem chvilku klidu na přemýšlení. Po celá ta léta, kdy jsem bojoval se šedými lidmi a pronásledoval je, jsem se nikdy nenamáhal na chvíli se zastavit a uvažovat, proč jsou takoví, jací jsou. Bral jsem je prostě jen jako padouchy. Těch pár slov, která jsem nyní vyslechl, mě přesvědčilo, že jejich brutalita a necitelnost nejsou náhodné. Opuštěni, tak to učitel řekl. Z důvodů dávno ztracených v hlubinách času musela být na této planetě vytvořena kolonie. Snad kvůli nějakým nalezištím rud či nerostů. Planeta byla tak nehostinná a tak vzdálená od všech ostatních obydlených světů, že k tomu opravdu museli mít dobrý důvod. Lidé zde založili kolonii - a pak osadníky opustili. Buď z nějakých lokálních důvodů, nebo kvůli krizi po Přelomu. Kolonie měla být nepochybně zásobována zvenčí. Jakmile však zůstala napospas vesmíru, musela si poradit sama. Většina zahynula; hrstka přežila. Přežili. A žili - pokud se tomu tady dá vůbec říkat život - jen proto, že odvrhli veškeré lidské slabosti a city, jen proto, že své životy zasvětili boji o holou existenci. Pustili se do boje s touto nepředstavitelně krutou planetou - a zvítězili.
Ztratili však při tom značnou část své lidskosti. Staly se z nich stroje na přežití, citově okleštěné - přímo zmrzačené. A

tento handicap předávali jako svou přednost dalším generacím. Ano, morální filozofie. Ta však byla morální, jen pokud se týkalo boje za přežití na této drsné planetě. A byla nanejvýš nemorální, pokud jí využívali k ovládnutí jiných lidí. A přece byl v její logice děsivý kus pravdy - přinejmenším z jejich hlediska. Zbytek lidstva je slabý a zamořený zbytečnými city - směje se a mračí se a plýtvá energií na hlouposti. Tito lidé neměli jenom pocit, že jsou lepší - jejich výchova je přinutila tomu slepě věřit. Toto přesvědčení, a s ním nenávist předávaná po nespočet generací, nenávist vůči těm, kdo je tu kdysi ponechali napospas, to vše z nich udělalo dokonalé dobyvatele galaxie. Z jejich úhlu pohledu vzato vlastně dobývaným planetám pomáhali. Slabí zemřou; takto má být. A ti, kdo přežijí, budou dovedeni po správné cestě ke správnému a lepšímu životu.
Vzhledem k nepočetnosti své komunity však nemohou dobývat vesmír přímo - musejí k tomu využít jiných. Vypracovali tedy a řídili invaze na planety Cliandu - invaze, jež slavily úspěch, dokud se do nich nevložil Speciální sbor. To byla akce, kterou jsem zorganizoval já. Nebylo divu, že mě chtějí dostat do těch svých studených pazourů.
A takhle se tedy připravují. Škola se stará o to, aby se z každého kekkonšíckého dítěte stala bezduchá kopie dospělých. Žádná legrace, žádný smích. Tahle škola přežití, deformující přirozenost mládí, mne fascinovala. V tu chvíli jsem se už ohřál a cítil jsem se v bezpečí; čím více o tomto místě zjistím, tím lepší šance budu mít. Potřeboval jsem nějaký plán - ne se jen schovávat po chodbách. Pokračoval jsem k další třídě. Byla to nějaká laboratoř a probíhala v ní zřejmě technická výuka. O něco větší chlapci než předtím zde zápolili s nějakým zařízením.
S nějakým. S tímhle! Sevřel jsem v dlani kovový obojek na krku a fascinovaně jsem přihlížel. Nebyl jsem schopen se odtrhnout - stejně jako pták, jenž za chvíli skončí v tlamě hada.
Pracovali s těmi malými kovovými skříňkami a cosi kutili s jejich tlačítky. Ano, byly to krabičky s kabely vedoucími k mně dobře známým obojkům. Byly to vědecky vyvinuté mučící nástroje. Pomalu jsem pohnul rukou a zapnul jsem reproduktor.
"…rozdíl je v použití, nikoli v teorii. Nyní si synaptické generátory sami sestavíte a ozkoušíte, abyste se seznámili s jejich uspořádáním. Až zvládnete neuronový sytič, pochopíte i mechanismus účinku. A teď si otočte v diagramu na stranu třicet…"
Neuronový sytič. To je věc, o které se musím dozvědět co nejvíc. Nabyl jsem podezření - ovšem dost důvodného -, že tohle je přístrojek, který jsem sice nikdy neviděl, ale jehož účinky jsem si ozkoušel na vlastní kůži. Že je to onen ohlupovač, který má na svědomí mé nejúděsnější vzpomínky. Vzpomínky na věci, které se nikdy nestaly, které neexistují nikde jinde než v mém mozku. Byl to opravdu objev.
A ode mne také pěkná pitomost. Stál jsem tam jako nějaký voyeur a zapomněl jsem si krýt záda. Hlas učitele monotónně drnčel a já jsem v zaujetí přeslechl blížící se kroky. Toho muže jsem si všiml až tehdy, když se vynořil zpoza rohu a málem do mě vrazil.

KAPITOLA 13.
Instinkt je rychlejší než myšlenka, alespoň v takových situacích, a já jsem se na muže vrhl a sevřel jsem mu ruce na hrdle. Nejprve umlčet, pak zbavit vědomí. Nebránil se, jen promluvil.
"Vítej v Jurusaretské škole, Jamesi diGrizi. Doufal jsem, že sem zamíříš-"
Slova ustala se sílícím stiskem mých prstů. Ani se nepohnul, nezměnil ani výraz. Jen mi dál klidně hleděl do očí. Kůži měl ochablou a vrásčitou a já jsem si náhle uvědomil, že je velmi, velmi starý.
Ačkoli mě můj život a výcvik poměrně slušně naučily v sebeobraně bojovat a dokonce i zabíjet, rdousit dědečky, kteří se nebrání a jen mě tiše pozorují, to opravdu neumím. Mé prsty samy od sebe povolily. Opětoval jsem jeho pohled a zavrčel jsem tak výhružně, jak jsem jen dokázal.
"Zavolej o pomoc a je v tu ránu po tobě."
"To je to poslední, co bych chtěl dělat. Jmenuji se Hanasu a těšil jsem se na tohle setkání od okamžiku, kdy jsi uprchl. Dělal jsem, co jsem mohl, abych tě sem dovedl."
"Vysvětlil bys mi to laskavě?" Spustil jsem ruce, ale i nadále jsem zůstal ve střehu. Co kdyby.
"Ovšem. Jakmile jsem zaslechl rádiem zprávu o tvém útěku, snažil jsem se vžít do tvé situace. Pokud bys šel na východ nebo na jih, skončíš ve městě mezi budovami, a tam by tě rychle chytili. Pokud by ses obrátil jinam, mohl bys vyrazit na západ, směrem k téhle škole. A pokud bys zamířil na sever, dorazil bys k moři a musel bys se tak jako tak obrátit na západ. Na základě téhle teorie jsem změnil dnešní školní rozvrh a rozhodl jsem, že se žáci potřebují trochu procvičit. Ti mě teď všichni nenávidí, protože tak zameškali několik hodin výuky a ty budou muset večer nahradit. Všichni však najezdili hezkých pár kilometrů na lyžích. Jejich cesta, nikoli náhodou, vedla nejprve na jih a potom na západ, aby se vraceli zpět obloukem po pobřeží. Smyslem toho výletu bylo, abys je někde cestou zahlédl a po jejich stopách došel sem. Stalo se to?"
Nemělo smysl lhát. "Ano. A co chceš dělat teď?"
"Dělat? Samozřejmě si s tebou promluvit. Neviděl tě nikdo, když jsi vcházel do budovy?"
"Ne."
"To je ještě lepší, než jsem čekal. Byl jsem si téměř jist, že budu muset nasytit neurony několik lidí. Jsi velmi schopný, o tom jsem se už dávno mohl přesvědčit. Tahle chodba s okénky ústí do mé kanceláře. Půjdeme tam?"
"Proč? Ty mě nevydáš hlídkám?"
"Ne. Chci si s tebou promluvit."
"Nevěřím ti."
"Přirozeně, nemáš k tomu ani nejmenší důvod. Nemáš však příliš na vybranou. Když jsi mě nezabil okamžitě, pochybuji, že to dokážeš teď. Pojď za mnou."
Hanasu se otočil a kráčel pryč. Nemohl jsem dělat o mnoho víc než se rozběhnout za ním. A držet se ho hezky blízko.

Možná ho vzhledem k jeho šedinám nedokážu přetrhnout vejpůl, ale docela určitě bych ho popadl a dost ošklivě s ním zamával, kdyby se pokusil spustit poplach. Chodba se kroutila sem a tam mezi dalšími a dalšími třídami a já vždy jen na okamžik zahlédl, co se v nich děje. Zastavit se však nedalo. Zdolal několik schodů vzhůru a bral za kliku, když jsem mu zadržel ruku.
"Co je tam vevnitř?" zeptal jsem se.
"Jak jsem říkal - moje kancelář."
"Je v ní někdo?"
"To pochybuji. Všichni mají zakázáno vstoupit, když tam nejsem. Ale mohu se podívat-"
"Asi bych se radši podíval sám."
Učinil jsem tak a zjistil jsem, že má pravdu. Připadal jsem si jako ještěrka, jak jsem jedním okem prozkoumával místnost a druhé jsem se snažil udržet na něm. Bylo tu úzké okno vedoucí do tmy, police s knihami, velký psací stůl, složky s dokumenty a několik židlí. Pokynul jsem mu, ať si sedne na tu nejvzdálenější od stolu - tam, kde dost dobře nemohla být žádná poplachová tlačítka. Tiše poslechl, usadil se a složil si ruce do klína. Trochu jsem se uklidnil. Na malém stolku vedle stál džbán s vodou a sklenice a já jsem si náhle uvědomil, jak strašlivou mám žízeň. Nalil jsem si a obrátil do sebe hned několik sklenic najednou. Nato jsem dopadl do židle a dal jsem si nohy na psací stůl.
"A ty mi vážně chceš pomoct?" zeptal jsem se tím nejskeptičtějším tónem, jakého jsem byl schopen.
"Ano, chci."
"Pak mi tedy pro začátek ukaž, jak sundat z krku ten obojek."
"Ovšem. Klíč najdeš v pravé zásuvce stolu. Klíčová dírka je vpředu na obojku, přímo pod vývodem kabelu." Dalo to trochu práce, ale obojek se nakonec přece jen rozevřel a já jej odhodil do kouta. "Prima. Opravdu nádherný pocit." Rozhlédl jsem se kolem sebe. "Pěkná kancelář. Ty to tady řídíš?"
"Jsem tu ředitelem, ano. Vypověděli mě sem za trest. Kdyby našli dost odvahy, zabili by mě."
"Nemám ani trochu ponětí, o čem to mluvíš. Mohl bys mi to vysvětlit?"
"Ovšem. Tuhle planetu řídí Výbor deseti. Byl jsem jeho členem řadu let. Jsem výjimečně dobrý organizátor. Vymyslel jsem a naplánoval celou cliandskou operaci. Když se operace kvůli tobě nezdařila, vrátil jsem se zpět a stal jsem se Prvním z Výboru. A tehdy jsem se pokusil změnit naše programy a byl jsem za to potrestán. Od té doby jsem v téhle škole. Nemohu ji opustit, nemám právo změnit byť jediné slovo z výukového programu, který je pevně dán a je neměnný. Je to vězení, z něhož není úniku."
Začínalo to být docela zajímavé. "A o jaké změny ses to pokoušel?"
"O dost radikální. Začal jsem pochybovat o všech našich cílech. Byl jsem po nějakou dobu ve styku s jinými kulturami - moji zdejší bližní tvrdili, že mě ten styk zkazil - a začal jsem pochybovat čím dál víc. Jakmile jsem se však pokusil své nové názory prosadit, byl jsem zbaven funkce a odeslán sem. Na Kekkonšíku není místo pro nové myšlenky…"
Dveře se otevřely a dovnitř vjel vozík tlačený malým chlapcem.
"Přivezl jsem vám večeři, řediteli," oznámil - a pak si všiml, že za stolem sedím já. Jeho výraz se nezměnil ani v nejmenším. "Toto je zajatec, který uprchl."
Únava mě zadržela v židli; měl jsem toho ten den dost a tělo i mysl byly vyčerpány. Co s tím děckem budu dělat?
"Máš pravdu, Joru," souhlasil Hanasu. "Pojď dál a hlídej ho. Já zatím dojdu pro pomoc."
To už jsem byl na nohou, připraven srazit pár lidí k zemi. Jenže Hanasu neopustil místnost. Místo toho se přemístil za chlapce a tiše zavřel dveře. Pak vzal z police černý kovový předmět a mlčky se jím dotkl chlapcovy šíje. Hoch ztuhl a ani se nepohnul - ani oči nezavřel.
"Žádné nebezpečí už nehrozí," oznámil Hanasu. "Odstraníme mu z paměti pár posledních minut a bude to vyřešeno."
Hrdlo se mi sevřelo a tělem mi začala stoupat vlna znechucení smíšená s nenávistí - a také strachem. "Kdyby ses nyní laskavě schoval za dveře; chlapec přijde znovu a zase odejde."
Měl jsem na vybranou? Nevím. Snad mi pohled na ten přístroj a s ním i únava zatemnily mozek. Nic jsem nenamítal a vyšel jsem zpět do chodby. Nechal jsem však dveře maličko pootevřené, abych viděl. Hanasu na přístroji cosi upravil a pak ho znovu přitiskl chlapci na šíji. Vypadalo to, že se nic neděje. Nato Hanasu otevřel dveře a vrátil se na své místo.
O pár vteřin později se chlapec pohnul a pokračoval s vozíkem v cestě do místnosti. "Přivezl jsem vám večeři, řediteli," hlásil.
"Nech ji tady a už se sem dnes nevracej. Nechci být rušen."
"Ano, řediteli." Obrátil se a odešel. Vylezl jsem z úkrytu.
"Ten přístroj - to je tentýž, který zkoušeli na mně?" zajímal jsem se.
"Ano."
"Je to ta nejhnusnější a nejničemnější věc, o jaké jsem kdy slyšel."
"Je to jen přístroj," opáčil klidně a pak věc vrátil na polici. "Já teď jíst nepotřebuji a ty máš určitě po cestě hlad. Posluž si."
Sled událostí byl příliš rychlý, než abych stačil přemýšlet o svém žaludku. Teď však, když se Hanasu zmínil o jídle, jsem dostal hlad, že bych snědl vola - a klidně syrového. Odklopil jsem poklop na talíři a při pohledu na jídlo se mi začaly sbíhat sliny. Byla to tatáž sušená ryba bez chuti a zápachu, kterou mi servírovali na lodi, ale v tu chvíli pro mne znamenala totéž co luxusní krmě v nejvybranějším hotelu. Zuřivě jsem žvýkal a polykal a poslouchal Hanasua.
"Pokouším se pochopit, proč ti ten přístroj připadá hnusný. Chceš tím říct, že je hnusné jeho použití, že?" Přikývl jsem; měl jsem ústa příliš plná, než abych mohl odpovědět. "Dovedu pochopit způsob tvého uvažování. A v tom je má potíž. Jsem vysoce inteligentní, jinak bych nemohl být první mezi svými spolužáky ve škole a pak i ve Výboru. Během těch let jsem o tom moc přemýšlel a došel k závěru, že většina lidí na téhle planetě je hloupá a bez špetky představivosti. Inteligence a představivost jsou totiž v boji o přežití - pokud se odehrává v tak drsném světě jako je ten náš - na obtíž.

Plánovitým šlechtěním jsme tyhle dvě vlastnosti vymýtili. Čímž chci říci, že jsem nepodařený mutant. Tyto rozdíly, kterými se liším od naší populace, ve mně dřímaly nepovšimnuty po řadu let. Věřil jsem všemu, čemu mne učili, ve studiu jsem exceloval. Tehdy jsem o našem učení nepochyboval, protože pochybování je u nás věcí neznámou. Poslušnost se zde cení nade vše. Nyní však pochybuji. Nejsme lepší než zbytek lidské rasy - jenom jiní. Naše snaha zničit či ovládnout ostatní je špatná od samého začátku. A naše spojení s nelidmi v boji proti vlastní rase je největším zločinem vůbec."
"Máš pravdu," přitakal jsem a lítostivě jsem spolkl poslední sousto. Klidně bych si dal ještě jednou tolik. Hanasu pokračoval, jako by mne ani neslyšel.
"Když jsem všechno tohle zjistil, snažil jsem se naše cíle změnit. Je to však nemožné. Nemohu dokonce změnit ani jedno slovo z toho, čemu naši učitelé děti učí - a to vedu školu."
"Já můžu změnit cokoli," ujistil jsem ho.
"Ovšem," řekl a obrátil ke mně svou nehybnou tvář. Pak ta nehybnost povolila a koutky úst se pozvedly vzhůru. Usmál se; sice jen maličko, ale úsměv to byl. "Proč si myslíš, že jsem tě chtěl dostat sem? Ty dokážeš uskutečnit, o co se já celý život jen pokouším. Zachraň lidi na téhle studené planetě - zachraň je před nimi samými."
"Stačí na to jedna zpráva. Stačí odvysílat polohu téhle planety."
"A pak sem dorazí tvá Liga a zničí nás. Bude to tragédie, ale není zbytí."
"Ne. Nezkřiví vám ani vlas na hlavě."
"To je lež - a mně se lež nelíbí. Nevysmívej se mi!"
"Je to pravda. Nevíš totiž, jak reaguje civilizovaná společnost. Připouštím, že by spousta lidí - ve chvíli, kdy by vešla ve známost poloha vaší planety - požadovala vaše totální zničení. Ale při troše štěstí se o tom veřejnost vůbec nedozví. Liga na vás pak bude jen dohlížet, abyste nedělali potíže. A nabídne vám obvyklou pomoc a spolupráci."
Zatvářil se zaraženě. "Nerozumím ti. Musejí nás přece zabít-"
"Nech už toho zabíjení. V tomhle je vaše potíž. Žít nebo zemřít. Zabít nebo být zabit. Tenhle způsob uvažování patří do temné části lidské historie, kterou jsme, jak doufám, nechali za sebou. Možná nemáme ten nejlepší možný systém, jakým se civilizace může řídit, ale přinejmenším nám alespoň zakazuje organizované násilí. Proč si myslíš, že mají vaši nelidští spojenci takové úspěchy v boji? Lidstvo už nemá armády ani flotily, s nimiž by mohlo válčit. Už nevedeme války. Nevedli jsme - dokud nepřišli lidé jako jsou ti vaši a nevrátili kolo dějin o nějakých dvacet tisíc let zpátky. Není třeba zabíjet - a naše vlády to nemají v programu. Jednou provždy."
"Ale musí přece vládnout zákon. Jestliže člověk zabije, je přece na oplátku zabit sám."
"Nesmysl. To už mrtvému život nevrátí. A společnost, která takto zabíjí, se pak sama sníží na úroveň vraha. A už vidím, jak otvíráš ústa, abys namítl logicky následující argument. Trest smrti nikoho neodradí, to už bylo dokázáno. Násilí plodí násilí, zabíjení zase jen zabíjení."
Hanasu kráčel po místnosti sem a tam a pokoušel se pochopit ty nezvyklé myšlenky. Vyškrábal jsem talíř a olízl lžíci. Povzdechl si a usedl zpět do židle.
"To, co mi tu říkáš, je mimo možnosti mého chápání. Musím si to důkladně promyslet, ale to teď není podstatné. Podstatné je, že jsem se rozhodl. Plány vládců Kekkonšíku je nutno překazit. Už bylo dost zabíjení. A bude jen vhodné, když ti, kteří zabíjeli, budou rovněž zabiti. Ujistil jsi mě, že se to nestane, a já bych ti rád věřil. Ale na tom teď nesejde. Musíme odeslat zprávu té tvé Lize."
"Jak?"
"To mi musíš říct ty. Nemyslíš, že kdybych to věděl, už bych to dávno byl udělal sám?"
"Ano, ovšem." Teď jsem měřil místnost kroky zase já. "Poštovní styk s jinými planetami tu samozřejmě nefunguje. Nejsou tu ani žádní telepati - nebo ano? Ale to je jedno. Takovou zprávu by jistě odmítli odeslat. Co rádio?"
"Nejbližší základna Ligy je odsud čtyři sta třicet světelných let."
"Ano, to je pravda. Tak dlouho čekat nechceme. Musím se tedy nějak dostat na palubu některé z lodí, které odsud odlétají."
"Domnívám se, že je to téměř nemožné."
"To vím. Takže co navrhuješ? Já vím - sám jsi mi položil tutéž otázku. Ale musí přece být nějaká cesta. Možná bych se měl na to vyspat. Je tu někde nějaké bezpečné místo…"
Přerušilo mě pronikavé zapištění. Pozvedl jsem obočí.
"To je komunikátor. Hovor zvenku. Schovej se támhle do výklenku, abys nebyl vidět."
Sám se přesunul k psacímu stolu a přístroj zapnul.
"Hanasu," prohlásil s kamennou tváří a klidným hlasem.
"Během několika minut k vám dorazí pátrací oddíl a uzavře veškeré východy z budovy. Jak bylo zjištěno, zamířil ten cizinec vaším směrem a patrně se skrývá ve škole. Už vyrazil transportér s šesti dalšími oddíly. Až dorazí, prohledají školu a cizince naleznou."

KAPITOLA 14.
"Jaký máte důkaz, že je ve škole?" opáčil Hanasu.
"Stopy ve sněhu. Vedly vaším směrem. Buď je mrtev, nebo se ukrývá ve škole."
"Studenti s pátráním pomohou. Znají dobře budovu."
"Vydejte k tomu rozkaz."
Hanasu vypnul komunikátor a upřel na mě chladný pohled. "Naše plány jsou zmařeny. Až tě chytí, použijí neuronový sytič a ty jim vyzradíš, jaký jsem na tom všem měl podíl. Přeješ si spáchat sebevraždu, abys mě zachránil?"
To vše pronesl klidně a nevzrušeně, beze změny tónu. Přes chlad, který v místnosti vládl, jsem cítil, jak mi stéká po

zádech pot.
"Ne tak rychle! Ještě není všechno ztraceno. Sebevražda je až poslední nouzové řešení. Musí tu přece být nějaké místo, kam se dá schovat?"
"Ne. Pátrací oddíl prohledá úplně všechno."
"A co tady, v tvé kanceláři? Můžeš jim říct, žes to tu už prohledal a že tu nejsem."
"Neznáš naše lidi. Ať řeknu já nebo kdokoli jiný cokoli, pátrání bude pokračovat podle plánu. Náš národ je velice důkladný."
"Ale nemá žádnou představivost. Takže je přelstíme."
V tu chvíli jsem ovšem necítil, že bych byl nějak obzvlášť vynalézavý. Mé myšlenkové pochody poháněl pouze adrenalin vzedmutý návrhem na sebevraždu. Zoufale jsem se rozhlédl. "Okno! Můžu jím prolézt, schovat se…"
"Nedá se otevřít. Je napevno."
"Vážně? Copak ho neotvíráte ani v létě?"
"Teď je léto."
"Toho jsem se obával. Ale všechno ještě není ztraceno!"
V hlase se mi ozval náznak zoufalství; měl jsem totiž pocit, že všechno ztraceno je. "Už vím. Pokud to nejde uvnitř, schovám se venku. Musí přece existovat způsob, jak se dostat na střechu. Jak by se jinak opravovala a přibíjely se uvolněné tašky?"
"Žádné tašky tam nejsou."
Odolal jsem pokušení začít si rvát vlasy "Podívej - nemyslel jsem to doslova. Ale je přece způsob, jak se dostat z budovy na její střechu?"
"Možná."
Zápolil jsem s chutí popadnout ho za krk a vytřepat z něj konečně přesné a rychlé odpovědi. "Jsou tu nějaké plány budovy?"
"Ano. V archivu."
"Tak je přines. Rychle, jestli můžu prosit." Jak to může ještě trvat dlouho, než začne pátrání? Drbal jsem se za uchem, hryzl nehet - a dychtivě jsem popadl plány hned, jakmile je přinesl. Začal jsem jimi rychle listovat a snažil jsem se při tom nevnímat povzbudivé poznámky, které Hanasu pronášel.
"To je plýtvání časem. Odtud není úniku. Netoužím být vyslýchán za pomoci neuronového sytiče. Jestliže tedy nechceš spáchat sebevraždu, budu muset…"
"Nech už toho sýčkování!" zavrčel jsem. Bylo to opravdu deprimující. Můj ukazovák se zabodl do plánů. "Co je zač tahle značka?"
Hanasu si vzal papír do natažených rukou, upravil si světlo lampy a zašilhal na plán. Můj tep se zrychlil na dvojnásobek. "Ano, už to vidím," pronesl konečně. "To jsou dveře."
Plácl jsem jej do zad. "Jsme zachráněni! Tedy pokud uděláš, co ti řeknu. Nejprve svoláš všechny, kdo jsou ve škole. Nejen studenty, ale i učitele, zahradníky, kuchaře a specialisty na mučení. Všechny do jednoho."
"Nemáme zahradníky."
"To je mi jedno!" Hlas mi začínal přeskakovat. Musím opět získat mizející sebeovládání. "Jen je prostě svolej - všechny -, aby pomohli s pátráním. Nejprve vydej pokyn, zbytek ti potom vysvětlím."
Poslechl bez řečí - zlatá kekkonšícká disciplína. Než domluvil k osazenstvu školy, už jsem věděl, co dál.
"Nemohu riskovat, že mě uvidí, takže potřebné věci z laboratoře budeš muset přinést ty. Chci pistoli na hřebíky - a ujisti se, aby měla pořádně nabitý zdroj -, pak aspoň deset dlouhých hřebíků nebo šroubů, padesát metrů lana, které unese nejmíň pět metráků, baterku a olej nebo vazelínu. Kde na tebe mám počkat, než to přineseš?"
"Tady. Po chodbách bude spousta lidí. Než se vrátím, už budou shromážděni v aule."
"Taky bych to tak viděl."
"Nevím, co chystáš, ale pomohu ti. Až tě chytí, budu mít ještě čas spáchat sebevraždu."
"Správně, kamaráde. Jsem rád, že to vidíš z té lepší stránky. A teď do toho!"
Odešel. Natáhl jsem se na koberec a zapátral jsem po nějakém ještě neožvýkaném nehtu. Na zazvonění komunikátoru jsem vyskočil, ale nevzal jsem hovor. Hanasu byl pryč pouhé čtyři minuty - ale mně to připadalo jako čtyři dny.
"Všichni jsou shromážděni a pátrací oddíly dorazily," hlásil.
"Výborně. Běž dolů a začni to organizovat. Postarej se, aby pracovali důkladně a postupovali odzdola nahoru. Potřebuju co nejvíc času, protože nemám ponětí, na co tam narazím."
"Půjdeš na střechu?"
"Co nevíš, nemůžeš prozradit. Běž."
"Máš samozřejmě pravdu." Vydal se ke dveřím, a když byl už v nich, ohlédl se. "Hodně štěstí. Neříká se v podobné situaci něco takového?"
"Říká. Díky. I tobě hodně štěstí. A budu se snažit, abychom se obešli bez sebevraždy."
Opustil jsem místnost vzápětí po něm, já jsem pádil po schodech nahoru, Hanasu dolů. V ruce jsem svíral plánek. Běh do schodů byl příjemný a krásně mě zahřál, ale než jsem stanul nahoře, supěl jsem a lapal po dechu. Byl to opravdu únavný den. Dlouhou chodbou až na konec, zřejmě k jakémusi skladišti. Dveře byly zamčené.
"Jim diGriz se zámkům jenom směje," zachechtal jsem se a vybral velký hřebík, abych jím otevřel ještě větší zámek. Dveře se s hlasitým zaskřípěním otevřely a já je za sebou přibouchl. Nemohl jsem najít žádné osvětlení ani jeho vypínač, a byla tu zima a zatuchlo. Rozsvítil jsem baterku a rozhlédl se, opatrně se proplétaje mezi krabicemi a starými dokumenty. Dveře, jež jsem hledal, se nalézaly na opačném konci prostory, dobré čtyři metry nad zemí. Žebřík žádný.
"Čím dál tím líp," uchechtl jsem se a začal hledat krabice, po nichž bych mohl vyšplhat vzhůru.

Chvíli to trvalo - nemohl jsem je totiž táhnout po zemi, tím by v prachu vznikly viditelné stopy. Každou jsem musel přenést a postavit ji na tu předchozí, aby tak vznikla úhledná pyramida. Než jsem skončil, zima mi už rozhodně nebyla. Po pravdě řečeno jsem se dokonce zpotil - při pomyšlení na své pronásledovatele a na to, jak mohou být blízko. Zrychlil jsem tempo.
Dveře nebyly ani tak dveřmi, jako spíš padacími dvířky - byl to metr široký průlez vedoucí na střechu těsně pod jejím hřebenem. Když jsem za ně vzal, zaskřípěly a na mě se sesypal jemný déšť kousíčků rzi. Přesně to jsem čekal. Opatrně jsem je namazal tak, aby olej nekapal dolů, a pak jsem veškerou rez otřel. Kdybych dvířka nechal v původním stavu, bylo by na nich vidět, že je někdo nedávno otevřel. Takhle to byla jen dobře udržovaná, naolejovaná dvířka - a já jen doufal, že ten, kdo je v tomto stavu měl udržovat, se při hledání nenachomýtne poblíž. Když jsem dvířka nadzvedl tentokrát, otevřela se zcela hladce a dovnitř zavanul ledový vzduch. Otevřel jsem je docela a vystrčil hlavu do mrazivé noci. Hvězdy, které se třpytily v temnotě nahoře, mi poskytly právě tolik světla, abych obhlédl střechu a zjistil, že na ní není absolutně žádná skrýš.
"Řeš problém, až nastane, Jime," poradil jsem si s nepříliš přesvědčivým humorem. "Krůček po krůčku, ty hochu jeden šikovná. Až dosud jsi jim dával na frak - dáš jim i teď."
Zatímco jsem blekotal ta moudra, abych si posílil morálku, vrážel jsem zvenčí do krytiny zvlášť silný hřeb. Když pevně seděl na svém místě, přivázal jsem na něj konec lana. Lano, které udrží pět metráků, je i dost tlusté, aby se mi nezařezávalo do dlaně - proto jsem si je také vybral.
Pak už jen stačilo vrátit krabice na místo a pokud možno při tom nepřemýšlet o pronásledovatelích, kteří se blíží každým okamžikem. Už jsem byl skoro tam - jen jsem si ještě nebyl jist, kde že to "tam" vlastně bude. Momentálně jsem ale hlavně potřeboval rychle zmizet na střechu a zavřít dvířka. Ještě jsem prošel půdu, abych zkontroloval případné stopy. Našel jsem nádherně veliký otisk boty na jedné z krabic - otočil jsem ji tedy na druhou stranu. Teprve poté jsem zamířil k lanu visícímu od otvoru ve střeše. Ujistil jsem se, že hřebík i lano pevně drží, zhasnul jsem baterku, nacpal jsem ji do kapsy a uchopil konec lana.
V temnotě za mnou zarachotil v zámku klíč.
Nevím, zda existuje šplh po čtyřmetrovém laně jako samostatná gymnastická disciplína. Pokud ale ano, pak jsem docela jistě překonal její rekord. Aniž bych se zdržoval dýcháním, ručkoval jsem vzhůru, hnán šíleným zoufalstvím. V jednu chvíli jsem stál dole a v té následující jsem už přelézal okraj průlezu, drápal jsem se vzhůru, usazoval jsem se obkročmo na hřebeni střechy a vytahoval jsem za sebou zbytek lana. Připadalo mi nekonečné, ale konečně jsem držel jeho konec a zavíral dvířka - když se dole objevilo světlo.
"Prohledej tuhle stranu, Bukai, já to vezmu z té druhé," nařídil hluboký, bezvýrazný hlas. "Podívej se i za ty krabice. Ty, do kterých se vejde člověk, otevři."
Třesoucími se prsty jsem doklapl dvířka a držel jsem je do posledního okamžiku, aby nebouchla. Co dál? Půjdou pátrači i sem nahoru? S otázkou přišla automatická odpověď. Ovšemže půjdou. Prohledají školu všude, kde by se člověk mohl ukrývat. Musím tedy najít místo, kde by se ukrývat nemohl. Hladký, svařovaný kov střechy ve mně velké naděje nevzbuzoval. Svažoval se po obou stranách od hřebene - a hezky strmě. Přede mnou, ani ne o pět metrů dál, se rýsoval konec střechy. Všechno hladké a holé. Tímhle směrem nic, snad tedy opačným. Se zamručením jsem přehodil nohu přes hřeben, že se podívám na druhou stranu. Teprve tehdy jsem si všiml, že kov je pokryt tenkou vrstvou ledu. Nohy mi podjely a já začal klouzat dolů.
Dolů po tom kluzkém, zrádném povrchu; prsty marně tápaly po neexistující opoře, rychleji a rychleji k okraji střechy a k pádu na zmrzlou zem hluboko dole.
Klouzal jsem - a pak jsem si uvědomil, že lano je stále ještě přivázané nahoře. Oběma rukama jsem se jej chytil. Proklouzlo mi v rukavicích a já sevřel ze všech sil, až se mi v dlaních zastavilo. Náraz, který musely absorbovat ramenní klouby, nebyl nic příjemného.
Nemohl jsem dělat nic jiného než se držet a čekat, až bolest odezní. Visel jsem a vnímal, jak se mi nohy klátí nad černou hlubinou. Pak jsem se přece jen vzchopil a vytáhl se, kousek po kousku, zpět na hřeben. Tam jsem si vzpomněl na své pronásledovatele dole; dvířka se už brzy otevřou.
Střecha byla samozřejmě holá a nehostinná i na druhé straně. Možná mě v té tmě neuvidí. Musím se dostat alespoň co nejdál od dvířek. Zkřehlými prsty jsem odvázal lano, obkročmo jsem opět usedl na hřeben a s roztaženýma rukama a nohama jsem se začal posouvat k lomenici. Sunul jsem se pomalu, protože pod sebou jsem viděl led a věděl jsem, že pokud sklouznu na jednu stranu, už mě před pádem nic nezachrání.
Lano mi pomohlo předtím, pomůže i teď. Opatrně a pomalu, abych neztratil rovnováhu, jsem vytáhl pistoli na hřebíky, vložil jsem do jejího ústí jeden z hřebů a přiložil jsem nástroj k lomenici střechy. Musel jsem to risknout; snad ten zvuk ztlumí silná střecha. Jediný dotek spouště vehnal hřeb skrz ledovou vrstvu do hloubi střechy. Zkřehlými prsty jejichž neohrabanost ještě znásobovaly silné rukavice, jsem horečnatě udělal na konci lana uzel, ten jsem přetáhl přes hřebík a o kus dál ještě doplnil smyčkou. Zbývalo už jen do smyčky vsunout nohu a opatrně sklouznout přes okraj. Pověsit se podél štítu budovy. Ignorovat zaskřípění, jak se lano napjalo a plnou vahou zatížilo zaražený hřeb.
Za mnou na střeše se ozvalo hlasité bouchnutí, jak se otevřela dvířka. Tiše jsem visel, naslouchal jsem a vítězně jsem se smál. Pátrači hlasitě rozmlouvali.
"Vidíš něco, Bukai?"
"Ne."
"Je na střeše někdo?"
"Ne. Můžu se vrátit dolů?"
Dobře jsi to udělal, diGrizi. Už zase jsi přelstil nepřítele, ty hlavičko mazaná.
"Ne. Přejdi celou střechu a podívej se."

Byly to stroje, žádní lidé. Žádný jen trochu soudný člověk by se na tu zledovatělou střechu neodvážil. Napadlo by ho, že život se dá ukončit i lepšími způsoby.
Žádný soudný člověk by mě nenašel. Ale tihle bezduší hlupáci jen plní rozkazy tak dlouho, až je úspěšně splní.
Škrábání a hekání sílilo a sílilo - a mé lano sebou škublo, jak za ně kdosi zatahal.
Vzhlédl jsem přímo do bezvýrazných rysů tváře svého pronásledovatele, který se nakláněl přes okraj střechy.

KAPITOLA 15.
A bylo to tady. Mé oči už se dávno přizpůsobily temnotě, a tak jsem zřetelně viděl, jak škubl hlavou, když mě spatřil. Viděl jsem, jak se na hřebeni vzpřímil, ohlédl se a otevřel ústa k výkřiku.
"Ahiru!!"
Nato uklouzl. Poprvé v životě jsem v očích šedivého spatřil nějaký výraz. Hrůzu. Chňapl po hřebíku, na němž drželo mé lano - a minul. Prsty naprázdno udeřily do ledu na střeše. Pak už sjel mimo dosah. Klouzal rychleji a rychleji. Slyšel jsem, jak klouže, ale nic jiného. Muž mlčel. Pak zmizel docela a já si zacpal uši, protože jsem nechtěl slyšet, co se bude dít dole.
Co dál? Chlad se mi zakusoval až do morku kostí a já jsem jen visel a čekal. Uvnitř budovy zazněly zdušené hlasy. Slovům jsem nerozuměl - až pak, když se k prvnímu muži pod dvířky přidal další.
"Řekl Bukai něco?"
"Moje jméno."
"Když uklouzl a padal?"
"Ano."
"To není správné."
"Není. Je lepší, že je mrtvý. Člověk, který takhle dává průchod svým emocím, není hoden žít." Dvířka se zavřela.
Opravdu milí lidé. Chudák Bukai. Bylo mi ho líto víc než jeho krajanům. Prý morální filozofie! Vytáhl jsem se na laně o kousek výš, než mi prsty zmrznou docela, a obezřetně jsem nakoukl přes okraj. Dvířka zavřená, na střeše nikdo. Tak zpátky na střechu a pomalu a opatrně zase k dvířkům. Nebylo by na místě uklouznout a skončit vedle lehce oželeného pana Bukaie.
Seděl jsem tam a vyčkal ještě dlouhých a studených deset minut, odpočítával jsem sekundy, až jsem si byl jist, že je půda opět prázdná. Nebo jsem v to aspoň doufal. Než jsem si dovolil sáhnout po dvířkách, chlad zmrzlého kovu už dávno pronikl silným oděvem a já byl prokřehlý jako rampouch. Zuby mi cvakaly tak hlasitě, že je museli slyšet až dole. Na půdě byla tma; pátrači odešli.
Člověk dokáže absorbovat jen určité množství stresu - a ani já v tomto směru nejsem výjimkou. Když jsem tedy sestoupil na podlahu podkroví, natáhl jsem se na zem a okamžitě jsem usnul. Spal jsem tvrdě a dobře, a když jsem se vzbudil, neměl jsem ani ponětí, jak dlouho tu takhle ležím. Možná minutu, možná den; těžko říct. Co když už je světlo a všichni jsou vzhůru? Pak tu budu uvězněn zas až do večera. Ale jak dlouhé tu mají dny? Proklínal jsem se, že jsem se nechal přemoci spánkem v tak nevhodnou chvíli, a zároveň jsem co nejtišeji otevíral zámek. A po něm dveře, pomalu a trpělivě. Chodba byla prázdná. A okno naproti bylo stále temné.
"Zase jednou jsi měl kliku, diGrizi. Nebo tvůj podvědomý budík funguje líp než šedá kůra mozková. Ale teď zpátky do práce."
Spánek mne osvěžil. Po špičkách jsem se plížil budovou a všechny smysly jsem měl nastražené. Všechny dveře, kolem nichž jsem šel, byly zavřené, a tak jsem předpokládal, že žáci i učitelé spí po namáhavém dni. V ředitelově kanceláři se svítilo; pootevřel jsem tedy dveře a opatrně jsem nakoukl dovnitř. Hanasu seděl na židli, nespal a čekal na mě.
Proklouzl jsem dovnitř a zavřel jsem za sebou.
"Jsi to ty." konstatoval - a já jsem si všiml, že si u úst drží sklenici vody. Opatrně ji položil zpět na stůl.
"Jestli je to voda, tak bych si taky dal," řekl jsem a sáhl jsem po ní. "Po té námaze mám docela žízeň."
"Je to jed," oznámil bezvýrazně ve chvíli, kdy jsem sklenici zvedal. Okamžitě jsem ji vrátil na místo.
"Sebevražda?"
"Ano. Pokud bych se k tomu musel uchýlit. Neměl jsem ponětí, kdo a proč sem míří."
"Už jsou tedy pryč?"
"Ano. Nic nenašli. Jeden z nich sklouzl ze střechy a zabil se. Můžeš za to ty?"
"Jen nepřímo. Ale viděl jsem jej padat."
"Pátrači usoudili, že jsi zmrzl někde v závěji. Ráno půjdou hledat tvoje tělo. Nebudou ale hledat nijak horlivě, protože jsi také klidně mohl zabloudit do oceánu."
"Málem se stalo. Ale když je teď po všem, mohli bychom se vrátit k původnímu tématu."
"K té zprávě Lize."
"Přesně tak. Když jsem měl v noci trochu klidu, trochu jsem o tom přemýšlel. Mám nápad, který by mohl vyjít. Jsi unavený?"
"Nijak zvlášť."
"Výborně. Pak bych si rád něco ozkoušel v elektronické laboratoři. Šlo by to - tak, aby mě při tom nikdo nerušil?"
"Dá se to zařídit. Co máš v plánu?"
"Zavolej do knihovny a sežeň odtud diagram detektoru křivoprostorových motorů. Předpokládám, že se tady na něj najdou součástky?"
"Máme jeden přístroj přímo v kabinetu. Je to součást osnov."
"Tím líp. Pojďme do laboratoře, ukážu ti, co chci podniknout."
Když Hanasu obstaral veškerý materiál a já zase montáž, začal můj nápad nabývat konkrétních obrysů. Po nějaké době

jsem byl konečně hotov a poodstoupil jsem, abych si mohl své dílo zálibně prohlédnout. Před námi ležela asi metrová kovová trubka, na jednom konci aerodynamického tvaru, na druhém otevřená - a opatřená dvěma ploutvemi táhnoucími se po celé délce.
"Mistrovské dílo," pochválil jsem se.
"Ale k čemu je to dobré?" ptal se Hanasu. Realista až do morku kostí.
"Namontuje se to na nějaký kosmolet - a to bude náš další úkol. Pokud se to náležitě připevní, nikdo si přístroje ani nevšimne, protože je dokonalou kopií vystřelovače signálních světlic, jímž je vybavena každá loď. Jen s tím rozdílem, že nebude střílet světlice - ale tohle." Zvedl jsem pečlivě opracovaný plastikový válec. "V tom plastiku je zdroj energie a bytelná vysílačka. Vyrobil jsem jich deset, což by mělo bohatě stačit. A takhle to bude fungovat: pokaždé, když se loď vynoří do normálního prostoru, se křivoprostorové motory vypnou. Jakmile se tak stane, detektor přístroje to zjistí - a vystřelí jednu z vysílaček. Mají nastavené půlhodinové zpoždění - což by mělo vrchovatě stačit, aby kosmolet mezitím pokračoval v cestě. Nato se rádio zapne a začne vysílat silný signál na vlnové délce, kterou má Liga vyhrazenou pro tísňové volání. Ten signál obsahuje mé identifikační číslo a koordináty téhle planety. A taky volání o pomoc. Jakmile se tahle zpráva dostane na patřičná místa, můžeme tu klidně sedět a vyčkat, až kosmická jízda dorazí."
"Velice vynalézavé. Ale co když na tom místě, kam se loď z křivoprostoru vynoří, nebude žádný přijímač?"
"Tuhle otázku jsem čekal. Spoléhám na zákon pravděpodobnosti. Většina pilotů se většinou orientuje podle výrazných orientačních bodů, tedy hvězd. A poblíž většiny z těchto hvězd jsou umístěny stanice Ligy. A většina cest vesmírem zahrnuje nejméně tři skoky křivoprostorem a tedy i dvě mezipřistání. Aspoň jedno vysílání musí dorazit k nějakým uším."
"Doufejme. Je to rozhodně lepší než nic. Stále ještě můžeme spáchat sebevraždu."
"To je pravda. Jsem rád, že se na to pořád díváš z té lepší stránky."
"Ale jak to připevníš na ten kosmolet?"
"Atomovou svářečkou." Zvedl jsem ruku dřív, než stačil něco namítnout. "Já vím, dost legrace. To byl jen vtip, cha cha. Musím se nějak nepozorovaně dostat k jedné z lodí. Samotné připevnění nezabere víc než pár minut. Je kosmodrom hlídaný?"
"Je obehnán drátěným plotem, to víš sám. A u vchodu jsou stráže. Víc si nepamatuji."
"Pak by to neměl být problém. Chci jen vědět, kdy odlétá nejbližší loď a která to je. A pak už mi jen stačí, abys mě nějak dopravil na kosmodrom."
"Tohle zjistit nebude problém. Poslední zprávy říkají, že Takai-Ča startuje dneska v nula šest čtyři pět…"
"A kolik je teď?"
Hanasu zamžoural dalekozrakýma očima na hodinky a po chvíli oznámil výsledek. "Nula-tři-jedna-jedna."
"Můžeš mi zajistit nějakou dopravu? Dostat mě tam včas?"
Chvíli přemýšlel a pak zdráhavě kývl. "Obvykle ne. Nemám žádný důvod, abych s vozem vyjížděl ven. Dnes však mohu tvrdit, že se jedu nabídnout jako dobrovolník do pátracího oddílu. Pravděpodobně mi to povolí."
"Můžeme to zkusit."
Plán fungoval. Během deseti minut jsme už drncali po na kost umrzlém sněhu v rozhrkaném, neodpruženém vozidle s elektrickým pohonem, vrtulí vzadu a lyžemi místo kol. Žádný luxus to nebyl. Topení neexistovalo, čalounění sedadel zrovna tak. Tenhle národ to s asketismem opravdu přehání. Můj skvělý vystřelovač vysílaček byl opatřen popruhem, takže jsem si jej mohl přehodit přes rameno. Veškeré nářadí, které jsem snad mohl použít, bylo v tašce na mém klíně. Díval jsem se, jak se v kuželech světla reflektorů míhají sněhové vločky, a pokoušel jsem se naplánovat další postup.
"Jak blízko se dokážeš dostat k tomu plotu?" zeptal jsem se.
"Jak blízko budeš chtít. Jak vidíš, silnice ani značené stezky tu neexistují. Řidiči se u nás orientují podle radiomajáků - jedou vždy od jednoho k druhému."
"To je dobře. Uděláme to tedy takhle. Vysadíš mě u plotu a pojedeš dál. To místo si ale zapamatuj a vrať se na ně přesně o hodinu později. Pokud uvidíš nějaký rozruch nebo uslyšíš poplach v rádiu, drž se zpátky."
"Správně. Budu mít dost času vrátit se do školy a požít jed."
"Jasně, dej si ho místo snídaně. Ale nepodnikej nic, dokud nebudeš vědět stoprocentně, že mě dostali. Samozřejmě, mohou nastat potíže, ale dostat mě, to jim dá zabrat."
"Už jsi někdy stál na lyžích?"
"Jsem přeborník v lyžování."
Vlastně to byla hračka. Dvakrát jsme zahlédli světla jiných aut, ale pokaždé kdesi v dálce. Tuhle noc mělo hodně lidí napilno. Potom nás obklopily temné budovy a my drkotali přes vyježděné koleje a vražedným smykem vybírali zatáčky. Hanasu byl chladnokrevný a dokonalý jezdec, který by se uplatnil na kterékoli závodní dráze. Objevil se plot a my jsme se vydali podél něj. Před námi se vyhoupla světla brány pak je zase zakryl zvířený sníh.
"Tady vyskočím," překřičel jsem motor a vítr. "Podívej se na hodinky, ale jeď dál."
Vyhodil jsem své náčiní z vozu a skočil za ním. Auto se rozjelo ještě dřív, než jsem dopadl, a proud vzduchu od vrtule mě zasypal sněhem hůř než větrná bouře. Byla tma, zima, hnusně - zkrátka dokonalé podmínky, aby si mě nikdo nevšiml. Vytáhl jsem z brašny detektor a opatrně jsem se blížil k plotu.
Naprosto bez problémů. Tak primitivní poplašné zařízení dokážu zneškodnit s jedním okem zavřeným, vstoje na jedné noze a ještě levou rukou. Napadlo mě, že trocha povyražení mi rozhodně přijde vhod. Zavřel jsem tedy oko, postavil jsem se na jednu nohu, pravou ruku jsem dal za záda - a levou jsem zvládl vše potřebné. Teprve ve chvíli, kdy nůžky v mé levičce vyrobily v plotu dostatečně velký otvor, jsem levou díru roztáhl a pravou jí prostrčil veškeré náčiní. Za další okamžik jsem plot zase uzavřel molekulárním svárem, nazul jsem si lyže a odklouzal do tmy. První část úkolu jsem měl za sebou.

Najít kosmolet nebyl žádný problém. V temnotě kosmodromu zářila světla lodi víc než zbytek letiště dohromady. Plížil jsem se k ní, kryl jsem se ve stínu ztemnělých budov, až jsem se krčil za poslední z nich a vyhlížel přes otevřené prostranství ke korábu.
Opravdu nádherný pohled. Na řídicích věžích kolem hořela jasná světla; se sykotem se na nich odpařoval dopadající sníh. Kolem tyčící se lodi se hemžili lidé a vozidla. Příprava před cestou. A na ocasní ploutvi se jasně rýsovalo jméno Takai-Ča. Je to ona - a odletí brzy, přesně podle plánu.
Zbýval už jediný problém: jak se dostat k ní, abych svůj přístrojek upevnil na správné místo?

KAPITOLA 16.
To byl problém, který měl očividně jen jedno jediné řešení. Tak, jak jsem oblečen, se k lodi určitě nedostanu. Ale pokud budu vypadat jako jeden z mechaniků, mohu jít klidně až k trupu a dělat s ním, co se mi zlíbí. Takže jsem se musel zmocnit nějakého mechanika.
Nedalo mi příliš práce nalézt temné zákoutí za popelnicemi, kam bych mohl schovat nářadí a materiál. Únos však byla větší dřina. Plížil jsem se po okraji osvětlené plochy jako vlk kolem ohně, ale výsledek žádný. Nikdo neodcházel, nikdo nepřicházel. Ti, kdo u lodi pracovali, tak činili po kekkonšícku - pomalu a pečlivě, bez jediného projevu emocí. Zato já je projevoval víc než dost. Čas, kdy se měl Hanasu vrátit, se po vteřinkách a minutách blížil - až konečně vypršel. Schůzku jsem tedy zmeškal. A co bylo horší, nesplnil jsem úkol. Kosmolet odletí ani ne za hodinu - a já stále nevím, jak se k němu dostat. Má trpělivost byla ta tam. Začínal jsem zuřit a vymýšlet jeden sebevražedný plán za druhým - vzápětí jsem všechny zase zavrhoval -, když se jeden z mechaniků konečně měl k odchodu. Sestoupil z teleskopické plošiny jeřábu a pomalu se ubíral mezi závějemi k jedné z budov. Musel jsem ho oběhnout zezadu, protáhnout pupek kolem pár osvětlených oken a běžet ozlomvaz, abych to stihl. Dorazil jsem právě včas, abych viděl, jak mizí ve dveřích s velkým nápisem "Benjo". Vběhl jsem tam za okamžik za ním a hned jsem zjistil, co je to benjo.
S vrozenou vychovaností jsem se ovládl a nechal jsem jej dokončit obcování s vodními božstvy splachovacího záchoda, teprve pak jsem ho sejmul. Ulehčil mi to tím, že měl plné ruce práce se zipy a knoflíky; nikdy se nedozvěděl, co ho to vlastně prásklo. Já to vím - byla to malíková hrana mé dlaně. Chvíli nato už byl venku z kombinézy, měl zápěstí a kotníky omotané drátem a putoval zpátky na záchod. Přivázal jsem ho drátem k trubce a v té kabince jsem ho zamkl. Mohl jsem ho nechat i venku ve sněhu, aby tam zmrzl, ale to by se příčilo mé vlastní morální filozofii, jak jsem ji kázal Hanasuovi. Kupodivu věřím tomu, co kážu. Všechno bude v pořádku, dokud ho nenajdou - a k tomu patrné nedojde, dokud se kosmolet neodlepí do země. Což ovšem nebude dlouho trvat.
Jeho kombinéza mi byla trochu těsná, ale pochyboval jsem, že si toho rozdílu někdo všimne. Moje hlava zmizela pod ochrannou přilbou. Když jsem zvedl límec, nebylo ze mě vidět skoro nic. Zbýval učinit poslední krok.
Připadal jsem si hrozně nápadný, jak jsem tak kráčel přes osvětlenou letištní plochu, pod paží držel tu rouru a brašnu s nářadím měl nedbale přehozenou přes rameno. Musel jsem jít pomalu, co noha nohu mine, přestože bych se nejraději rozběhl. Bylo to dost těžké, ale v nenápadnosti byla moje jediná záchrana. Pomalu a klidně. Nikdo ke mně nezvedl hlavu, nikdo se nezajímal o cokoli jiného vyjma své vlastní práce. Přesto jsem zhluboka vydechl, když jsem konečně dorazil k řídicí kabině jeřábu a hodil do ní své náčiní. Ovládání nebylo nic složitého. Pomalu a opatrně jsem objížděl loď a na okamžik jsem se tak dostal z dohledu ostatních mechaniků. Mohl mě ale sledovat někdo ze tmy, a tak jsem se pohyboval stejně pomalu jako šedivci. Ven z kabiny na plošinu a podél ploutve vzhůru až k vrcholu, kde bývá vystřelovač světlic standardně namontován.
Ovšemže tu žádný nebyl. Příliš na tom však nezáleželo, protože jsem nyní zaujímal místo jednoho z mála mužů, kteří by si toho mohli všimnout. Musí to přijít semhle - a taky to tam přišlo. Molekulární svářečka si spokojeně předla a kov připevňovacích lišt se navždy spojil s kovem trupu. V hustě padajícím sněhu to ze země ani nebude vidět.
"Jen vař, holka," zabručel jsem a láskyplně jsem svářečku poplácal. Hotovo. Teď dolů a rychle odsud.
Tentokrát jsem se neodvážil jít pěšky odjel jsem raději s celým jeřábem a zaparkoval jsem jej ve stínu jedné z budov.
Deset minut do odletu. K lodi přijelo auto, posádka vystoupila a rozvážně vkráčela do kosmoletu. I ostatní plošiny a jeřáby odjížděly pryč a odlet se kvapem blížil.
"Proč stojí ten jeřáb tady?" zeptal se hlas kdesi za mnou.
"Huhla huhla?" opáčil jsem, ani jsem neotočil hlavu.
"Neslyším. Opakuj."
"A slyšíš tohle?" nadhodil jsem. Jakmile se dostal dostatečně blízko, bleskově jsem se obrátil a chytil jsem ho oběma rukama za krk. Vypoulil oči a pak je zavřel, neboť jsem mu třískl hlavou o kovový rám dveří. Vzhledem k tomu, že na tom závisel osud tolika světů, jsem nebyl právě šetrný. Než jsem ho stačil svázat, kosmolet odletěl. Byl to jeden z nejkrásnějších zvuků, jaké jsem kdy slyšel.
"Zvládls to, Jime, jako vždycky," poblahopřál jsem si, protože to za mě nikdo jiný neudělá. "Bezpočet dosud nezrozených generací bude tvé jméno vyslovovat s láskou. A bezpočet Kekkonšíků je bude denně proklínat, což je ještě lepší. Ale éra zla, páchaného šedými lidmi, je konečně u konce."
Kousek ode mne se rozevírala tmavá chodba a já do ní odtáhl svou poslední oběť; dosud nenabyla vědomí. Když jsem ho nepříliš jemně pouštěl na podlahu, všiml jsem si dveří s nezvykle velkým a složitým zámkem. Proč? Nápis nad zámkem mi důvod prozradil - a zároveň mi i nabídl další bod mého nabitého programu.
Zbrojnice - nepovolaným vstup zakázán. Vstup je zamčen a zakázán - to je pro mne dokonalá skrýš. Ale ještě si musím cosi vyřídit - jenom maličkost. Našel jsem své lyže, nazul jsem si je, přejel jsem do blízkosti osvětlené části kosmodromu a čekal, až si mě někdo všimne.
Zdejší personál, to byli ti nejméně zvědaví a všímaví lidé, jaké jsem kdy potkal. Šoupal jsem lyžemi sem a tam dobrých pět minut, aniž mě někdo vzal na vědomí. Začínalo to být dost nudné a taky značně únavné. Nakonec jsem musel

prosvištět dvěma z nich skoro před nosem a ještě najet do nějakých barelů. Když konečně zvedli hlavy, chvíli jsem se před nimi motal a pak jsem zmizel zase do tmy. Chyběla už jen šipka ukazující směr útěku. Samozřejmě nereagovali; doufal jsem, že si mě aspoň zapamatují - a se mnou i směr, kterým jsem běžel. Což bylo přímo k plotu. Tentokrát jsem v něm vyrobil díru, že by jí projel tank, a nechal jsem ji rozevřenou. Vyjel jsem ven z areálu do otevřené pláně a snažil jsem se zanechat co nejzřetelnější stopu. Současně jsem se rozhlížel, jak tu stopu zmást. Příležitost se naskytla záhy. Kolem mne provrčelo auto jedoucí téměř stejným směrem. Bylo mnohem rychlejší, a když jsem dorazil k jeho stopě, zmizelo tudíž dávno kdesi v dáli. Nejel jsem však v jeho stopě příliš daleko - jen tolik, abych svým pronásledovatelům ukázal, že v ní jedu.
Když už jsem měl pocit, že to stačí, zapíchl jsem hůlky a předvedl přemet, které by dozajista rozjásal mé instruktory. Do výšky, o sto osmdesát stupňů a zpátky do stopy, kterou vyryla druhá lyže vozu. Přistál jsem čistě, přímo do ní, a tentokrát jsem ani nezapíchl hůlky.
Pak už jsem jen pokračoval v cestě zpět, až stopa začala mizet v padajícím sněhu. Sníh jistě zakryje i moje stopy - a patrně i všechny ostatní. Pokud mě však budou pronásledovat a náhodou si jich všimnou, půjdou po falešné stopě. Já mířil zpět do města, do bezpečí.
Na Kekkonšíku nejsou moc ranní ptáčata, to vám povím. Pár jich už venku bylo, zahlédl jsem několik postav na lyžích, ale nemám dojem, že by si mě všimli. Ani žádný poplach jsem nezaznamenal. Dorazil jsem k budovám na druhé straně kosmodromu a pořád se nezdálo, že by se rýsovala nějaká horečná aktivita. Co dál? Nechtěl jsem se hnát zpět na kosmodrom, dokud pronásledování neodčerpá veškeré lidi z okolí. Nic takového se však zjevně nedělo. Světlo v jednom z oken mě hřejivě lákalo k sobě a já sjel z vytyčené trasy a nakoukl dovnitř. Byla to kuchyň. Kamna vesele žhnula a kuchař chystal snídani. Bylo to příliš lákavé, než abych dokázal odolat. Pokušení ještě zesílilo, když se buclatý a trochu zženštile vyhlížející kuchař otočil k oknu a ukázalo se, že je to šedivá samička. Ještě jsem s kekkonšíckou ženou nemluvil - a tahle příležitost byla prostě příliš. Angelina mě vždycky obviňovala, že se ohlížím po jiných, tak aspoň k tomu bude mít nějaký důvod. Má návštěva v domě nepochybně zmaří celý můj manévr s matením stop a já budu muset vymyslet jiný - ale ani tak jsem si nedokázal pomoct. Tak to ale bylo u mužů odjakživa - stačí jedna žena a veškerá předsevzetí jsou ta tam. Našel jsem dveře, zul jsem si lyže, zapíchl jsem je do sněhu u dveří a vstoupil jsem dovnitř.
"Dobré jitro," pozdravil jsem. "To je ale dneska zima, co?"
Bez jediného slova se ke mně otočila. Byla mladá, měla vytřeštěné oči a svým přírodním, nezkaženým způsobem mě přitahovala.
"Ty jsi ten, kterého hledají," konstatovala s jen lehkým náznakem nějakého vzrušení v hlase. "Musím jít a vyhlásit poplach."
"Nevyhlásíš nic." Předklonil jsem se, připraven ji zastavit.
"Ano, můj vládče," pronesla a vrátila se ke svým hrncům a pánvím.
Vládče! Chvíli jsem o tom dumal - a pak mi došlo, že Kekkonšíci musejí být ti nejhorší mužští šovinisté všech dob. Jeden ke druhému se chovali chladně, odměřeně, s krutostí vědomou i podvědomou. Jak se asi teprve musejí chovat k ženám! Asi nějak takhle. Jako k otrokům. Pokud si některá z nich troufla protestovat, pravděpodobně ji vyhodili z domu na mráz. Muži nepochybně nestáli o víc než o pokolení pokorných služebnic - a po několika staletích šlechtění očividně dosáhli svého ušlechtilého cíle.
Z filozofických úvah mne na zem vrátila sytá vůně z hrnců na kamnech. Nejedl jsem už hodně dlouho a po tom výkonu jsem si konečně uvědomil, že se mi žaludek kroutí hlady. V tom shonu jsem na jídlo docela zapomněl. Můj zažívací trakt však to přehlédnutí víc než napravil a hlásil se nyní o svá práva se vším škrundáním a kručením, kterého byl schopen.
"Copak to vaříš, má perlo Kekkonšíku?"
Sklopila oči a ukazovala pomalu a pečlivě na jeden hrnec po druhém. "V tomto se vaří voda. V tomto je rybí vývar. V tomto rybí knedlíčky. V tomto omáčka z chaluh. V tomto…"
"To stačí. Slyšel jsem už dost. Dám si porci od každého - tedy vyjma té vody."
Naložila vrchovatě pár kovových mis a já se do nich pustil křivou kostěnou lžící. Bylo to bez chuti a zápachu, ale já si nestěžoval. Podařilo se mi zkonzumovat dokonce i druhou porci, aniž bych zpomalil. Přes usilovnou práci čelistí jsem ji nepřestával bedlivě sledovat; neučinila však žádný pokus o útěk či vyhlášení poplachu.
"Já jsem Jim," prohlásil jsem vděčně. "A ty?"
"Kaeru."
"Dobrá snídaně, Kaeru. Možná by chtěla maličko přikořenit, ale to není tvoje chyba, to je asi zdejší kuchařskou tradicí. Máš tuhle práci ráda?"
"Neznám slovo ráda."
"To jsem si mohl myslet. Jakou tu máš pracovní dobu?"
"Nerozumím tvým slovům. Vstanu, pracuji, jdu spát. Celý den vypadá stejně."
"A taky žádné víkendy ani dovolená, to je mi jasné.
Tenhle svět potřebuje změny jako sůl - a už brzy se jich dočká." Kaeru se obrátila zpět ke své práci. "Tuhle kulturu nebude třeba jen trochu změnit. Ta se musí zlikvidovat. Až odejde, do vašeho života vstoupí i trocha civilizace, a na to, jak bylo na Kekkonšíku, už budou vzpomínat jenom historici. Už se těš na šťastné zítřky, Kaeru."
"Zítra budu pracovat stejně jako dnes."
"Doufám, že už ne moc dlouho." Nehtem jsem vyšťoural kus chaluhy, který mi uvízl mezi zuby. "V kolik hodin podáváš snídani?"
Pohlédla na hodiny na stěně. "Pár minut na to, co zazní zvonek."
"A pro koho ji vaříš?"

"Pro zdejší muže. Vojáky."
Byl jsem na nohou dřív, než dokončila poslední slabiku, a natahoval jsem si rukavice. "Jídlo bylo skvělé, ale obávám se, že už budu muset běžet. To víš, musím dál na jih. Čeká mě pořádný kus cesty, než zase zapadne slunce. Doufám, že ti nebude moc vadit, když tě svážu?"
"Dělej se mou, co chceš, můj vládče." Sklopila při těch slovech oči. Poprvé v životě jsem se zastyděl, že jsem tak hnusný mužský šovinista. "Už brzy se to změní, Kaeru, to ti slibuju. A jestli se z tohohle někdy dostanu se zdravou kůží, pošlu ti jako poděkování malý dárek - něco šatů, rtěnku a příručku, jak se stát feministkou. Ale prozatím - je tu někde nějaké skladiště?"
Ukázala mi je a já ji políbil na čelo. Okamžitě si začala svlékat šaty a dost se podivila, když jsem ji zarazil. Dokonale si dokážu představit, jakou romantiku asi nabízí šedý milenec! Další zločin, za který se dočkají odplaty. Kaeru nijak neprotestovala, když jsem ji do skladu odvedl a zamkl ji tam. Najdou ji brzy, hned, jakmile se vojáci nedočkají své snídaně. A mně stačí jen několikaminutový náskok.
Když jsem opustil dům, nějakou chvíli jsem lyže nesl - až jsem se dostal na ledový úsek, kde nezanechám stopy. Teprve poté jsem si je nazul a zamířil jsem opačným směrem. Kličkoval jsem chvíli kolem jiné lyžařské stopy, na niž jsem narazil. Bylo jich tu teď mnohem víc než předtím, když jsem opouštěl kosmodrom a podruhé jsem si prostříhával cestu plotem. Slyšel jsem tlumené hlasy a křik, houkající sirény a startující motory, což zřejmě znamenalo, že si šedivci konečně mé návštěvy všimli.
Nastal čas k odpočinku; musel jsem potlačovat zívání. A nezačíná už obloha trochu blednout? Přišel čas se stáhnout a drobet se prospat. Zavřel jsem za sebou plot a vyrazil do nitra kosmodromu.
Poměrně snadno a nepozorován jsem dorazil ke zbrojnici. Muž, kterého jsem zanechal v chodbě, byl pryč, stejně jako všichni lidé z okolí. Zámek dlouho neodolával mé soustředěné pozornosti; protáhl jsem se dovnitř a zase jsem ho za sebou zavřel. Dobře jsi to zvládnul, Jime, ty chlapče mazaná! S nohama těžkýma jako olovo jsem ještě prošel vnitřek a nalezl zamčenou místnost s tříštivými granáty, do které snad v dohledné době nikdo nepoleze. Honem dovnitř a hezky až za ně, co nejdál od světa. Bezpečný a dokonale ukrytý jsem si konečně dovolil zavřít oči.
Bylo to nádherné. Měl jsem dojem, že bych tak mohl spát věčně. Po nějaké době mě ale cosi vyrušilo. Vrátil jsem se zpátky k vědomí a shledal jsem, že je den bílý. To mě tedy vzbudilo?
Ne, byl to klíč otáčející se v zámku a dveře, které se se skřípěním otvíraly.
Mohl jsem si za to jen a jen sám. Zapomněl jsem na pečlivé pátrací oddíly v té škole. Tyhle lidi nešlo oklamat nějakou lstí. Dokud věděli, že jsem naživu, prostě prohledávali všechno - a tak dlouho, až byli odměněni úspěchem. Hra skončila.

KAPITOLA 17.
Dlouhý spánek mě posilnil, krev v žilách byla plná výživných rybích bílkovin - a hlava zase vzteku, že jsem se neschoval líp. Ale stejně jako většina lidí se radši zlobím na někoho jiného, než abych přiznal svou vlastní chybu, a tak jsem okamžitě zaměřil svůj hněv na nešťastníka, který těmi dveřmi vstoupil. Počkal jsem, až bude blíž, a skočil jsem na něj jako tygr. Nato jsem zakopl o lyže, které jsem zapomněl uklidit, a skutálel jsem se mu k nohám. Na výsledek to ale stejně moc velký vliv nemělo, protože tihle lidé prostě neuměli bojovat. Stačil jeden - pořád tentýž - chvat a jedna rána. Poté jsem si hodil lyže na ramena, překročil jsem omráčeného muže a vyplížil jsem se ze dveří. Cestou k východu jsem jich zahlédl víc; pročesávali budovu ze všech stran. Jeden z nich přece jenom vzhlédl a já stihl udělat tři dlouhé skoky, než zareagoval.
"Tady je, pokouší se uprchnout," oznámil monotónním hlasem.
"Nepokouší se, už prchá!" houkl jsem přes rameno a proběhl dveřmi, přičemž jsem srazil muže, který do nich právě chtěl vejít. Pak už stačilo jen si nazout lyže a vypálit pryč.
Samozřejmě to vůbec nebyla příjemná situace; získal jsem jen několik desítek vteřin. Plot byl už opravený, vchody hlídané - a mé nářadí zůstalo ve zbrojnici. Jak jsem tak pobíhal kolem dokola a přemýšlel, co dál, zaslechl jsem, jak kdesi nedaleko startuje auto. Že bych se ho zmocnil? Mohl bych prorazit bránu. Ale co potom? Jeden člověk proti celému světu, to není příliš výhodný poměr. Možná bych mohl najít nový úkryt ve městě.
Ale proč? Těm lidem utéct nemůžu. Proč se vyhýbat nevyhnutelnému? Zastavil jsem, abych to zvážil, ale pak jsem si vzpomněl na neuronový sytič a zase jsem se dal do pohybu. Možná měl Hanasu pravdu a jediným řešením je sebevražda. Ale to jsem vzápětí odmítl; nejsem typ, který páchá sebevraždy to říkám odjakživa.
Dělat tohle všechno najednou, to mě dost zaměstnávalo. Běhal jsem po kosmodromu se smečkou pronásledovatelů v patách, lámal jsem si hlavu se strašlivým osudem, který mne čeká, a namáhal jsem svou sklíčenou mysl přemýšlením, jak z toho ven. Měl jsem zkrátka dost zamotanou hlavu, a tak jsem si hluku raketových motorů nevšiml až do chvíle, kdy zaburácely přímo nad mou hlavou.
Stejně jako všichni ostatní na kosmodromu jsem zastavil, zvedl hlavu a vytřeštil jsem oči.
Z nízké vrstvy mraků se vyhoupla malá průzkumná loď. Plamen šlehal téměř až k zemi.
Na boku se rýsovaly spojené kruhy Ligy.
"Vyšlo to!" zaječel jsem a vyskočil dobrý metr vysoko. Přistál jsem takřka v běhu, vyrazil jsem vítězný indiánský pokřik a sprintoval k přistávací ploše. Kosmolet ještě poskakoval na odpružených vzpěrách, když jsem dorazil k průlezu. Netřeba asi dodávat, že se ke mně nikdo nepřidal; místní obyvatelé očividně nesdíleli mé nadšení nad tou návštěvou. Když se poklop nadzvedl, stál jsem přímo pod ním.
"Vítejte na Kekkonšíku," pozdravil jsem muže, který se vynořil a mžoural do záře reflektorů. "Prohlašte tuto planetu za území Ligy, ó dobyvateli."
"O tom já nic nevím," řekl. Byl to mladík, přísně zarostlý a v značně špinavém a záplatovaném skafandru. "Dostal

jsem jen pokyn vyzvednout tady člověka jménem James Bolivar diGriz."
"Díváte se přímo na něj."
"Místní obyvatelé taky. Jenže ti mají k tomu navíc zbraně. Pojďte na palubu."
"Až těm darebákům vysvětlím, co se právě stalo."
Byl jsem rád, že v čele blížícího se houfu jde známá tvář. Kome, velitel a kapitán lodi, která mě sem dopravila. "Polož tu bouchačku," požádal jsem ho.
Jenže on ji naopak zvedl. "Půjdete se mnou. Oba dva."
Viděl jsem rudě. Tihle lidé byli tak natvrdlí, až se mi z toho dělalo špatně. To, co učinili, a bezpočet lidí, kteří padli za oběť jejich pekelným plánům, to byly věci, z nichž se mi dělalo špatně ještě víc.
"Nestřílej, prosím!" zaječel jsem, zvedl jsem ruce nad hlavu a vrávoral jsem k němu. Abych ho vzápětí kopl do zápěstí a zachytil pistoli, která mu vylétla z ruky. Druhou paží jsem ho chytl za ruku, pákou jsem ho srazil na kolena a praštil do zad pistolí, jak nejsilněji jsem mohl.
"Poslouchejte, vy podchlazení idioti!" zařval jsem. "Je po všem, dokonáno, po boji. Prohráli jste. Už nebudete trápit galaxii. Vaší jedinou zbraní bylo vaše utajení; škodili jste nám jako švábi zalezlí pod kobercem. Ale s tím je konec. Vidíte znak na té lodi? To je loď Ligy. Liga ví, že jste tady. Ví kdo jste a kde jste. V osobě tohoto báječného pilota sem dorazila spravedlnost. Pilot vám tímto tlumočí hněv Ligy a oznamuje, že právě dobyl vaši planetu."
"Vážně jsem ji dobyl?" hekl pilot.
"Drž zobák, ty trdlo, a chovej se, jak máš."
"Já dostal za úkol jenom přivézt vás."
"Právě jsi byl povýšen na velitele invazních sil. Posbírej jim zbraně."
V mém hlase se ozývala jistá nervozita, protože šedivci na nás začínali mířit. Znal jsem jejich povahu, a tak mi bylo jasné, že klidně vystřelí, i kdyby to mělo stát život i Koma. Zkroutil jsem mu paži ještě o jednu otáčku a zaryl jsem mu hlaveň pistole hloub do masa.
"Tak do toho, Kome, řekni jim, ať odloží zbraně a vzdají se. Jestli padne jediný výstřel, postarám se, aby byli všichni z nich umučeni rozžhaveným pohrabáčem."
Kome přemýšlel - a činil tak pomalým kekkonšíckým způsobem. Konečně se rozmyslel.
"Přítomnost té lodi může být čirá náhoda."
"Není to náhoda," oponoval pilot. "Ukážu vám zprávu, kterou jsem dostal. Přišla spolu s generálním poplachem nařizujícím všem lodím v oblasti, aby vyrazily k téhle planetě. Už vás nějakou dobu sledujeme. Dojdu pro tu zprávu."
"Nepotřebujeme zprávu. Zabijte je oba," nařídil Kome hlasitě. "Jestli lžou, je to jejich konec. A jestli nelžou, nebude v tom pro nás žádný rozdíl, protože jsme tak či onak ztraceni."
"Uhni stranou, Kome," řekl nejbližší muž a zamířil. "Nebo budu muset střelit i tebe."
"Střel mě!" zazněla bezvýrazná odpověď.
"Přestaňte s tím!" poručil jsem a zasáhl muže do paže, takže mu zbraň vypadla z ruky. "Nemá to smysl."
Oni si to však nemysleli. Už už mačkali spouště, když jim pilot poskytl zprávu, kterou sliboval. Ovšem ne tu, kterou čekali oni. Tak hloupý nebyl; průzkumní piloti si to nemohou dovolit.
Střelecká věžička v nose lodi se svižně roztočila kolem své osy a na všechny strany začaly pršet výbušné střely.
Neztrácel jsem čas, praštil jsem Koma do lebky pistolí, aby se zbytečně nevzpouzel, a přidal jsem pár ran směrem k davu, aby ho přešla chuť nás pronásledovat. Potom honem do lodi a zmáčknout knoflík zavírání dveří. Kome byl ještě trochu při vědomí, ale kopanec do hlavy to napravil. Normálně tak surový nebývám, ale tentokrát jsem si to vychutnával přímo se sadistickou rozkoší.
"Lehněte si někam na zem, startujem na plný plyn," poradil pilot.
A taky že ano. Zploštil jsem se tak, že jsem nebyl k rozeznání od podlahy; i tak jsem však dostal za ucho padající navigační příručkou. Než mi tančící hvězdičky zmizely ze zorného pole, přetížení pominulo a já poletoval po kabině.
"Díky." řekl jsem s veškerou upřímností, jíž jsem byl schopen.
"Není zač. Ti dole byli dost nepříjemní hoši."
"Jsou to ti cvoci, co rozpoutali celou válku. Můžu se zeptat, jak válka jde?"
"Pořád prohráváme," opáčil pochmurně. "A není, jak to zastavit."
"Tohle neříkej, to přináší smůlu! A zamiř k nejbližší stanici s telepatem; potřebuju projednat pár dost naléhavých věcí. Nevíš náhodou, jestli od nelidí neutekli nějací zajatci?"
"Myslíte admirály? Už jsou zpátky, a je na ně dost smutný pohled. Obvykle člověka moc nevzrušuje, co se stane lampasákům, je to stejně jiný živočišný druh, ale tohle je opravdu ošklivé."
"Však se vyléčí. Promiň, že se tak raduju, ale ten útěk zařizovala moje žena a děti, takže to znamená, že jsou taky v bezpečí."
"Vy ale máte rodinu."
"To mi povídej!"
"Vy ale máte rodinu."
"Nemusíš to brát tak doslova, i když… slyším to docela rád. A teď prosím tě na to šlápni a pospěš si k tomu telepatovi. Mám spoustu práce."
Než jsme se přihnali do doku na nejbližším satelitu, měl jsem už všechny zprávy napsané. Požádal jsem velitelství, aby z boje uvolnilo hodně velkou loď se spoustou děl a vojáků a poslalo ji přinést civilizaci ke břehům Kekkonšíku. Zpráva obsahovala přesné instrukce, jak nalézt Hanasua a postavit ho do čela plánovaných operací. Spravedlivost, pomsta a všechno ostatní přijdou na řadu až potom. V tuto chvíli bylo nejpodstatnější neutralizovat šedivce, abychom měli krytá záda. A pak ještě vyhrát válku. Cestou jsem přečetl zprávy o všem, co se událo, a než jsme dorazili na velitelství

Speciálního sboru, vypracoval jsem už hromadu plánů. Všechny do jednoho se mi ale vypařily z hlavy v okamžiku, kdy se přede mnou zjevila štíhlá, božská postava mé milované.
"Kyslík…" zasípěl jsem po několika minutách vášnivého objetí. "Jsem tak rád, že jsem doma."
"Mám podobného zboží na skladě víc, ale předpokládám, že se chceš nejdřív postarat o tu válku."
"Pokud ti to nebude vadit, má milovaná. Měla jsi nějaké problémy se záchranou admirálů?"
"Ne. Způsobil jsi opravdu báječný zmatek. Chlapci se učí rychle a jsou moc šikovní. Jsou teď u kosmického loďstva - mají naléhavé úkoly. Už jsem o tebe měla strach."
"Byly k tomu dost pádné důvody - ale už je po všem. Nevzala jsi čirou náhodou s sebou pár věcí na památku, když jsi u nelidí procházela pokladnicí?"
"Nechala jsem to na dvojčatech - jsou v tomhle po tatínkovi. Nepochybně si nechali ledacos pro sebe - ale z toho, co dali k dispozici, můžeme pohodlně žít po zbytek života. Pokud nějaký zbytek bude."
"Ach ano, ta válka." Mé nadšení při té myšlence vyprchalo. "Jak to vypadá?"
"Moc dobře ne. Jak sis jistě všiml, nelidi samotní jsou maličko neohrabaní a pomalejší. Jakmile je šedí lidé přestali řídit, jejich velení se takřka rozpadlo. Zřejmě jim však ještě zbylo pár aspoň trochu schopných generálů, protože zahájili generální útok všemi silami. Jejich základny jsou úplně prázdné. Tak jsme se dali na ústup - a pořád ještě ustupujeme. Jen občas se někdo ukáže jejich předvoji, aby si mysleli, že se postavíme na odpor. Jenže to si nemůžeme dovolit. Mají víc lidí - nebo spíš nelidí - i děl, nejmíň tisíckrát."
"Jak dlouho to ještě vydržíme?"
"Obávám se, že moc dlouho ne. Už nám skoro došly obydlené planety a za chvíli nám dojde i mezihvězdný prostor. Až se to stane, už nebude kam ustupovat. A pokud budeme přesto ustupovat, ošklivci si toho všimnou - na to jsou chytří dost. Pak stačí, aby nás drželi malou jednotkou v šachu a mezitím nám vyrabovali základny."
"Moc povzbudivě to nelíčíš."
"Taky to povzbudivé není."
"Neboj se, má milá." Sevřel jsem ji a políbil. "Tvůj malý Prohnaný Jim galaxii zachrání."
"Jako vždycky. To je prima."
"Dostal jsem pokyn jet sem," ozval se za námi známý hlas. "Doufám, že ne jen proto, abych se tu pokochal pohledem na váš milostný románek. Copak nevíte, že je válka? Styďte se. Mám spoustu práce a nemůžu tu půl dne čekat."
"A budete jí mít zanedlouho ještě víc, profesore," ujistil jsem ho.
"Co tím myslíte?" zavrčel Coypu a zaklapal hněvivě předkusem.
"Myslím tím, že nám záhy zhotovíte zbraň, která zachrání lidstvo. A vaše jméno bude zlatým písmem zaneseno do historie - Coypu, zachránce galaxie."
"Vy jste se zbláznil."
"Nejste zdaleka první, kdo mi to říká. Všem géniům se nadává do bláznů. Nebo ještě hůř. Dočetl jsem se v jedné přísně tajné zprávě, že jste začal věřit v paralelní světy…"
"Tiše, vy hlupáku! To se neměl nikdo dovědět. Zvláště pak vy ne!"
"Vím to opravdu jen čirou náhodou. Když jsem šel kolem jednoho trezoru, naneštěstí se zrovna otevřel a vaše zpráva z něj vypadla. Je to pravda, že v ně věříte?"
"Je, je," mumlal a nešťastně si poklepával nehty na řezáky. "Našel jsem vysvětlení k vašim lapáliím s časovou spirálou - no, jak jste uvízl ve smyčce s kusem minulosti, která neexistovala."
"Pro mě existovala."
"Ovšem. Vždyť to říkám. No a pokud existuje jediná minulost odlišná od té naší, pak musí takových minulostí - a přítomností - existovat nekonečně mnoho. Je to logické."
"To jistě je," zaradoval jsem se. "Takže jste experimentoval."
"Ano. Získal jsem přístup do paralelních vesmírů, pozoroval je a dělal si poznámky. Ale jak bych tím mohl zachránit galaxii?"
"Nejdřív bych se rád na něco zeptal, jestli vám to nebude vadit. Dá se do těch jiných vesmírů nějak dostat?"
"Ovšem. Jak jinak bych mohl provádět svá pozorování? Poslal jsem tam jeden malý přístroj, aby vykonal příslušná měření a získal fotografie."
"Jak velký přístroj tam dokážete dostat?"
"To záleží na síle pole."
"Skvělé. Máme odpověď."
"Možná ji máš ty, Jime," ozvala se trochu překvapeně Angelina, "ale pro mě to smysl nedává."
"Stačí jen trochu přemýšlet, lásko. Co se dá s takovým přístrojem podniknout? Připevníš ho třeba na nějakou bitevní loď s výkonným generátorem. Loď se potom připojí k naší válečné flotile a ta se utká s nepřítelem. Nepřítel začne mít navrch, flotila se dá na ústup a bitevní loď se za ní opozdí. Nepřítel se na ni vrhne, pak se zapne pole na plný výkon a-"
"A jedna každá z těch potvor i se všemi loďmi a děly se propadne někam do jiného vesmíru a už nikdy nás neohrozí?"
"Zhruba tak," připustil jsem skromně a leštil jsem si nehty o košili. "Zvládneme to, Coypu?"
"Je to možné, to ano, ale…"
"Tak pojďme do vaší laboratoře; podíváme se na ten váš vynález a uvidíme, zda se možné nezmění v jisté."
Coypův nejnovější výtvor nijak zvláštně nevypadal. Byla to jen hromada krabic, drátů a přídavných zařízení rozlezlých po celé místnosti. Profesor však na něj byl velmi pyšný.
"Je to ještě trochu nedodělané, jak sami vidíte," připustil. "To víte, součástky vyrobené na koleně. Říkám tomu paralelizátor…"
"Nechtěl bych se opakováním tohohle slova živit."

"Nechte těch vtipů, diGrizi! Tenhle vynález změní osud známého vesmíru - a přinejmenším jednoho neznámého."
"Nebuďte tak nedůtklivý," chlácholil jsem ho. "Vaše genialita dojde zaslouženého ocenění, profesore. Mohl byste nám teď ale ukázat, jak váš paralelizátor funguje?"
Coypu potáhl nosem a cosi si mumlal, při tom prováděl nějaké úpravy na stroji, přehazoval vypínače a poťukával na ciferníky. Jako obvykle. Než s tím skončil, využil jsem volného času, abych nabídl Angelině jedno rychlé objetí, a ona mi ho štědře oplatila. Profesor, zaujatý svou prací, si ani nevšiml, že jsme také zaujati. Do našeho miliskování hlasitě kázal.
"Přesnost, ta je důležitá. Paralelní vesmíry jsou od sebe odděleny pouze výší své pravděpodobnosti, a ta je zatraceně nízká, jak jistě chápete. Nejtěžší částí operace je vybrat jednu pravděpodobnost z bezpočtu jiných. Samozřejmě, pravděpodobnosti, které se nejméně liší od našeho vesmíru, jsou ty nejbližší k naší, zatímco ty, které se diametrálně liší, jsou nejdál a k jejich dosažení je tedy zapotřebí nejvíce energie. Pro naši demonstraci tedy vyberu vesmír nám nejbližší. Dívejte se, už otvírám bránu, teď!"
Přehodil poslední spínač a světla potemněla, jak přístroj nasál veškerou energii, která byla k dispozici. Zařízení všude kolem nás se rozhučelo a rozjiskřilo a vzduch naplnil ostrý pach ozonu. Pustil jsem Angelinu a ostražitě jsem se rozhlédl.
"Nezlobte se, profesore," pronesl jsem, "ale zatím se vůbec nic neděje."
"Jste hlupák! Podívejte se támhle, do generátoru pole."
Pohlédl jsem do velkého kovového rámu, který byl omotán měděným drátem a teple žhnul. Pořád jsem ještě nic neviděl a také jsem to Coypuovi řekl. Vztekle zavřeštěl a pokusil se vyrvat si něco ze svých vlasů. Nepovedlo se mu to, protože už skoro žádné neměl.
"Podívejte se skrz pole a uvidíte na druhé straně paralelní vesmír."
"Nevidím tam nic než laboratoř."
"Tupče. To není naše laboratoř, ale laboratoř v tom druhém světě. Mají tam nejspíš stejnou."
"To je báječné," řekl jsem s úsměvem, protože jsem se ho nechtěl dotknout. Opravdu jsem si ale myslel, že to nemá v hlavě v pořádku. "Chcete říct, že kdybych chtěl, mohl bych prostě tím rámem prolézt a octnout se v jiném světě?"
"Možná. Ale taky byste mohl být na místě mrtvý. Až dosud jsem se nepokoušel prostrčit jím nic živého."
"A není už čas, abyste to zkusil?" zeptal se Angelina a stiskla mi paži. "Jakýkoli živý tvor kromě mého manžela je vám k dispozici."
Mumlající Coypu opustil místnost a vrátil se s bílou myší. Přivázal ji na nějakou tyč a pomalu ji prostrčil na druhou stranu. Nedělo se vůbec nic - jen myš se za okamžik vykroutila z pout a spadla na podlahu. Rozběhla se a někam zmizela.
"Kam se to poděla?" zamrkal jsem.
"Do paralelního světa, jak jsem vám říkal."
"Vypadala dost vyděšeně, chuděra," politovala ji Angelina. "Ale nezdálo se, se by jí to ublížilo."
"To bude nutno zjistit vědeckými testy," oznámil Coypu. "Budu muset použít další myši, provést mikroskopické testy tkání, spektroskopickou analýzu faktorů…"
"Jindy ano, profesore," opáčil jsem. "Ale je válka a my nemáme čas. Jediný způsob, jak to celé zkrátit a dozvědět se, zda nám pole neublíží, je-"
"Ne!" vykřikla Angelina, která chápala rychleji než profesor. I ona však zareagovala pozdě.
Protože já jsem už procházel rámem, než stačila otevřít ústa.

KAPITOLA 18.
Jediná neobvyklá věc, kterou jsem cítil, bylo jemné mravenčení, ačkoli to byl možná jen výplod mé fantazie, protože jsem něco takového očekával. Rozhlédl jsem se kolem dokola - všechno tu vyhlíželo úplně stejně jako v Coypuově laboratoři - jen s tím rozdílem, že tu nebyl paralelizátor.
"Jime diGrizi, koukej se ihned vrátit - nebo půjdu za tebou," volala Angelina.
"Za chviličku. Tohle je převratný okamžik v dějinách vědy a já bych si ho rád pořádně vychutnal."
Trochu mě zneklidňovalo, že pokud jsem ustoupil jen trochu stranou a nebyl přímo před rámem, celá protější laboratoř - včetně profesora a Angeliny - zmizela. Když jsem stál před rámem, pole bylo neviditelné, ze šikmějšího úhlu se ovšem jevilo jako černý povrch vznášející se v prostoru. Koutkem oka jsem zaznamenal jakýsi pohyb; byla to myš rejdící kdesi za skříní. Doufal jsem, že se jí tu líbí. Cítil jsem, že ten památný okamžik musím nějak zvěčnit, ještě než se vrátím. Vytáhl jsem tedy tužku a napsal na zeď BYL JSEM TADY. PROHNANÝ JIM. Ať si to zdejší obyvatelé přeberou, jak umějí. V tu chvíli se otevřely dveře a já okamžitě proskočil rámem zpět. Nijak jsem netoužil setkat se tím, kdo vstoupí, ať to bude kdokoli. Mohl by to být dokonce paralelní duplikát mne samého - což by bylo dvojnásob nepříjemné.
"Velmi zajímavé," oznámil jsem. Angelina mne objala a Coypu vypnul přístroj. "Jak velký rám dokážete zhotovit?" zeptal jsem se profesora.
"Nemá žádné fyzikální ani jiné omezení, protože vlastně neexistuje. Prozatím používám k indukci pole kovové vinutí, ale teoreticky to jde i bez něj. Jakmile dokážu vyprojektovat pole bez rámu, nebude problém ho zvětšit natolik, aby jím prošla celá nepřátelská flotila."
"Přesně to si myslím, profesore. Takže zpátky k rýsovacímu prknu a do díla. Než to budete mít, půjdu o průběhu příprav poreferovat našim nadřízeným."
Nebylo snadné svolat všechny náčelníky štábů, protože měli plné ruce práce s vedením války, když už ne s jejím vyhráváním. Nakonec jsem se musel k té schůzi propracovat přes Inskippa, který k tomu využil páky Speciálního sboru. Vojenští velitelé využívali totiž naši základnu jako své obranné velitelství, a proto jim bylo trapné nevyslyšet

žádost svého hostitele. Už jsem tam na ně čekal, elegantní v zbrusu nové uniformě, na hrudi jsem měl řadu pravých medailí a k nim pár falešných. S bručením si sedli, zapálili si tlusté doutníky a zamračili se na mě. Jakmile byli všichni na svých místech, zaklepal jsem kladívkem na stůl, abych si zjednal klid.
"Pánové, právě prohráváme válku."
"Nepřišli jsme sem poslouchat takové řeči," zaprskal Inskipp. "O co jde, diGrizi?"
"Pozval jsem vás, abych vám prozradil, že konec války je na obzoru. Zvítězíme."
Tohle je zaujalo, o to nic. I ta nejšedivější hlava se nyní obrátila ke mně, jedno každé oko, zažloutlé, zarudlé či slzící, se na mě upřelo.
"Vítězství dosáhneme pomocí nového zařízení zvaného paralelizátor. S naší pomocí odletí nepřátelská flotila do paralelního vesmíru a už se nikdy neukáže."
"O čem to ten magor mluví?" zahučel jeden z admirálů.
"Mluvím o záležitosti tak nezvyklé a nové, že má brilantní mysl má co dělat, aby ji pochopila, takže nečekám, že ty vaše sklerotické to dokážou. Ale přesto se pokusím vám princip vysvětlit." Pokojem proběhlo výhružné vrčení, ale aspoň konečně naslouchali. "Teorie zní asi takto. Jsme schopni cestovat do minulosti, ale nedokážeme ji změnit. A protože už tím, že jsme do minulosti vstoupili, jsme nepochybně nějaké změny udělali, tyto změny už zjevně jsou součástí minulosti té přítomnosti, v níž žijeme." Značná část upírajících se zraků zmatněla, ale já pokračoval dál. "Pokud však dojde v minulosti k závažným změnám, octneme se v jiné přítomnosti, která má jinou minulost. V takové, kterou neznáme, neboť v ní nežijeme, která je však zcela reálná pro své obyvatele. Tyto paralelní časové posloupnosti, nebo také paralelní vesmíry, nebyly dosud dostupné - až do chvíle, kdy génius Speciálního sboru, profesor Coypu, vynalezl svůj paralelizátor. Tento přístroj nám umožní vstoupit do jiných, paralelních vesmírů, nebo tam vlétnout či dostat se tam úplně jinak. Nejzajímavějším využitím bude vytvoření vstupního pole dost velkého, aby jím celá nepřátelská flotila prošla a už se tu nikdy neukázala. Nějaké dotazy?"
Samozřejmě že byly, a po půlhodině podrobného vysvětlování jsem nabyl dojmu, že jsem je přesvědčil - pochopili alespoň tolik, že se s nelidmi stane něco ošklivého a že bude po válce, což mi rozhodně schvalovali. Objevilo se pár pokývnutí a úsměvů, několik jedinců se dokonce nesměle radovalo. Když promluvil Inskipp, bylo jasné, že hovoří za ně za všechny.
"Dokážeme to! Skončíme tuhle strašlivou válku! Odešleme nepřátelskou flotilu do jiného vesmíru!"
"TO JE ZAKÁZÁNO," pronesl hluboký hlas, k němuž nepatřilo žádné tělo. Hovořil očividně z prázdného prostoru nad stolem.
Bylo to velmi působivé, a nejmíň jeden důstojník se chytil za přední část uniformy - nevím, zda měl slabé srdce nebo zažívací trakt. Avšak Inskipp, sám lstivý jako málokdo jiný, se obelstít nenechal.
"Kdo to řekl? Kdo z vás je ten vtipálek, co ovládá břichomluvectví?"
Ozvalo se mnoho hlasů ujišťujících o své nevině, někteří přítomní začali pátrat pod nábytkem. Vše to ustalo, když hlas promluvil znovu.
"Je to zakázáno, protože je to nemorální. Tak to říkáme my."
"Kdo my?" houkl Inskipp.
"My, Morální sbor."
Tentokrát se hlas ozval z otevřených dveří, nikoli ze vzduchu, a nám to chvíli trvalo, než jsme si té změny všimli. Jedna hlava po druhé se otáčela a jedno každé oko se záhy upíralo na muže, který vstoupil. I on byl velice působivý. Vysoký, s dlouhými bílými vousy a vlasy, v bílé říze až na zem. Ale na Inskippa bylo velice těžké zapůsobit.
"Jste zatčen," zavrčel. "Zavolejte stráže, ať ho odvedou. O Morálním sboru jsem v životě neslyšel."
"Ovšemže ne," odtušil muž hlubokým hlasem. "Na to jsme příliš tajní."
"Vy a tajní," odfrkl si Inskipp. "Můj Speciální sbor je tak tajný, že ho lidi považují jen za výmysl místních klepen."
"Já vím. To není zas tak tajné. Můj Morální sbor je tak tajný, že o jeho existenci nekolují ani klepy."
Inskipp zrudl a začal se nadýmat. Rychle jsem zasáhl - dříve, než stačil explodovat. "To všechno zní velmi zajímavé, ale rádi bychom viděli nějaký důkaz, nemám pravdu?"
"Ovšem." Přišpendlil mě k zemi ocelovým pohledem. "Jaký je váš nejtajnější kód?"
"Mám vám to říct?"
"Ovšemže ne. Já vám ho řeknu. Je to přece Hurdychova šifra, nebo ne?"
"Možná," odtušil jsem vyhýbavě.
"Je," odpověděl přísně. "Běž tedy k terminálu Nejtajnějšího počítače a zadej mu v tomto kódu zprávu. Ta zpráva zní: ‚Podej veškeré informace o Morálním sboru.' "
"Já to zařídím," prohlásil Inskipp. "Agent diGriz nemá k Hurdychově kódu přístup." Oči všech se na něj upíraly jak šel k terminálu a okamžik cvakal klávesami. Nato vytáhl z kasy šifrovací kotouč, vsunul ho do terminálu a vyťukal zprávu. Reproduktor zapraskal a ozval se monotónní hlas počítače.
"Kdo žádá o informace?"
"Já, Inskipp, velitel Speciálního sboru."
"Pak tedy věz, že Morální sbor je vysoce tajným útvarem Ligy. Jeho příkazů je nutno uposlechnout. Příkazy vydává nejvyšší funkcionář Morálního sboru. V tuto chvíli je jím Kaphral Hovah."
"Já jsem Kaphral Hovah," prohlásil nově příchozí. "Opakuji tedy: je zakázáno odesílat nepřátele do paralelního světa."
"Ale proč?" zeptal jsem se. "Nevadí vám přece, když je smeteme salvou z děla, že ne?"
Upřel na mě přísný pohled. "Bojovat v sebeobraně není nemorální. Člověk může bránit svůj domov a své bližní."
"Ale když vám nevadí, že je smeteme palbou z děl - proč děláte tedy tolik povyku kolem odeslání do jiného světa? Tím jim ublížíme daleko míň než děly."

"Neublížíte jim tím vůbec. Ale pošlete celou flotilu bojechtivých nelidí do paralelního vesmíru, kde nikdy dřív neexistovala. Na vaši hlavu padne odpovědnost za všechny mrtvé lidi, které naši nepřátelé v tom vesmíru pobijí. To je nemorální. Je nutno vymyslet způsob, jak eliminovat nepřítele, aniž by za to museli trpět jiní."
"Nemůžete nám v tom zabránit," zaječel vztekle jeden z admirálů.
"Mohu - a také zabráním," opáčil Kaphral Hovah. "V Ústavě Ligy spojených planet se praví, že nebudou připuštěny žádné nemorální činy, ať už je bude páchat některá z planet nebo její ozbrojené síly. Můžete se přesvědčit, že v původní smlouvě, podepsané zástupci všech členských planet, je vsunuta klauzule o Morálním sboru, který bude založen, aby posuzoval, co je morální a co není. My jsme tou nejvyšší autoritou. A my říkáme ne. Vymyslete si jiný plán."
Zatímco Kaphral mluvil, můj mozek pracoval na plný výkon. Jeho kolečka se dotočila a vyplivla výsledek.
"Přestaňte se dohadovat," řekl jsem, ale musel jsem to zopakovat, a patřičně hlasitě, aby mě vůbec slyšeli. "Právě jsem jiný plán vymyslel." To je uklidnilo a dokonce i Kaphral přestal kázat a naslouchal. "Morální sbor tvrdí, že by bylo nemorální odeslat ty hnusáky do paralelního vesmíru, kde by si mohli vylít zlost na tamních lidských bytostech. Je to váš zásadní argument, Kaphrale?"
"Zhruba řečeno ano."
"Pak by vám tedy nevadilo ani v nejmenším, kdybychom nepřítele šoupli do paralelního vesmíru, kde žádní lidé nejsou?"
Párkrát otevřel ústa a zase je zavřel, načež se soustředěně zamračil. Já jsem se naopak usmál a zapálil jsem si doutník. Mezi admirály to hučelo, ale spíš zaraženě - nebyli tak bystří, aby dokázali rychle reagovat na rychlé změny situace; kdyby byli, asi by se nedali v době míru ke kosmickému námořnictvu.
"Rád bych se nejdřív poradil," prohlásil konečně Kaphral Hovah.
"S kýmkoli chcete, ale rychle."
Ošklivě se na mě podíval, ale uchopil zlatý přívěsek, který mu visel na krku, a chvilku do něj šeptal. Nato naslouchal. A pak přikývl.
"Není nemorální poslat nepřítele do paralelního vesmíru, kde žádní lidé nejsou. Domluvil jsem."
"Co se to děje?" hlesl jeden užaslý admirál.
"Je to hrozně jednoduché," prozradil jsem mu. "Existují miliony, miliardy, dost možná i nekonečně mnoho paralelních galaxií. Mezi nimi musí téměř jistě existovat nějaká, kde se Homo sapiens nikdy nenarodil. Možná budou dokonce existovat i galaxie obývané pouze nelidmi - kde budou naši nepřátelé vítáni."
"A ty ses právě nabídl, že ten správný vesmír najdeš," nařídil Inskipp. "Takže pohni kostrou, diGrizi, a dej se do hledání toho nejlepšího místa pro nepřátelskou flotilu."
"Nepůjde však sám," oznámil Kaphral Hovah. "Již dlouho tohoto agenta sledujeme, neboť je tím nejnemorálnějším mužem v celém Speciálním sboru."
"Jak lichotivé," utrousil jsem.
"Nevěříme mu v ničem. Až půjde hledat vhodný paralelní vesmír, doprovodí jej jeden z našich lidí."
"To je v pořádku," odtušil jsem. "Ale nezapomínejte, prosím, že je válka, a nechci, aby mi na krku visel jeden z těch vašich líných moralistů, co jen zpívají žalmy." Kaphral šeptal instrukce do svého komunikátoru. "Toto je válečná operace a já se budu pohybovat velice rychle…"
Zmlkl jsem, protože do dveří vešla ona. Měla na sobě stejný úbor jako Kaphral, ale docela jinak vyplněný. Ty nejzajímavější křivky spíš odhaloval než ukrýval. Medově plavé vlasy, růžové rty, zářivé oči. Velice atraktivní v každém směru.
"Toto je agentka Inkuba. Doprovodí vás," oznámil Kaphral.
"Dobrá, dobrá, v tom případě beru námitky zpět," zablekotal jsem. "Jistě je to skvělá agentka a-"
"Vážně?" ozval se odkudsi z neznáma, dnes už podruhé, lidský hlas. Tentokrát to ovšem byl ženský hlas - a já jej poznal okamžitě. "Jestli si myslíš, že budeš běhat po galaxiích sám, s touhle sexbombou, tak to se šeredně pleteš, Jime diGrizi. Můžeš rovnou objednat třetí lístek."

KAPITOLA 19.
"Copak tohle je nějaká tajná válečná porada?" zavyl Inskipp. "Copak nás poslouchá celý vesmír? To byla tvoje žena, diGrizi, co nás odposlouchávala - nebo snad ne?"
"Znělo to opravdu jako ona," přiznal jsem. "Asi bys měl zkontrolovat, jak pracuje zabezpečovací služba. Budeš to ale muset zvládnout sám; já teď vyrazím do okolních galaxií - a to je časově dost náročný výlet. Mou zprávu obdržíte, jak to jen bude možné, pánové."
Opustil jsem místnost následován Inkubou. Angelina čekala na chodbě. Oči jí svítily jako lvici bojující o mladé, nehty měla zaťaté jako drápy. Jediných spalujícím pohledem mne rozpárala od hlavy až k patě a pak svůj hněv obrátila k Inkubě.
"Máte v úmyslu absolvovat tak náročnou cestu v tomhle županu?" otázala se hlasem, který se teplotou blížil absolutní nule. Inkuba si Angelinu změřila odshora dolů, ale výraz při tom nezměnila ani v nejmenším. Jen trochu svraštila nos, jako by ucítila nějaký zápach.
"Patrně nikoli. Ale ať si vezmu cokoli, bude to nepochybně mnohem praktičtější - a také mnohem atraktivnější."
Než se válka mohla rozhořet, rozhodl jsem se zbaběle zasáhnout a upustil jsem miniaturní dýmovnici. Bouchla a začala dýmat a je to na okamžik vyvedlo z míry. V tu chvíli jsem se rychle ujal slova.
"Dámy vyrážíme za půl hodiny, takže se prosím nachystejte. Já teď mířím do laboratoře dojednat technické detaily s profesorem Coypuem. Sejdeme se u něj, ano?"

Angelina šla hned se mnou; zaťala mi spáry do paže hlouběji, než by to dokázal orel skalní, a táhla mě po chodbě pryč, přičemž mi syčela do ucha varování - a aby mu dodala větší důraz, do toho ucha mě kousla.
"Stačí jeden milostný návrh té couře, jediný pohled nebo jediný dotek, a je po tobě, ty zatracený starý mizero."
"Co se stalo s presumpcí neviny?" zasténal jsem a třel jsem si bolavý ušní lalůček. "Já miluju jen tebe a nikoho jiného. Ale už bychom toho mohli nechat a věnovat se válce. Coypu na nás čeká."
"V úvahu připadá jediná galaxie," prohlásil Coypu, když jsem mu vše vysvětlil.
"Co tím myslíte?" Byl jsem zcela vyveden z míry. "Říkal jste přece, že jich jsou miliardy - nebo snad nekonečně mnoho."
"To ano. Tolik jich skutečně existuje. Ale tak velký objekt, jako je kosmická loď, dostaneme jen do šesti z nich. Pokud bychom je chtěli poslat někam dál, stačí nám naše zásoby energie tak na dvoumetrový průlez. Tak malou dírou mnoho nepřátel neprojde."
"No dobrá, tak aspoň šest vesmírů. Proč tedy mluvíte o jednom?"
"Protože v těch pěti dalších tahle laboratoř existuje a já jsem v ní zahlédl buď sebe samého, nebo jiné lidi. V tom šestém - říkám mu vesmír číslo šest - není žádná laboratoř ani základna Speciálního sboru. Můj průchod se otevírá kamsi do mezihvězdného prostoru."
"Pak tedy musíme zkusit ten šestý," zazněl lahodný hlas a ve dveřích stála Inkuba. Byla báječně oblečená ve vypasovaném skafandru, elegantních vysokých botách a ve spoustě jiných zajímavých věcí, kterých jsem si ale radši nevšímal, protože přímo za ní stála Angelina. Přesměroval jsem radši pohled zpátky ke Coypuovi. Byla to sice ošklivější podívaná, ale zato bezpečnější.
"Pak tedy musíme zkusit ten šestý," sdělil jsem Coypuovi.
"Myslel jsem si to. Vytvořil jsem proto průchod mimo budovu. Má sto metrů v průměru. Mohl byste si obstarat o něco menší kosmolet - a já vám pak řeknu, co dál."
"Skvělý nápad. Na to bude bohatě stačit jedna z průzkumných lodí."
Odešel jsem, následován svou věrnou posádkou. Vybral jsem si loď a s Angelininou asistencí absolvoval předstartovní kontrolu. Inkuba zůstala venku, před pilotní kabinou, takže se mi dýchalo o něco snáz.
"Vždycky jsem toužil poznat jiné vesmíry," zahlaholil jsem.
"Zavři zobák a koukej startovat."
Povzdechl jsem si a navázal rádiový kontakt s Coypuem.
"Udržujte kurz čtyřicet šest stupňů," radil. "Vzápětí uvidíte světla, která tvoří kruh."
"Vidím."
"Proleťte jím. A doporučil bych vám pečlivě změřit polohu a zanechat na místě radiomaják, a to ihned, jakmile se octnete na druhé straně."
"Moc jste nám pomohl. Doufám, že se zas někdy vrátíme."
Kosmolet prolétl kruhem a ten nám zmizel za zády. Ve zpětných kamerách byl vidět jen černý disk zastiňující hvězdy.
"Poloha zaznamenána, radiomaják odhozen," hlásila Angelina.
"Jsi skvělá. Z nasbíraných dat vidím, že nějakých padesát světelných let od nás je docela pěkná hvězda typu G2. A rádio mi tvrdí, že před nějakými padesáti lety vysílala rádiové vlny. Nepůjdeme se tam podívat?"
"Jistě. Ale bude to to jediné, na co se budeš dívat!"
"Lásko moje!" vzal jsem ji za ruku. "Mám oči jenom pro tebe." Pak jsem si všiml, že se usmívá. Vzápětí se už otevřeně smála a pak jsme se chvilku objímali. "To všechno jsi spískala ty, co?" zahudroval jsem.
"Tak trochu. Říkala jsem si, že by to mohl být docela zajímavý výlet, a tohle byla dobrá záminka. Ale každopádně tě stáhnu z kůže střepem z láhve od šampusu, jestli se k té husičce z Morálního sboru jenom přiblížíš."
"Žádný strach. Mám příliš mnoho práce se zachraňováním galaxie."
Když jsme se vynořili z křivoprostoru, přišla za námi Inkuba.
"U toho slunce jsou dvě obydlené planety?" ujišťovala se.
"Naše přístroje i rádio to tvrdí. Právě se jdeme podívat na tu bližší."
Stačil rychlý zášleh křivopohonu a už jsme se snášeli do atmosféry. Modrá obloha, bílé mraky; opravdu příjemné místo. Rádio chrlilo jakousi pochmurnou hudbu a občas pár vět v nějakém nesrozumitelném jazyce. Nikomu z nás nebylo do řeči. Letěli jsme níž a níž, až se pod námi jasně rozevřela krajina.
"Domy?" hlesla Angelina dost nešťastně. "A obdělaná pole. Vypadá to tu skoro jako u nás doma…"
"Ne, to nevypadá," překřičel jsem ji a přidal trochu na zvětšení.
"Nádhera!" vzdychla Angelina - a opravdu to byla nádhera. Přinejmenším v tu chvíli. Pluh táhlo cosi, co mělo až příliš mnoho nohou. Vedl to velmi odpudivý nelida, který si nijak nezadal s našimi nepřáteli.
"Vesmír nelidí!" rozesmál jsem se na celé kolo. "Sem mohou naši nepřátelé klidně jít a spokojeně žít se svými bratry. Vraťme se domů, ať můžeme oznámit tu dobrou zprávu válečnému štábu."
"Pojďme ještě prozkoumat tu druhou planetu," řekla Inkuba tiše. "A tolik dalších, kolik bude potřeba, abychom si byli jisti."
Angelina si ji změřila studeným pohledem a já jsem si povzdechl.
"Jistě. Jinak to ani nejde. Musíme se rozhlídnout a přesvědčit se, že tu žijou jenom potvory. Samozřejmě to tak uděláme."
Zatracená práce. Proskočili jsme křivoprostorem k druhé planetě a prohlédli jsme si mlýny a doly, města a venkov. To vše obydlené těmi nejlidštějšími lidmi, jaké jsem kdy viděl.
"Možná jsou to nelidi uvnitř, pod slupkou," pokusil jsem se chytit posledního stébla.
"Možná bychom mohli jednoho rozříznout a podívat se?" navrhla vážně Angelina.

"Rozřezávat jiné tvory, ať už lidské nebo nelidské, je Morálním sborem zakázáno-"
Inkubu přerušilo statické zapraskání z rádia a nějaký křik v cizím jazyce. V tu chvíli zablikal radar a já jsem se na jeho obrazovku podíval. A škubl jsem sebou.
"Máme společnost," oznámil jsem. "Odletíme?"
"Nechtěla bych nic uspěchat," namítla Angelina.
Kousek od nás - a dost malý kousek - se totiž nalézala dost ošklivá černá válečná loď. Některé z trčících hlavní měly ústí dost velká, aby se do nich naše lodička vešla. A docela určitě to nebyla náhoda, že všechny mířily na nás. Sáhl jsem po ovládání motorů, abych je zapnul na plný tah, když se kolem lodi omotalo několik silných tažných paprsků.
"Asi vylezu ven a trochu si s nimi popovídám," ohlásil jsem a sáhl po skříňce se skafandry. "Pohlídejte to tu, než se vrátím."
"Půjdu s tebou," oznámila Angelina neoblomně.
"Tentokrát ne, má nejmilejší. To je rozkaz. Pokud se nevrátím, podejte zprávu o tom, co jsme viděli a slyšeli."
S těmito vznešenými slovy jsem opustil pilotní kabinu, navlékl se do skafandru a přeplul k obrněnci, kde už se velitelsky otevíral průlez. Vkráčel jsem dovnitř s hlavou vztyčenou a při pohledu na uvítací výbor jsem se zaradoval - byli to samí lidé. S ocelovými pohledy a v přiléhavých černých uniformách.
"Kržty pidli gumifix!" vyštěkl na mne ten nejometálovanější.
"Je to určitě skvělá řeč, kterou mluvíte, ale já jí bohužel nerozumím."
Chvilku naslouchal - a pak vydal řízný příkaz. Jeho podřízení se rozběhli do všech stran a postupně se vraceli s nějakou kovovou krabicí, dráty, zástrčkami a jakousi ohavnou helmou. S nechutí jsem před ní couvl, ale do žeber se mi zapíchlo pár dost ošklivě vyhlížejících hlavní, a tak jsem změnil názor. Připevnili mi ji na hlavu, zakroutili několika knoflíky a nato důstojník promluvil znovu.
"Už mi rozumíš, drzý červe, který jsi narušil naše území?"
"Rozumím ti dokonale, ale není zapotřebí tak silných slov. Přišli jsme sem z velké dálky a tvých urážek mi není zapotřebí."
Vycenil zuby a já měl okamžik dojem, že mi je zaboří do hrdla. Ostatní zalapali po dechu.
"Víš ty, kdo já jsem?" zaburácel.
"Nevím a ani mě to nezajímá. Protože ty nevíš, kdo jsem já. Máš tu čest nacházet se v blízkosti prvního vyslance z paralelního vesmíru. Mohl bys tedy aspoň pozdravit."
"Mluví pravdu," hlásil jeden z techniků sledující ciferníky přístrojů.
"No, to je něco jiného," zamručel hodnostář a okamžitě se uklidnil. "V tom případě patrně nejsi obeznámen s našimi karanténními předpisy. Mé jméno je Kangg. Pojď se napít; pak mi povíš, co tady děláš."
Kořalka, kterou mi nabídli, nebyla špatná, a můj příběh hostitele uchvátil. Než jsem skončil, už poslali pro moje dámy a připíjeli jsme si na zdraví.
"Tak hodně štěstí při hledání," popřál mi Kangg a pozvedl sklenku. "Nezávidím ti tvůj úkol. Jak ale vidíš, my sami jsme si problém s nelidmi už vyřešili a o jejich invazi zrovna nestojíme. Zdejší válka skončila před tisícem let a dopadlo to jen taktak. Nakonec jsme ale zlikvidovali veškeré loďstvo nepřítele a postarali jsme se, aby se příšery držely na své vlastní planetě. Samozřejmě jsou schopni nám jít kdykoli po krku znovu, nespouštíme je tedy z dohledu. Moje loď je jednou z hlídek, které se o to starají."
"Vrátíme se tedy domů a já podám zprávu, že by bylo nemorální poslat sem nepřátelskou flotilu," prohlásila Inkuba.
"Můžeme vám půjčit pár bitevních lodí," nabídl Kangg. "Ale zas tak moc jich nazbyt nemáme."
"Díky za nabídku, budu ji tlumočit svým nadřízeným," pokývl jsem. "Ale obávám se, že potřebujeme poněkud radikálnější řešení. Teď se ale musíme vrátit; tlačí nás čas."
"Doufám, že s nimi zametete. Tihle slizouni dokážou být pěkně záludní."
Byla už skoro tma, když jsme se vrátili na loď a nastavili kurz na radiomaják. Ta místní kořalka - nebo to bylo zoufalství? - mi roztočila mozek na plné obrátky a já záhy dostal nanejvýš zajímavý nápad.
"Mám to!" zajásal jsem hlasitě. "Konečně mám řešení." Prosvištěli jsme průchodem a já jako šílenec dupl na brzdy před nejbližší přechodovou komorou. "Pojďte se mnou a uvidíte!"
Rozběhl jsem se, s oběma dámami v patách, a vrazil jsem do zasedacího sálu, zrovna když se náčelníci štábu scházeli v odpověď na mou výzvu.
"Tak co? Můžeme tedy odeslat nelidi pryč?" ptal se Inskipp.
"V žádném případě. Jsou tam lidé a mají své vlastní problémy s cizí rasou."
"Tak co budeme dělat?" zasténal jeden zvlášť senilní admirál. "Máme šest paralelních vesmírů a všechny plné lidí. Kam pošleme nelidi?"
"Do těch šesti ne," zavrtěl jsem hlavou. "Ale někam jinam ano. Konzultoval jsem svůj nápad s Coypuem; prohlásil, že je to možné - a teď se lopotí s rovnicemi."
"A kam tedy? Už nám to řekni!" nařídil Inskipp.
"Použijeme princip cestování časem - a pošleme je napříč jím."
"Do minulosti?"
"Ne, to by nestačilo. Jen by se tu motali a čekali, až se lidská rasa vyvine a oni ji budou moct zardousit v samém zárodku. Minulost nám nepomůže. Pošleme je do budoucnosti."
"Ty ses zbláznil, diGrizi. Čeho tím dosáhneš?"
"Přemýšlejte, pánové: pošleme je nějakých sto let do budoucnosti. A než k nám dorazí, ty nejlepší mozky v galaxii budou pracovat na způsobu, jak se jich zbavit jednou provždy. Za sto let něco vymyslíme - a než se objeví, naši potomci už na ně budou čekat a udělají s nimi krátký proces."

"Báječné!" pronesla Angelina. "Můj manžel je génius. Připravte přístroj a pošlete je do budoucnosti."
"TO JE ZAKÁZÁNO," ozval se shora hluboký hlas.

KAPITOLA 20.
Otřesené ticho, které zavládlo po tom nečekaném zásahu zvenčí, okamžik trvalo, a pak je drastickým způsobem přerušil Inskipp. Vytáhl pistolí a začal střílet do stropu.
"Tajné zasedání! Nejvyšší stupeň utajení! Proč s tím nejdeme do televize - tam budeme mít větší soukromí než tady!"
Od úst mu létala pěna. Odstrčil několik věkem sešlých admirálů, kteří se ho pokoušeli zastavit. Přeskočil jsem stůl a odzbrojil jsem jej. Trochu jsem ho při tom musel omráčit, takže se skelným pohledem dopadl zpět do křesla a tiše chrčel.
"Kdo to řekl?" houkl jsem na ten hlas.
"Já," řekl jakýsi muž, který se zničehonic vynořil z prázdného prostoru doprovázen ostrým prasknutím.
Dopadl na stůl, nad nímž se objevil, a elegantně seskočil na zem.
"Bylť jsem to já, ctní pánové, kdoť promluvil. Jsemť zván Ka Binetto."
Byl na něj moc zajímavý pohled: měl na sobě pytlovité hedvábné šaty, vysoké boty a klobouk s kadeřavým pérem - a bez ustání si volnou rukou nakrucoval už tak dost zakroucený knírek. Druhá ruka spočívala na jílci meče. Jelikož Inskipp stále ještě chrčel, musel jsem se slova ujmout já.
"Divadelní kousky si nechte na jindy. Jak se jmenujete?"
"Jmenuji? Pravda, jména mám. Jsemť zván Ka Binetto."
"A jaké máte právo vpadnout na naše tajné zasedání?"
"Můj ty smutku, vždyť Žendarmerii časné pražádného taje skryto nezůstane."
"Myslíte Časovou policii?" To bylo něco nového. "Přicestoval jste z minulosti?" Už jsem tomu přestával rozumět taky.
"I co tě nemá, nikolivěk! Jakž k názoru tomu jsi došel?"
"Domnívalť jsem se tak, neb oděv tvůj i řeč nevyskytly se mezi námi dobře již po dvé tisíců rokův."
Probodl mne pohledem a rychlými hmaty cosi upravil na jilci meče.
"Netvařte se tak chytře," utrhl se potom. "Jen si zkuste skákat z jednoho času do druhého a naučit se všechny ty zpropadené jazyky a dialekty. Zkuste to a uvidíte, že-"
"Vraťme se zpátky k věci," uťal jsem ho. "Jste od Časové policie, ale ne z minulosti. Takže - já zkusím hádat - snad z budoucnosti? Stačí kývnout hlavou - tak je to správně. Takže tolik je jasné. A teď nám povězte, proč nemůžeme nelidi vykopnout o nějakých sto let dopředu?"
"Protože je to zakázáno."
"To už jste říkal. Rád bych ale slyšel i nějaké důvody."
"Nejsem povinen je sdělovat." Chladně se pousmál. "Mohli jsme sem místo mě poslat vodíkovou pumu, takže chvilku buďte zticha a poslouchejte."
"Má pravdu," zasípal nějaký senilní admirál. "Vítejte do naší doby zázračný cestovateli časem. Sdělte nám, co máme dělat, prosím."
"Tak je to lepší. Dej časovému policistovi, co mu náleží - to jest patřičnou úctu. Vám však nelze říci víc, než že Časová policie hlídá cestování časem. Dohlížíme na to, aby nedošlo k žádným paradoxům, ani k zneužití cestování, jak jste to chtěli udělat vy. Kdyby se vám podařilo uskutečnit váš plán, otřáslo by to samotným tkanivem času a pravděpodobnosti. Takové věci jsou zakázány."
Následovalo chmurné mlčení, kterého jsem využil k zuřivému přemýšlení.
"Povězte mi, Ka Binetto," ozval jsem se konečně. "Jste člověk nebo převlečený nelida?"
"Jsem člověk jako vy," odsekl nakvašeně. "Možná dokonce i víc."
"To je dobře. Pokud jste tedy člověk a jste z budoucnosti, pak nelidi nedokázali vyhladit lidskou rasu, jak měli v úmyslu. Je to tak?"
"Ano."
"Tak jak tedy vyhrajeme válku?"
"Válku vyhrajeme…" Zavřel rychle ústa a zrudl. "Tato informace není dostupná starším epochám a já vám ji nemohu prozradit. Přijděte si na to sami."
"Nevyskakuj si na nás s těmi kecy o epochách," zavrčel Inskipp, který se konečně zase vzpamatoval. "Zakazuješ nám použít jediný plán, který může zachránit lidskou rasu. Samozřejmě tě rádi poslechneme - když nám poradíš, co máme dělat jiného. Pověz nám to - nebo budeme pokračoval podle původního plánu."
"Je zakázáno vám to říct."
"Nemůžete nám aspoň něco naznačit?" zkusil jsem to.
Okamžik o tom přemýšlel, pak se pousmál. Ten úsměv se mi ani trochu nelíbil. "Řešení je úplně jasné - pro člověka vaší inteligence, diGrizi. Je ukryto v mysli."
Vyskočil do vzduchu, srazil paty - a zmizel.
"Co tím myslel?" ptal se Inskipp a svraštil soustředěně čelo.
Co tím myslel? Ta nápověda byla určena mně a já bych ji tedy měl umět rozluštit. První část mě měla zmást - ta o mé inteligenci. Je ukryto v mysli. V jaké mysli - v mojí? Nebo v čí? Byl to snad nějaký nápad, nad kterým nás dosud nenapadlo uvažovat? Nebo mluvil o schopnostech mysli? Kdoví.
Inkuba se zasněně dívala do dáli, zabraná bezpochyby do hlubokomyslných úvah o morálce. Začínal jsem mít dojem, že je to pěkná husa. To však v žádném případě neplatilo o Angelině. Její krásné obočí se chmuřilo usilovným přemýšlením; měla hlavu stejně výkonnou jako tělo. Přivřela oči, jak se soustředila - a pak je náhle vytřeštila. Nato se usmála. Když zachytila můj pohled, usmála se ještě víc a mrkla na mě. Pozvedl jsem obočí s nevyřčenou otázkou - a ona

neznatelně přikývla.
Pokud jsem dobře rozuměl jejímu mimoslovnímu sdělení, zřejmě nalezla řešení. Poučen o tom, jak hnusný mužský šovinista jsem, rozhodl jsem se polepšit. Pokud Angelina nalezla řešení, pokorně a vděčně je akceptuji. Naklonil jsem se k ní.
"Jestli to víš - řekni to," vybídl jsem ji. "Máš na to plné právo."
"Ty s přibývajícím věkem moudříš, drahý!" Začala mluvit hlasitěji. "Pánové - odpověď je nasnadě."
"No, pro mě tedy ne," zahuhlal Inskipp.
"Je to ukryto v mysli, to ten chlapík řekl. Což může znamenat ovládání mysli…"
"Šedí lidé!" vykřikl jsem. "Vymývači mozků z Kekkonšíku!"
"Stále nechápu…"
"Protože je ti vlastní jen tělesný boj, Inskippe, ty starý veteráne," utěšil jsem ho. "To, co ten časem cestující nadutec naznačoval, znamená definitivní konec války."
"Ale jak ho chceš dosáhnout?"
"Přimějeme nelidi, aby změnili názor. Naučíme je milovat lidské bytosti, takže svůj válečný průmysl zaměří na vydělávání na válečné reparace a změní tento vesmír ve vzor pro ostatní. A kdo že jsou ti, kteří vládnou myslím? No přece Kekkonšíci. Tvrdili mi, že jejich metody zabírají na všechny rasy. Takže ozkoušíme, zda mluví pravdu."
"Ale jak to provedou?" zeptal se nějaký admirál.
"Detaily vyřešíme později," odtušil jsem. Měl jsem tím na mysli, že momentálně nemám ani ponětí. "Připravte mi bitevní křižník a postarejte se, aby na něm byla pořádně velká posádka. Za okamžik vyrážím, abych se postaral o záchranu galaxie."
"Nejsem si tím moc jistá," namítla Inkuba. "Manipulace s myslí je morálně pochybná a…" Slova jí uvázla v hrdle a dívka se sesula na podlahu.
"Chudinka omdlela," řeka Angelina. "To víte, to nervové vypětí. Odnesu ji do jejího pokoje."
Omdlela! Viděl jsem, co o zlomek vteřiny dřív prováděla moje žena. Když vlekla bezvědomou dívku ze sálu, využil jsem situace a ujal jsem se opět slova.
"Co bude s tím křižníkem? Ať hned přistane u přechodové komory; hodlám se okamžitě nalodit."
"Už je na cestě," odpověděl Inskipp. I on si všiml té rány pod pás a stejně jako já dychtil celý projekt realizovat, dokud je pozorovatelka z Morálního sboru mimo hru.
Naše cesta byla rychlá a diskrétní. Kvůli utajení jsem zařídil poruchu rádia a řekl jsem našemu telepatovi, aby neodpovídal na žádné pokusy o kontakt. Proto mě nikdo nemohl odvolat - a před námi se zanedlouho objevil věčně zmrzlý Kekkonšík. Trochu jsem si nad problémem popřemýšlel a záhy mi bylo jasné, co je potřeba učinit.
"Opravte rádio a navažte kontakt s invazní skupinou," nařídil jsem.
"Už je navázán," odpověděl operátor. "Ale invazní skupina dosud nepřistála. Stále krouží na oběžné dráze."
"Co se stalo?"
"Mám na lince jejich velitele, pane."
Na obrazovce se objevil jakýsi důstojník s hlavou omotanou obvazem. Když uviděl zlatý prýmek na mém saku, zasalutoval.
"Obyvatelé trvají na tom, se budou bojovat," hlásil. "Mám příkaz tuto planetu pacifikovat, nikoli ji smést z vesmírného prostoru. Když veškeré pokusy o dohodu selhaly nařídil jsem se stáhnout - poté, co jsme neutralizovali jejich kosmolety."
"Vědí přece, že nemohou zvítězit."
"Vy to víte a já taky. Ale zkuste to říct těm cvokům."
Dalo se to čekat. Fanatičtí Kekkonšíci by raději zemřeli, než by se vzdali. Ostatně, slovo vzdát se patrně ani neznali, neboť bylo cizí jejich morální filozofii přežití. Jenže my potřebovali jejich pomoc. A na celé planetě žije - doufejme, že žije - jen jediný člověk, který to může zařídit.
"Zůstaňte na oběžné dráze, veliteli, a vyčkejte dalších pokynů. Jakmile vystoupím na planetu, naše loď se k vám připojí. Až bude čas přistát, ozvu se vám."
Během následující hodiny jsem vydal rozkazy, dal dohromady potřebné vybavení a už jsem se ve skafandru snášel k bílé planetě. Gravitační padák zpomalil pád a infrahled mi poskytl výhled i skrz padající sníh. Řídil jsem svůj let k dobře známé budově a záhy jsem dopadl - ne právě nejlehčeji - na střechu, kde už jsem jednou pobýval. Byla stejně studená a pochmurná jako zbytek tohoto světa.
Pravda, mohl jsem místo na střeše přistát na zemi a vstoupit hlavním vchodem, a to s komandem, které by zastřelilo každého, kdo by se postavil na odpor. Jenže to jsem nechtěl. Potřeboval jsem se tiše spojit s Hanasuem, a to dřív, než si mě obyvatelé tohoto světa všimnou. Noc vládnoucí na planetě mě jen utvrdila v přesvědčení, že nejlepší vstupní branou jsou stará známá místa. Odpáčil jsem padací dvířka a po chvíli hekání a mačkání se mi podařilo procpat sebe i skafandr otvorem. První krok tedy mám za sebou. Nato jsem svlékl neohrabané odění, odemkl - snad už naposledy - dveře a tiše vyšel na chodbu.
"Jsi nepřítel a já tě musím zabít," pronesl malý chlapec bezduše a vrhl se na mě. Ustoupil jsem stranou, takže kluk skočil do prázdna a upadl, čímž mi poskytl dokonalý terč. Jehla z mého jehlometu hladce pronikla sedací částí jeho kalhot a hoch si jen vzdychl a zvláčněl. Strčil jsem si ho pod paži a pokračoval v cestě tak tiše, jak jsem jen dokázal.
Než jsem dorazil k Hanasuovým dveřím, nesl jsem takhle už čtyři a začínal jsem se pod jejich tíhou prohýbat. Hanasu vzhlédl od psacího stolu - a pokud se vůbec dokázal usmát, tentokrát k tomu měl dokonalou příležitost.
"Vše proběhlo tak, jak jsi naplánoval," konstatoval. "Zpráva dorazila ke svému cíli. Uprchl jsi."
"Uprchl jsem a teď jsem se vrátil zpět. A se mnou pár chlapců, kteří mě zřejmě nemají rádi."

"Poslouchají Komeho rádiové vysílání a nevědí, čemu mají věřit. Jsou tím vyvedeni z míry."
"No, tihle už zlobit nebudou. Jestli dovolíš, položím je na podlahu."
"Použiju na ně neuronový sytič. Nebudou si pamatovat vůbec nic."
"Tentokrát to nebude třeba. Budou spát dost dlouho, takže nám nebudou překážet. A teď mi pověz, co se tu dělo po mém odletu."
"Zavládl zmatek. Nikde v morální filozofii se nic nepíše o tom, co dělat v takové situaci. Když tedy Kome vydal příkaz bojovat nebo zemřít, všichni poslechli. Tomu rozumí každý. Nebylo v mých silách zvrátit jeho příkazy, nedělal jsem tedy nic. Čekal jsem."
"Velmi moudré. Ale teď jsem už zde a mám pro tebe velmi důležitý úkol."
"Jaký?"
"Přesvědč svoje lidi, že si musí opět nasadit masku nelidí, vrátit se a ovládnout naše nepřátele."
"Nerozumím. Chceš, aby znovu rozproudili válku?"
"Ne. Právě naopak. Chci, aby ji zastavili."
"To mi musíš vysvětlit. Tvé instrukce jsou mimo mé chápání."
"Než budu něco vysvětlovat, na něco se tě zeptám. Lze na nelidi použít synaptické generátory? A lze jejich pomocí nelidi přesvědčit, že je člověk vlastně docela milé stvoření? Máme přece vlhké oči a dost se potíme. A když se to vezme kolem a kolem, tak se prsty zas tak moc neliší od chapadel. Dá se to provést?"
"Velice snadno. Víš, nelidi pocházejí z primitivních kultur a lehce se dají ovládnout a strhnout. Když jsme je začali infiltrovat, abychom zorganizovali ten útok, setkali jsme se nejprve s totálním nezájmem. Abychom tento problém překonali, podrobili jsme jejich vůdce kúře, při níž se učili nenávidět lidské bytosti. Jejich vůdci pak pomocí propagandy přesvědčili svoje národy. Trvalo to dlouho, ale povedlo se."
"A lze tu indoktrinaci zvrátit?"
"Myslím, že ano. Ale jak chceš mé lidi přesvědčit, aby to udělali?"
"To je ten zásadní problém, ke kterému od začátku mířím." Vstal jsem a kráčel přes pokoj sem a tam, napíral myšlenky k jedinému cíli a při tom překračoval těla chrápajících hochů. "To, co je nutno vykonat, je nutno provést prostřednictvím morální filozofie, jak ji tu praktikujete. Mýlil jsem se ve svém hněvu, když jsem ti říkal, že je tuto kulturu třeba zničit. Není tomu tak. Vaše kultura je životně důležitá - a některé její prvky mohou být ku prospěchu celému lidstvu. Byla pouze nesprávně aplikována mimo tuto planetu. Je ostatně psáno někde v principech morální filozofie, že se musíte stát dobyvateli celé galaxie?"
"Ne. Museli jsme se naučit nenávidět ty, kdo nás na tomto nehostinném světě opustili, abychom nevkládali falešné naděje v to, že se vrátí a zachrání nás. Museli jsme se zachránit sami. Přežití je začátkem i koncem všeho. Cokoli, co tomu odporuje, je špatné."
"V tom případě je špatný i Kome a ty jeho řeči o sebevraždě celé rasy!"
Hanasu vypadal - na Kekkonšíka - dost překvapeně. "No ovšem! Jeho názory odporují zákonu. Musíme to říct všem."
"Taky že jim to řekneme. Ale to je jen první krok. Přemýšlej ještě trochu o zákonech morální filozofie. Přežijete. Jste nadřazeni zbytku lidstva. Nenávidíte ty, kdo vás před dávným časem opustili. Jenže lidé, kteří žijí dnes, o nějakém opuštění už ani nevědí, nejsou tedy za ně zodpovědní. Není tím pádem nutno je nenávidět. A co víc; protože jsou Kekkonšíci nadřazeni zbytku lidstva, jsou za ně morálně zodpovědní a musejí mu pomoci, je-li ohroženo. Jak tohle vyhovuje zákonům morální filozofie?"
Hanasu třeštil oči a ani se nepohnul, jak zmateně přemítal o těchto pro něj zcela neobvyklých názorech. Konečně přikývl.
"Je to přesně tak, jak říkáš. Je nezvyklé aplikovat morální filozofii na novou situaci. Až dosud nebyly nové situace. Teď ano. Mýlili jsme se - a já dnes chápu, jak moc jsme se mýlili. Jednoduše a prostě jsme nepřiměřeně reagovali na ostatní lidské bytosti. Chovali jsme se emocionálně. Porušili jsme základní přikázání morální filozofie. Až toto vysvětlím, každý porozumí. Zachráníme lidskou rasu." Otočil se ke mně a sevřel mi dlaň. "Zachránil jsi nás před námi samými, příteli. Porušili jsme svými činy naše zásady. Nyní to napravíme. Půjdu a promluvím k nim."
"Připravme si plán. Musíme si dát pozor na Komea; nepochybně bude nejdřív střílet a teprve potom debatovat. Pokud ho ale umlčíme, myslíš, že přesvědčíme vaše vojáky?"
"O tom není pochyb. Nikdo se neodváží nesouhlasit s tím, co jim sdělím, neboť vysvětlím zákon tak, jak je napsán, jak jej učíme a jak jej vstřebávali všichni Kekkonšíci v dobách, kdy byli ještě malými chlapci jako tito zde."
Jako by to přivolal: rozlétly se dveře a dovnitř vtrhl houf malých chlapců. Bylo jich tolik, že zaplnili celý vchod, a byli po zuby ozbrojeni. V jejich čele stál jeden z učitelů; ten namířil pistoli přímo na mě.
"Odlož zbraň," nařídil. "Jestli ji neodložíš, vystřelím a zabiju tě."

KAPITOLA 21.
Má pistole už samozřejmě mířila na celý houf; mám stále ještě dobré reflexy. Tasil jsem automaticky jak jen dveře zavrzaly. Teď jsem však jen pomalu vstal a spustil jsem ruku s jehlometem podél těla. Byl jsem v drtivé menšině a ti, kdo na mne mířili, byli nervózní a nezodpovědní chlapci.
"Nestřílejte, vzdávám se!" vyjekl jsem.
"Co to má znamenat?" zeptal se Hanasu, vstal a šel ke dveřím. "Schovejte ty zbraně - to je rozkaz."
Hoši okamžitě poslechli - věděli, že není radno si zahrávat s ředitelem. Učitel však zaváhal. "Kome říkal…"
"Kome tu není. Kome se mýlí. Nařizuji ti naposledy, abys tu zbraň schoval." Učitel váhal příliš dlouho a Hanasu se obrátil ke mně. "Střel ho," poručil.
Samozřejmě jsem poslechl a učitel se sesunul na podlahu. Pochopitelně jsem měl v jehle jen uspávací dávku, ale to

chlapci vědět nemuseli. A navíc jsem pochyboval, že by Hanasu zaváhal, i kdybych nabil smrtící jed. "Podej mi tu zbraň," nařídil nejbližšímu z hochů. "A ihned svolej celou školu na shromáždění."
Odevzdali zbraně a okamžitě odešli. Zvedl jsem učitele za ramena a odtáhl jsem ho vedle jeho žáků. Hanasu zavřel dveře, ponořen v myšlenkách.
"Uděláme to takto," prohlásil konečně. "Vysvětlím všem problém podle morální filozofie. Až dosud se trápili vnitřním konfliktem nad její aplikací; nyní se jim uleví. Jakmile lidé pochopí, potáhneme na kosmodrom. Tam sídlí Kome a jeho přívrženci. Vysvětlím to i jim a i oni se k nám připojí. Potom zavoláš svou loď a my budeme pokračovat s druhou částí našeho plánu."
"To zní dobře. Ale co když s tebou nebudou souhlasit?"
"Budou muset. Protože nebudou souhlasit se mnou, ale se základním textem morální filozofie, jak stojí psán. Jakmile pochopí, už to nebude otázka souhlasu či nesouhlasu, ale pouhé poslušnosti."
Mluvil dost sebejistě, a tak jsem mu jen za zády držel palce a doufal, že se nemýlí.
"Možná bych měl jít s tebou. Co kdyby došlo k nějakým potížím?"
"Ty počkáš tady, dokud nebudeš povolán,"
Hanasu odešel a já nemohl dělat nic jiného než ho nechat jít. Řada spících postav mě poněkud skličovala; vytáhl jsem tedy rádio a navázal kontakt s loděmi, aby naši byli v obraze. Dal jsem jim instrukce: být v pohotovosti na oběžné dráze nad kosmodromem a vyčkat dalších pokynů. Přerušil jsem spojení, protože kdosi zaklepal na dveře.
"Pojď se mnou," poručil chlapec s přísným výrazem v tváři. Poslechl jsem. Hanasu čekal u otevřeného hlavního vchodu do školy a kolem něj proudili žáci i učitelé.
"Jdeme na kosmodrom," oznámil. "Dorazíme tam za svítání."
"Šlo to hladce?"
"Samozřejmě. Mohu konstatovat, že se jim ulevilo, když jsem je zbavil konfliktu mezi jejich chováním a morální filozofií. Moji lidé jsou silní, jejich síla však pramení z poslušnosti. Nyní jsou ještě silnější."
Hanasu řídil jediné auto, které jelo v tom procesí, a já byl rád, že se mohu vézt s ním. Zbytek učitelského sboru a žáci se ploužili vedle nás na lyžích. Bez reptání, a navzdory faktu, že ještě před hodinou tvrdě spali. Disciplína má opravdu mnohé výhody. Nikoli však zdejší auta. A to přes to, že jízda byla tentokrát hladší než posledně - Hanasu jel totiž pomaleji, aby nám lyžaři stačili. Rozbřesk začal právě ozařovat jednu z četných ván, když jsme dorazili ke vchodu na kosmodrom. Z přístřešku se vynořili dva strážní a lhostejně pohlédli na vůz a houf lyžařů, jako by tu měli podobnou návštěvu denně.
"Řekněte Komeovi, že jsem přijel za ním," nakázal Hanasu.
"Nikdo nesmí dovnitř. Kome tak nařídil. Všichni nepřátelé budou zabiti. Ve tvém autě je nepřítel. Zabij ho."
Hanasuův hlas byl studenější než sníh, ale zvučel pevnou autoritou.
"Čtrnácté pravidlo poslušnosti říká, že poslechneš příkazy jednoho z Deseti. Dal jsem ti příkaz. Naproti tomu neexistuje pravidlo o zabíjení nepřátel. Ustup."
Ve tváři strážného se mihl zmatek, ale rychle zmizel. Muž ustoupil. "Pokračuj," řekl. "Vyrozumíme Komeho."
Naše multigenerační invazní jednotka vyrazila přes kosmodrom k administrativním budovám. Minuli jsme protivzdušné baterie, ale jejich obsluha se dívala stále vzhůru a nás si nevšímala. Bylo už šedé, mrazivé ráno a kolem nás svištěla metelice. Náš vůz zastavil před vchodem do hlavní budovy a Hanasu právě vystoupil, když se otevřely dveře. Vynořil se Kome a asi tucet jeho stoupenců se zbraněmi v rukou.
Ten chlad mi asi ochromil mozek, protože teprve v této chvíli jsem si uvědomil, že z naší skupiny jsem jediný ozbrojený já.
"Vrať se zpět do své školy, Hanasu. Nejsi zde vítán," křikl Kome. Hanasu jej ignoroval a kráčel kupředu, dokud mu nestál tváří v tvář. Potom promluvil tak hlasitě, že jej slyšeli všichni.
"Nařizuji vám, abyste odložili zbraně. To, co děláte, odporuje duchu morální filozofie. Podle jejích zákonů jsme povinováni vést slabší rasy. Podle jejích zákonů nesmíme spáchat sebevraždu bojem proti nim, když jsou v drtivé přesile. Pokud proti nim budeme bojovat tak, jak jsme to činili dosud, všichni zemřeme. Takovou hloupost nás učila Tisícovka? Musíte…"
"A ty odsud musíš odejít," zvolal Kome. "To ty jsi porušil pravidla. Běž, nebo budeš zabit." Pozvedl zbraň a namířil ji.
Vyklouzl jsem ze dveří auta.
"Nedělal bych to, být na tvém místě," ozval jsem se a namířil svůj jehlomet.
"Tys sem přivedl cizince!" Kome hovořil hlasitě a téměř vztekle. "Bude zabit. I ty budeš zabit…"
Jeho hlas se vytratil; Hanasu k němu přistoupil a uštědřil mu silný políček.
"Jsi vyvržen ze společnosti," oznámil Hanasu - a bylo slyšet, jak přihlížející sykli. "Neuposlechl jsi. Mezi námi jsi skončil."
"Skončil? Já ne - to ty!" vyštěkl Kome a rozzuřeně škubl pistolí.
Vrhl jsem se stranou a pokoušel jsem se v téže chvíli stisknout spoušť, ale Hanasu mi stál v cestě. Ozvalo se mnohonásobné zapraskání výstřelů.
A přece Hanasu stál tam, kde předtím. Ani se nepohnul; zato Komeho rozstřílené tělo padlo k zemi. Všichni jeho přívrženci na něj vypálili takřka současně. Zákony morální filozofie Kekkonšíku jej stály život. Hanasu, klidný a nevzrušený, se obrátil k přítomným a vysvětlil jim svůj nový výklad Zákona. Snažili se nedat to na sobě znát, ale očividně se jim ulevilo. Do jejich životů se opět navrátil pořádek a řád. Jen Komeho tělo nyní připomínalo rozkol, který v jejich duších ještě před chvílí vládl, a všichni se mu zjevně pohledem vyhýbali. Řád se navrátil. .
"Už můžete přistát," řekl jsem do rádia.
"Zamítá se. Příkaz vyššího nadřízeného."

"Zamítá se!" zařval jsem do mikrofonu. "O čem to sakra mluvíte? Koukejte s těma pekáčema přistát, nebo si vašeho velitele upeču k obědu na rožni!"
"Zamítá se. Příkaz vydalo plavidlo blížící se sem, vzdálenost tři světelné minuty."
Spojení se přerušilo a já jen němě zíral na svou vysílačku. Co to má znamenat? K hloučku kolem Hanasua se přidávali další a další lidé a naslouchali. Situace byla pod kontrolou, řešení leželo na dosah - a zase nový malér. Sněhovými vánicemi se dolů protáhla štíhlá průzkumná loď a já stál u průlezu, ještě než se stačil otevřít. Z očí mi šlehaly plameny a prsty se mi třásly jen pár milimetrů od pažby jehlometu. Z průlezu se vynořila známá a odporná postava.
"Vy!" zařičel jsem.
"Ano, jsem to já. A právě včas, abych zabránil omylu ve výkonu morální spravedlnosti."
Byl to Kaphral Hovah, šéf Morálního sboru. A já měl víc než ošklivé tušení, proč je tady.
"Vy jste tu zbytečný," pokusil jsem se ho přesvědčit. "Stejně nemáte vhodné oblečení na zdejší počasí. Zůstaňte radši v lodi."
"Morálka především," odtušil velebně, ale zachvěl se, protože o zdejším klimatu mu zřejmě nikdo neřekl a on na sobě měl jen svůj obvyklý župan.
"Snažila jsem se ho přemluvit, ale vůbec mě neposlouchal," stěžoval si ještě známější hlas, a za Hovahovými zády se objevila Angelina.
"Drahoušku!" zvolal jsem a rychle jsme se objali. Pak nás ale opět rozdělil hlas Kaphrala Hovaha.
"Vyrozuměl jsem, že se snažíte přesvědčit zdejší lidi, aby mentálně ovládli nelidi a my tak mohli vyhrát válku. Takové metody jsou nemorální a není možno jich použít."
"Kdo je ten, který přichází?" otázal se Hanasu svým nejchladnějším hlasem.
"Jmenuje se Kaphral," prozradil jsem. "Reprezentuje tu náš Morální sbor. Dbá na to, abychom nedělali věci, které odporují zase našim morálním zákonům."
Hanasu si jej změřil odshora až dolů jako nějaký exemplář zvlášť nechutného škůdce a pak se zase otočil ke mně. "Viděl jsem jej," řekl. "Už jej můžeš odsud odvést. Dej příkaz svým lodím, ať přistanou, abychom mohli zahájit operaci proti nelidem."
"Asi jste mě neslyšeli," zadrkotal zuby Kaphral Hovah. "Ta operace je zakázána. Je nemorální."
Hanasu se k němu pomalu otočil a probodl ho skrz naskrz pohledem tvrdším než rampouch. "Ty mi nebudeš nic říkat o morálce. Já jsem vůdce, jenž má být následován ve všem, co se týká morální filozofie, já jsem ten, který vykládá Zákon. To, že jsme přiměli nelidi zahájit tuto válku, bylo špatné. Nyní použijeme téže techniky, abychom válku zastavili."
"Ne! Dvě špatné věci nejsou jedna správná. To je zakázáno."
"Nemůžeš náš zastavit, nemáš tu žádnou pravomoc. Můžeš leda nařídit svým lidem, aby nás zabili. Pokud nebudeme zabiti, budeme činit, co je zapotřebí a co nám velí naše morálka."
"Budeš zastaven…"
"Jen smrt mě může zastavit. Nařiď, aby nás zabili, nebo odejdi a přestaň nás obtěžovat."
Hanasu se k němu obrátil zády a šel pryč. Kaphral párkrát polknul naprázdno, ale slova mu uvázla v hrdle. Také začínal modrat. Mávnutím jsem přivolal dva školáky.
"Chlapci, pomozte tomuhle ubohému starci zpátky do lodi, aby se mohl trochu zahřát a přemýšlet o tom prastarém filozofickém problému, co udělá neodolatelná síla, když narazí na nepohnutelný objekt."
Kaphral se snažil něco namítnout, ale chlapci ho pevně popadli a odvlekli jej zpátky do lodi.
"Co se bude dít teď?" zeptala se Angelina.
"Kekkonšíci mají volnou ruku a mohou začít se svým úsilím o ukončení války. Morální sbor je nemůže zabít a tím je zastavit. Myslím, že to by bylo trochu silné kafe i na Kaphrala s Inkubou. Kaphral nám může patrně nařídit, abychom Kekkonšíkům nepomáhali, ale i takový příkaz bude dost těžké obhájit."
"Určitě máš pravdu. A co budeme dělat dál?" "Co budeme dělat dál? No přece zachraňovat galaxii, co jiného. Už poněkolikáté."
"Ty můj skromný manželi," vydechla a zmírnila svůj štulec polibkem.

KAPITOLA 22.
"Vypadá to opravdu působivě, nemyslíš?" zeptal jsem se.
"Mně to připadá spíš nechutné," nakrčila nos Angelina. "A nejen vypadá - vždyť oni páchnou."
"To je oproti původnímu modelu vylepšení. Vzpomeň si přece - tam, kam jdeme, je vlastně všechno špatné dobré."
Svým způsobem měla Angelina pravdu. Vypadalo to nechutně - což ovšem bylo dobře, moc dobře. Stáli jsme v hlavní kabině dopravního korábu, který jsme si na tuhle práci objednali. Před námi se táhly řady mohutných křesel, jedna za druhou - celkem téměř pět set míst pro cestující. A v každém křesle seděl, ležel či se rozléval jeden zvlášť odpudivý nelida. Byl jsem si jist, že jeden každý rozjasní oční koule našich nepřátel, neboť byli vystřiženi přesně podle vzoru mého původního převleku.
Sedělo zde pět set dalších příslušníků téže rasy, Člobrdů. Nad čím by však jejich mnohočetná srdce a plazmatické pumpy určitě nezaplesaly, byli zachmuření Kekkonšíci, kteří se pod touto maskou skrývali. A navíc - do každého z ocasů, jež bez ustání plácaly o zem, byl zabudován synaptický generátor. Naše křížová výprava za mírem mohla začít.
Ne že by její zorganizování bylo bůhvíjak jednoduché. Morální sbor byl stále rezolutně proti jakýmkoli manipulacím s mozky nepřítele. Autorita sboru se však uplatňovala přes planetární vlády a náčelníky štábů - a já protentokrát žehnal byrokratické džungli našich úřadů. Zatímco příkazy byly vydány a vydaly se na předlouhou pouť šanony a šuplíky, my ve Speciálním sboru jsme vyvinuli horečné úsilí, abychom stihli splnit úkol ještě než nám ho zakážou. Klíčoví technici najednou zmizeli ze světa a místo, kam byli odesláni, se v úředních záznamech ztratilo. Protestující profesor

Coypu byl vytažen uprostřed noci z postele a než si stačil natáhnout aspoň ponožky, letěl už vesmírem. Naši agenti vybrali jednu vysoce automatizovanou výrobní planetu a dopravili na ni kekkonšícké dobrovolníky. Než továrna zhotovila převleky, tým mentálních psychotechniků pod Hanasuovým vedením usilovně pracoval. Jentaktak jsme to stihli; odstartovali jsme jen pár hodin předtím, než dorazila loď Morálního sboru s příkazem nás zastavit. Nakonec nám to ale spíš pomohlo, protože jsme ještě stihli dohonit nepřátelskou flotilu pronásledující naše šiky. Pár rozevřených chřtánů kosmických velryb nelidí přimělo loď Morálního sboru ke kvapnému ústupu.
"Už jsme v komunikačním dosahu," oznámil jsem. "Jste připravení na svůj úkol, Kekkonšíci?"
"Jsme připraveni," ozvala se sborová, avšak nevzrušená odpověď.
"Tak tedy hodně štěstí. Skupino, obléknout."
Vtěsnal jsem se do svého nelidského úboru a Angelina si navlékla svůj. James se soukal do nového robota, Bolivar do druhého. Naposledy mi zamávali a pak zaklapli hlavy. Zapnul jsem si krk a zapojil komunikátor.
"Můj nejdražší Prohnilý Džem se vrátil z hrobu!" zabublal na mne odporný tvor z obrazovky a zamával spáry a chapadly.
"Neznám vás, ohyzdný pane," zaskřehotal jsem. "Ale zřejmě jste se setkal s mým dvojčetem. Jsem její sestra, Prohnilá Bolivara." Zatáhl jsem za spoušť, která uvolnila velkou olejovitou slzu, jež stekla z mých úctyhodně dlouhých očních brv a rozplácla se na palubě. "I u nás v Člobrdově jsme slyšeli o její hrdinské smrti. Přišli jsme ji pomstít!"
"Vítejte, vítejte nastokrát," bublal a kroutil se tvor. "Jsem Sess-Pula, nový velitel všech našich sil. Spojte se s naší lodí, uspořádáme nádherně smrdutou hostinu na přivítanou!"
Poslechl jsem a přechodovým můstkem jsem se - s Angelinou po boku - valil vstříc jeho nevábnému přivítání. V poslední chvíli jsem ukročil stranou, čímž Sessova vlhká náruč minula cíl a náš hostitel se rozplácl na palubě.
"Toto je Ann-Glín, můj náčelník štábu. A tito malí robotci přinášejí dary - jídlo a pití, které záhy zkonzumujeme."
Večírek se záhy rozjel na plné obrátky a z nelidské lodi se sem trousili stále další a další důstojníci, až jsem se divil, kdo že ten krám vlastně řídí. Pravděpodobně nikdo. "Jak jde válka?" vyzvídal jsem.
"Strašně!" Sess zasténal a jedním douškem vyprázdnil džbán čehosi zeleného a plného bublin. "Ano, drtíme chrupavce na všech frontách, ale oni s námi nebojují - jen utíkají. Morálka klesá, protože naši vojáci už mají války dost a touží se navrátit do lepkavých náručí svým milovaných tvorů a tvoryň. Jenže válka musí běžet dál. Aspoň si to myslím."
"Pomoc už je na cestě," zvolal jsem a plácl ho do zad, načež jsem si nenápadně otřel ruku do koberce. "Má loď je plná krvežíznivých dobrovolníků, kteří prahnou po boji, vítězství a pomstě. Moji tvorové jsou nejen skvělí válečníci s výjimečně dobrým čichem, ale i vynikající navigátoři, operátoři palby, strážní a kuchaři."
"U Slizoboha, ti nám přijdou vhod!" rozbublal se Sess na celé kolo. "Kolik vojáků s sebou máš?"
"No," opáčil jsem vyhýbavě, "máme jich právě dost, abychom mohli uvolnit po jednom z nich na každou vaši bitevní loď, přičemž každá z bitevních lodí může vést jednu flotilu menších plavidel. Pokud budou důstojníci flotily potřebovat radu či morální povzbuzení, jsou vítáni. Moji lidé pracují dnem i nocí a jsou velice sexy."
"Jsme zachráněni!" zaječel Sess.
Nebo ztraceni, pomyslel jsem si a tiše jsem se usmál nechutnému veselí, které okamžitě zavládlo. Zauvažoval jsem, jak dlouho mým nenápadným záškodníkům bude trvat, než nelidskou armádu rozloží.
Netrvalo to dlouho, opravdu ne. Jelikož nelidi šli do války původně proti své vůli, měli jí brzy plné zuby - a ještě dřív byli plně zralí na naši diverzi. Rozklad se šířil a už za pár dní se Sess-Pula připlazil za mnou do navigační místnosti, kde jsem se patřičně rozkladnou navigací staral, abychom ani náhodou nenarazili na prchající lidskou flotilu. Sess zasmušile zíral na obrazovku tuctem očí na krví podlitých stopkách.
"Špatně ses vyspal," nadhodil jsem a laškovně jsem ho šťouchl pařátem do jednoho z kruhů pod stopkami. Nešťastně stopku stáhl.
"To jistě, smělá Bolivaro. Je to čím dál těžší. Nepřátelská flotila nám uniká a u nás doma v úlu dozrává k říji letošní úroda panen. Říkám si pořád, co tu vlastně dělám."
"A co tu děláš?"
"Nevím. Mé srdce už nepatří válce."
"To je zvláštní. Včera v noci jsem přemýšlela o stejné věci. Všiml sis někdy že lidé vlastně nejsou tak suší a chrupaví? Mají vlhké oči a v tlamách nádherně hnusné předměty, rudé a vlhké."
"Máš pravdu," zaslintal. "To mě nikdy nenapadlo. Co ale budeme dělat?"
"No…" řekl jsem, ale očividně to stačilo. Deset hodin nato, po intenzivní výměně rádiových zpráv uvnitř flotily se největší bojová síla v galaxii otočila. Vracela se, stahovala, zdrhala do všech těch děr a brlohů, odkud její členové přišli. V bouřlivé pitce, při které se večer oslavovalo konečné vítězství - museli si svůj návrat přece nějak zdůvodnit -, jsme se já s Angelinou drželi za paňáty a rozhlíželi jsme se po nechutných výjevech kolem.
"Jsou vlastně docela roztomilí, když si na ně zvykneš," řekla má žena.
"To bych se říct neodvážil. Ale jakmile zapomenou na válku, jsou celkem neškodní."
"A taky bohatí," dodal robot James a nalil mi do sklenice cosi odpudivého.
"Udělali jsme si takový malý průzkum," přidal se Bolivar, který mezitím přijel z druhé strany. "Během svých operací nelidi zajali mnoho lodí, planet i satelitů. Vyprázdnili v nich veškeré bankovní sejfy protože věděli, že my jejich obsah považujeme za cenný, i když nechápali proč. Neznají peníze tak, jak je používáme my."
"Já vím," kývl jsem. "Jejich oběživo raději nebudu popisovat ve společnosti."
"Přesně tak, tati," souhlasil James. "Takže když vydrancovali nějakou pokladnici, poslali její obsah sem na velitelskou loď v naději, že velitelé vymyslí, co s tím podniknout. Jenže velitelé poklady jenom naházeli do jedné z nákladních kójí."
"Tipla bych si," vmísila se Angelina, "že ta kóje je v tuhle chvíli prázdná."
"Ty uhodneš všechno, mami. A naše dopravní loď je zase o něco plnější než byla."

"Nakradené věci budeme muset vrátit tam, odkud je ukradli," prohlásil jsem a kochal jsem se pohledem na dva páry šokovaných robotích čoček a jednu nelidskou sadu zoufale svěšených očních stonků.
"Jime…!" zasípěla Angelina.
"Neboj se. Nepřišel jsem o rozum. Myslel jsem tím, že budeme muset vrátit kořist, kterou najdeme…"
"Ale že jí zas tak moc nenajdeme," dokončila má bystrá žena.
Vedle mne se těžce rozpláclo cosi rozbředlého, hnědozeleného a plného spárů a chapadel.
"Na vítězství!" zahulákal Sess-Pula. "Musíme se napít na vítězství. Tiše, všichni tiše! Naše skvělá Bolivara pronese přípitek."
"Pronesu!" zvolal jsem - a křepce jsem vyskočil. Nastalo náhle ticho a ke mně se upřely oči složené, obyčejné, na stonku i bez něj, nemluvě o šesti lidských.
"Připíjím," zvolal jsem znovu a pozvedl sklenku tak bujaře, že trocha obsahu vyšplíchla a propálila díru do koberce.
"Připíjím na všechny tvory žijící v našem vesmíru, velké i malé, rosolovité i pevné. Nechť mezi nimi ode dneška vládne láska a mír. Připíjím na život, svobodu - a na druhé pohlaví!"
A tak jsme se hnali vesmírem vstříc daleko, daleko lepším zítřkům.
Aspoň doufám.